(ஆ) தமிழ் நாடு, 1973-ம் ஆண்டு, குடி நீர் வழங்கு வடிகால் வாரியத் (திருத்த) சட்ட முன்வடிவு.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, தமிழ் நாடு, 1973-ம் ஆண்டு, குடி நீர் வழங்கு வடிகால் வாரியத் (திருத்த) சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்ய அனுமதி கோருகிறேன்.

தீர்மானம் பேரவையின் முடிவிற்கு விடப்பட்டு, நிறைவேற்றப் பட்டு, அனுமதி வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி: தலைவரவர்களே, இச்சட்ட முன்வடிவை அறிமுகம் செய்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இச்சட்ட முன்வடிவு அறிமுகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

(4) 1973–74-ம் ஆண்டுக்கான நிதிக் கோரிக்கைகள்மீது வாக்கெடுப்பு

கோரிக்கை எண்: 16—கல்வி

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவரவர்களே, ஆளுநர் அவர்களின் பரிவுரையின்மேல், கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்:—

"நிதிக் கோரிக்கை எண் 16—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 98,65,64,100-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்".

THIRU K. M. SUBRAMANIAM: Sir, I move the following cut motion:—

To discuss policy—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

THIRU K. SUPPU: Sir, I move the following cut motion:—

To discuss the necessity of changing the entire educational system to suit the needs of the time—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

THIRU SOWDI S. SUNDARA BHARATHY : Sir, I move the following cut motion—

To discuss about improving the content and quality of education in our schools and colleges—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

THIRU N. DENNIS : Sir, I move the following cut motion—

To discuss about the ways to improve the standard of students—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : தலைவரவர்களே, சென்னை, மதுரை அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகங்களின் நிர்வாகத்திலும், பாடத் திட்ட நிர்ணயக் குழுக்களிலும் மாணவர்களுக்கு பயன் தரத்தக்கப் பங்கு தரவேண்டுமென்பது பற்றி விவாதிக்க—

"நிதிக் கோரிக்கை எண் 16—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 98,65,64,100-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்",

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

திரு. கே. ஏ. வகாப் : தலைவரவர்களே, குறிப்பிட்ட மதங்களைப் பற்றியோ மத ஸ்தாபகர்களைப் பற்றியோ பாடநூலில் எழுதும் போது அந்தந்த மதங்களில் உள்ள அறிஞர்களைக் கலந்து பாடநூல்கள் எழுத வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்த—

"நிதிக் கோரிக்கை எண் 16—கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ஒதுக்கப்படுகின்ற ரூ. 98,65,64,100-ல் ரூ. 100 குறைக்க வேண்டும்",

என்ற வெட்டுத் தீர்மானத்தை முன்மொழிகிறேன்.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, I move the following cut motion—

To discuss about the educational facilities and needs required for the linguistic minorities—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

1973 மார்ச் 20]

DR. H. V. HANDE : Sir, I move the following cut motion—

To discuss the need to fix teacher-student ratio at 1 : 30 to improve the standard of education—

"That the allotment of Rs. 98,65,64,100 under Demand No. 16—Education be reduced by Rs. 100."

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, இந்த கல்வித் துறை மானிய கோரிக்கைபற்றிய விவரக் குறிப்புகள் @ இந்த மன்றத்தின்முன் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு இந்த அளவோடு உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

* திரு. க. சுப்பு : பேரவைத் தலைவரவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்திற்காக 99 கோடி ரூபாய், அதாவது 21 சதவீதம் மொத்த பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது வரவேற்கத் தக்கது. இவ்வளவு அதிகமான தொகையை செலவிடக் கூடிய கல்வித் துறை, இதிலே பயிலக் கூடிய மாணவர்கள் இந்தச் சமுதாயத்தின் எதிர்காலத்தை உருவாக்கக் கூடிய முறையில் அமையவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் என்னுடைய கட்சியின் கருத்துக்களை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

பொதுவாக கல்வித் தரத்தை உயர்த்த வேண்டுமென்பதைப்பற்றி இங்கே வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சில மாற்றங்களைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்ற அடிப்படையில் "டாஸ்க் ஃபோர்ஸ்" அதாவது மாநில திட்டக் குழுவின் பணிக்குழுவின் அறிக்கையும் தயாராகியிருக்கிறது. இந்த பணிக் குழுவிலே முன்னாள் யுனெஸ்கோ டைரக்டராக இருந்த மால்கம் ஆதிசேஷய்யா போடப் பட்டிருக்கிறார். அவரே அறிக்கை கொடுத்திருக்கிறார். அது மிகச் சிறந்த கல்விச் சீர்திருத்தங்களைக் கொண்டு வரப்போவது போன்றிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைய நடைமுறைக்கு, சோஷலிச கருத்துக்களுக்கு ஏற்ற முறையில் கல்வித் துறை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதற்கு முரணாகக் கூறியிருக்கிறார் என்று பார்க்கும் போது, எந்தத் துறையை எடுத்துக்கொண்டாலுமே போட்டிருக்கிற நிபுணர்களைப் பொறுத்த அளவிலே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கொள்கைகளுக்கு ஏற்ப போடப்பட்ட நிபுணர்களாக போடப் படுவதில்லை. அவர் கொடுத்த அறிக்கையைப் பார்த்து, டாஸ்க் ஃபோர்ஸ் அறிக்கையைப் பார்த்து நம்முடைய அரசாங்கத்தைப்

@ மாண்புமிகு உறுப்பினர்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது

பாராட்டியவர்கள் அமெரிக்க நாட்டு நிபுணர்கள் என்று பார்க்கும் போது நமக்கு அங்கே தான் ஐயப்பாடு வருகிறது. இப்படி போடக் கூடிய நிபுணர்களை எந்த அடிப்படையில் போடுகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. இந்த அறிக்கையில் சொல்லப்படுவது என்னவென்றால், இன்றைக்கு (ஹையர் எஜுகேஷனுக்கு) உயர் கல்விக்குச் சம்பளம் விதிக்கப்பட வேண்டுமென்ற கொள்கையை அவர்கள் வலிமையாக வற்புறுத்துகிறார்கள். மேல் நிலைக் கல்வி என்று கல்லூரிக்கு வரும் போது அதற்கு கட்டணம் வசூலிக்கவேண்டும், அது வடிகட்டுவதாக அமையும், அப்போதுதான் மாணவர்களின் தரம் உயரும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இத்தகைய தனியார் கல்வி நிறுவனங்கள் 50 சதவீதம் கட்டணங்களை உயர்த்திக் கொள்ளலாம். அதற்கு அனுமதி கொடுத்து விடவேண்டுமென்று அந்த அறிக்கையில் இருக்கிறது.

இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, ஏற்கெனவே தனியார் கல்லூரிகள் அடித்து வரக் கூடிய கொள்ளை லாபத்திற்கு மேலும் ஊக்கம் அளிப்பதாக இது அமைகிறது. இதைத் தவிர, மார்க் அடிப்படையிலே, மெரிட் அடிப்படையிலே மேல் பட்டப்படிப்பிற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றை மறந்து விட்டு இப்படி சொல்கிறார்கள். இன்றைய சமுதாய அமைப்பிலே ஒரே சீரான கல்வி அமைப்பு முறை கொண்டு வர ஏற்பாடு ஆகி வருகிறது. இருப்பினும், கிராமப்புறங்களில், சேரிகளில், போன்ற இடங்களிலிருந்து பயின்று வரக்கூடிய மாணவர்கள், நகரப் புறங்களில் பயின்று வரக்கூடிய மாணவர்கள் இவர்களிடையே வேறு பாடு இருக்கத்தான் செய்யும். உசிலம்பட்டியில் இருக்கக் கூடிய மாணவர் சென்னையில் இருக்கிற மாணவரோடு போட்டி போட முடியாது. அவர்கள் நிலையிலிருந்து பெற்ற கல்வியின் தரத்தில் அவர்களை அனுமதிக்கவேண்டும். அந்த அடிப்படையிலே அவர் களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களை மேல் படிப்புக்கு அனுமதிக்கக் கூடாது என்ற அடிப்படையில் இந்தக் கமிட்டிகளே சிபாரிசு சொல்வது மிகவும் ஆபத்தானது. அது இன்றைய நிலைக்கு ஒத்து வராது. இன்னும் நம் நாட்டில் எல்லோருக்கும் சம சந்தர்ப்பம் வந்து விடவில்லை.

மாணவர்களை அனுமதிப்பதிலே வடி கட்டுவது என்ற நோக்கத் தினைப் பரிந்துரைத்திருப்பது தரம் கெட்டு விடும் என்ற நோக்கத்திற் காக அல்ல, வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை நீக்குவதற்கும், போட்டிகளைத் தவிர்ப்பதற்கும் உதவும் என்று இப்படிச் செய்கிறார்கள்

1973 மார்ச் 20] [திரு. க. சுப்பு]

இப்படிப்பட்ட முறை சரியானது தானு என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். இப்படி ஏற்படுத்தி நிறுத்திவிட்டால் வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் குறைந்து விடும் என்று எண்ணுவது முதலாளித்துவ நாடுகளுக்குப் பொருந்துவதாக இருக்கலாம். மால்கம் ஆதிசேஷய்யா அவர்களைப் பொறுத்தவரை அவருக்குப் பொருந்துவதாக இருக்கலாம். ஆனல் நாம் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிற கொள்கைக்கு இது பொருத்தமாக இருக்கிறதா என்று பார்க்கவேண்டும். இவ்வளவு அதிகமாக செல விடக் கூடிய இந்தக் கல்வித் துறையில் இவ்வளவு ஆபத்தான கொள்கையை ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்லி அரசாங்கம் இதில் எச்சரிக்கையாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள் கிறேன்.

மாணவர்களின் தரம் உயருவதற்காக எடுக்கப்பட்டுள்ள முயற்சி களை வரவேற்கிறேம். மாணவர்களின் கல்வித் தரம் உயருவதற்கு எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகளை வரவேற்கிறேம். மாணவர்களின் கல்வித் தரம் உயர்த்தப்பட வேண்டுமென்ருல், மாணவர்கள், ஆசிரியர் விகிதாசாரம் குறைக்கப்படவேண்டும். மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரம் குறைக்கப்படவேண்டுமென்று அமைச் சருடைய அறிக்கையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே, என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிருர்கள் என்று பார்த்தால் ஒன்றும் கிடையாது. 1956–57இல் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 39.10 லட்சம் என்ருல் 1972–73இல் அது 74.36 லட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அதாவது ஒன்றரை மடங்கு உயர்ந்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் ஆசிரியர் களின் எண்ணிக்கையை எடுத்துக் கொண்டால், 1956–57-இல் 1.8 லட்சமாக இருந்தது 1972–73இல் 2.34 லட்சமாகத் தான் உயர்ந் திருக்கிறது. அதாவது ஒரு மடங்கு தான் உயர்ந்திருக்கிறது. ஏற்கெனவே விகிதாசார அடிப்படையில் குறைக்கப்பட வேண்டு மென்றும், கல்வித் தரம் உயர்த்தப்படவேண்டும் என்றும் சொல்லப் பட்டதே, மாணவர்களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்த அளவிற்கு ஆசிரியர் களின் எண்ணிக்கை உயர்ந்திருக்கிறதா என்ருல் இல்லை. இதிலே விகிதாசாரத்தைக் குறைப்பதற்குத் தெளிவான திட்டத்தை அறிவித் திருக்கிருர்களாவென்பதைப் பார்க்க வேண்டும். இதைப் பற்றி சுட்டிக் காட்டினுல், மாணவர்களுக்குத் தனியாக பயிற்சி கொடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லப்படுகிறது. பெரிய செல்வந்தர்களுக்கு, அதிகமான பணம் வைத்திருப்பவர்களுக்கு இப்படிப்பட்ட பயிற்சி

கொடுப்பது சாத்தியமாக இருக்கலாம். ஆனால் சாதாரண மக்களை கைதூக்கி விடக் கூடிய முறையில் மாணவர்கள் ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்கவேண்டும். இது அவசியம்.

ஆசிரியர்களின் வேலை இல்லா திண்டாட்டத்தைப் பற்றி என்ன சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்று பார்க்கவேண்டும். வேலையில்லாமல் இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு எந்த அளவிற்கு வேலை கொடுக்கப் போகிறோம் என்று பார்த்தால், மத்திய அரசாங்கத்தின் உதவியில் 1200 பட்டதாரி ஆசிரியர்களை நடு நிலைப் பள்ளிகளுக்குத் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் போடவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இது சரி தான். ஆனால் இதிலே பிரச்சினை இருக்கிறது. இவர்களைப் போடுவதால் எங்களுடைய நிலைமை பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அடிஷனல் ஹெட்மாஸ்டர்கள் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் எங்களை இது பாதிக்கிறது என்று சொல்லி ஏற்கெனவே சட்ட மன்ற உறுப் பினர்களை நோக்கி படையெடுத்து வந்தார்கள். அவர்களுக்கு இருக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய வாழ்க்கையிலே அடையக் கூடிய உச்சமான பதவி ஹெட்மாஸ்டர் பதவிக்கு வரலாம். அது தடை படக் கூடாது.

இந்த 1,200 பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு அளிக்க, அவர்களை வேலையில் அமர்த்திக்கொள்ள வழி இருக்கிறது. அதற் காகத்தான் ஆசிரியர், மாணவர் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஒரு ஆசிரியருக்கு 80 மாணவர்கள் இருந்தால் அது பள்ளிக்கூடமா, அல்லது வேறு ஏதாவதா என்று கேட்கவேண்டிய நிலைமையில் இருக்கிறது. விகிதாசாரத்தைக் குறைத்து, அந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பி.டி. ஆசிரியர்களைப் போட்டு மத்திய அரசாங்க பணத்திற்குத் திட்டங்களைத் தீட்ட வேண்டும். கார்ப்பரேஷனில் கூட ஓய்வு பெறக் கூடிய ஆசிரியர்கள் ஸ்தானங்களில் நடு நிலைப் பள்ளிகளில் புதிதாக அடிஷனல் ஹெட் மாஸ்டர்களைப் போட்டு அவர்களுக்கு மனக் குறை ஏற்படுத்து கிறோம். அவர்களுக்கு மனக் குறை ஏற்படுகிறதென்றால், கல்வித் தரம் குறைந்து போகும். கல்வி கற்றுத் தரவேண்டுமென்ற மனோபாவம் குறைந்து போகும். பி.டி. ஆசிரியர்கள் பிரச்சினை நல்ல முறையில் தீர்க்கப்பட்டது, தீர்ந்து விட்டது என்று எண்ணியிருந்தோம்.

ஆனால் முதலமைச்சர் அவர்கள், அந்த ஆசிரியர்கள் அபாலஜி லெட்டர், நான் என்னுடைய செயலுக்கு வருந்துகிறேன் என்று எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வேலைக்குச்சேர வேண்டும் என்று

சொல்லுகிறுர். நான் போராட்டம் நடத்தியதற்கு வருந்துகிறேன் என்ருல் என்ன அர்த்தம்? நான் செய்தது தப்பு என்று தானே அர்த்த மாகும். இன்டிவிஜுவல் லெட்டர் கேட்கிறுர் முதலமைச்சர். அப்படிக் கொடுத்தால் தான் வேலைக்குச் சேரலாம் என்று சொன்ஞல்.........

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணுநிதி: தலைவரவர்களே, நான் சட்டசபையில் சொன்னதைத் தான் அவர்களிடத்தில் சொன்னேன். சட்டசபையில் சொல்லியிருக்கிறேன். வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட ஆசிரியர்கள் சிலர் அவர்களுடைய செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவித்து எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு மீண்டும் கடமையாற்ற வந்திருக்கிருர்கள். அவர்களை வரவேற்கிறேன். அதேபோல போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட மற்ற ஆசிரியர்களும் வருத்தம் தெரிவித்து கடமையாற்ற வருவார் களேயாஞல், அவர்களை வரவேற்கிறேன் என்று சொல்லியிருக்கிறேன். அதைத் தான் நான் நேற்று அவர்களிடம் சொல்லியிருக்கிறேன். அவர்கள் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டால் அவர்கள் பழிவாங்கப் பட மாட்டார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. சட்டசபையில் அதைத் தான் சொன்னேன். அதையே தான் நேற்று கல்வி அமைச்சர் அவர் களும் நானும் வலியுறுத்திச் சொல்லியிருக்கிருேம்.

* திரு. க. சுப்பு: தலைவர் அவர்களே, ஏற்கனவே எழுதிக் கொடுத்தவர்களைப்பற்றி சொல்ல வேண்டியதில்லை. மற்றவர்களும் அப்படி எழுதிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வது சரிதாஞ என்று சிந்திக்க வேண்டும் என்று முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு வேண்டுகோள் விடுக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணுநிதி: எல்லோரும் சேர்ந்து தான் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டார்கள். கிட்டத் தட்ட 5,000 ஆசிரியர்களில் 1,000 பேர் பி.டி. ஆசிரியர்கள். அப்படி 5 ஆயிரம் பேர் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவர்களில் ஆயிரம் பேர் வருத்தம் தெரிவித்து எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு கடமைக்குச் சேர்ந்திருக்கும் போது, மற்றவர்கள் எழுதிக் கொடுக்கமாட்டோம், எழுதிக் கொடுக்காமலே வேலையில் சேர்த்துக்கொள்ளபட வேண்டு மென்ருல், எழுதிக் கொடுத்தவர்கள் தவறு செய்துவிட்டது போலவும், எழுதிக் கொடுக்காதவர்கள் திறமையுள்ளவர்கள் போலவும் நிலைமை ஆகிவிடக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் சொல்லி யிருக்கிறேன்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : தலைவரவர்களே, பி.டி. ஆசிரியர்கள் வேலை நிறுத்தத்தைக் கைவிட்டுவிட்டதாகத் தெரிவித்த சனிக்கிழமை அன்று ஒரு ஒத்திவைப்புப் பிரேரணையைக் கொண்டு வந்தபோது நான் தெளிவாகக் கேட்டேன். அந்த ஆசிரியர்கள் யாவர் பேரிலும் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட மாட்டாது அல்லவா என்று கேட்டேன். நடவடிக்கை எடுக்கப்படமாட்டாது என்று சொல்லுகிறபோது, ஏற்கனவே வேலை நிறுத்தம் வாபஸ் வாங்கப்படுவதற்கு முன்பு 1,000 பேர் மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டு வேலைக்குச் சேர்ந் திருக்கலாம். இன்றைக்கு மற்றவர்கள் வேலைக்கு வருவதற்கு தயாராக இருக்கக்கூடியவர்களை, அவர்களும் மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்பது பழி வாங்கும் தன்மை அல்லவா. அவர்களாக இன்றைக்கு வேலைக்கு வரத் தயாராக இருக்கிற போது வேலைக்கு வரவேண்டும் என்று வரவேற்கக் கூடிய முறையில் ஏதாவது ஒப்பந்தம் முடியும் நிலையில் செய்யவேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அன்றைக்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த வாக்குறுதியின் (அஷ்யூரன்ஸ்) தன்மை அது வாகத் தான் இருக்கிறது என்று நானும் கருதுகிறேன். நேற்று அவர்களுடைய அறிக்கை வந்த பிறகு எங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. ஆகவே, ஏற்கனவே 1,000 பேர் கையெழுத்துப் போட்டு விட்டார்கள் என்பதற்காக மீதி இருக்கக்கூடிய 4,000 பேரும் மன்னிப்புக் கடிதத்தில் கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுக்க வேண்டு மென்று நிர்ப்பந்தம் செய்வது சரிதானு என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, தங்கமணி ஒப்பந்தம் ஆனது என்று சொன்னார்கள். அதை மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். ஒப்பந்தம் எதுவும் ஆகவில்லை. அவர்களுக்கு நாங்கள் எடுத்துச் சொல்லியும், நானும், கல்வி அமைச்சர் அவர்களும் வேண்டுகோள் விட்டும், கோரிக்கைகள் எல்லாம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டன என்று கூறியும், பெரும்பாலான கோரிக்கைகள், முதலாவ தாக அவர்களுடைய சர்விஸ் கண்டிஷன்கள் வரைமுறைப் படுத்தப் பட வேண்டுமென்ற கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டும் ; பிறகு செலக் ஷன் கிரேட் பத்து வருட சர்விஸ் உள்ளவர்களுக்கு எல்லாம் நிறை வேற்றப்பட்டும், பிறகு அவர்களுடைய பாதுகாப்புக்கான மசோதா ஒன்று சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்ட செலக்ட் கமிட்டியால் ஆராயப்பட்டு வருகிறது, ஆகவே அது நிறைவேற்றப்பட்ட கோரிக்கை, அதை இப்போது பேசவேண்டியதில்லை, நிறைவேற்றப்

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் மு. கருணாநிதி]

பட்டுவிட்டது என்று சொல்லியும், ஆகவே ஆசிரியர்களே போராட்டத்தைக் கைவிடுங்கள் என்று அரசு சார்பிலும் என் சார்பிலும் கல்வி அமைச்சர் சார்பிலும் சொல்லியும் போராட்டத்தை வாபஸ் பெருமல் நடத்தினுர்கள். பிறகு அவர் களாகவே போராட்டத்தை வாபஸ் வாங்கிவிட்டதாக எங்களிடம் எழுதிக் கொடுத்து, போராட்டத்தை நிறுத்தினுர்கள். போராட்டத்தை வாபஸ் பெற்று விட்டதால், மறியல், வேலை நிறுத் தங்கள் நடைபெருது என்ற காரணத்தால், அவர்கள் உடனடியாக விடுதலை செய்யப்படுவார்கள் என்று அறிவித்தேன். நான் இந்தப் பிரச்சினை கல்வி மான்யத்தில் வரும் என்பதற்காகவே அன்றையத் தினம் சபையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறேன்.

"போராட்டத்தில் ஒரு பகுதியினர் ஈடுபட்டாலும் கடமை யுணர்ச்சியோடு மற்றொரு பகுதியினர் தொடர்ந்து பணியாற்றி வந்தமைக்கு எனது நன்றியையும் பாராட்டுதல்களையும் அந்த ஆசிரியப் பெருமக்களுக்கெல்லாம் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். வேலை நிறுத் தத்தில் ஈடுபட்ட சிலர் தங்கள் செயலுக்காக வருந்திக் கடிதம் எழுதித் தந்து மீண்டும் தொடர்ந்து பணிபுரிய வந்திருப்பதற்காக அவர்களது கடமையுணர்ச்சியையும் நான் வரவேற்கிறேன்."

"அதே போல" என்று சொல்லியிருக்கிறேன்.

"அதே போல் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட மற்ற ஆசிரியர்களும் கடமை உணர்வோடு பணியாற்ற முன்வருவார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கிறேன்",

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். பழி வாங்குவது என்ருல் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்து கடிதம் எழுதிக் கொடுத்த பிறகும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது என்று பழி வாங்குவதாக அர்த்தம். வருத்தம் தெரிவித்து கடிதம் எழுதிக் கொடுத்த பிறகு, நிச்சயமாக வேலைக்கு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவார்கள் என்று கூறுவது பழி வாங்குவது என்று அர்த்தம் அல்ல.

திரு. நா. வீராசாமி : தலைவரவர்களே, ஆன் எ பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். இந்த மன்றத்தில் ஒரு மான்யத்தின்மீது விவாதிக்கும் போது ஒரு உறுப்பினர் ஒரு பிரச்சினையை எழுப்பினுல், அமைச்சர்கள் விளக்கம் தருகிருர்கள். அதற்குப் பிறகு மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் பேசி முடித்தால்தான் பேரவை 2 அல்லது 3 மணிக்கு முடியும். அதை விட்டுவிட்டு ஒவ்வொரு கட்சிக்காரர்களும் கேள்விக்கு மேல் கேள்வி

கேட்டு, விவாதத்தை கேள்வி நேரமாக நடத்துகிறார்கள். இது கேள்வி நேரமா அல்லது மான்யத்தின்மீது விவாதமா என்று தீர்ப்புக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : கேள்வி நேரத்திற்குப் பின்னால் நடக்கிற மானியக் கோரிக்கையின் மீதான விவாதம் தான்.

திரு. கே. டி. கே. தங்கமணி : நண்பர் வீராசாமி சொன்னதற்கு I take strong objection நீங்கள் அனுமதிக்காமல் இருந்திருந்தால் நான் பேசியிருக்க மாட்டேன். நீங்கள் அனுமதித்து நான் பேசிய பிறகு, யார் யாரோ கட்சியில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் பேசுகிறார்கள் என்ற முறையில் நண்பர் அவர்கள் சொல்லுவது எல்லாம் சரியானதல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு விஷயம். இந்தக் குறிப்பிட்ட விஷயத்தைப் பொறுத்தவரையில், இதே மாதிரி கேரளத்தில் ஒரு சம்பவம் ஏற்பட்டது. அங்கு திரு. அச்சுத மேனன் அவர்கள், தாங்களாக வேலைக்குத் திரும்பி வந்தவர்களைப் பொறுத்தவரையில் அண்டர்டேக்கிங் கொடுக்க வேண்டும். அப்பாலஜி கடிதம் கொடுக்க வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தம் செய்யவில்லை என்பதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, கேரளத்தைப் பொறுத்த வரையிலும் அவர்கள்மீது எடுத்த நடவடிக்கைகள் அப்படியே இருக்கின்றன. தாற்காலிகமாக நிறுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். சில பேரை தாற்காலிகமாக நியமிக்கப்பட்டவர்களை வேலையிலிருந்து நீக்கியிருக்கிறார்கள். தலைமை ஆசிரியர்களை ஒரு இடத்திலிருந்து மற்றொரு இடத்திற்கு மாற்றியிருக்கிறார்கள். இப்போது நம்முடைய மாநிலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற சூழ்நிலையில், மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தது போன்று சென்ற ஆண்டே இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்றபோதும், போலீஸ் சட்டத்தின் 41-வது விதியை அவர்கள் மீறிய போதும், அது குற்றம், அதற்கு தண்டனை உண்டு என்று அதை எடுத்துச் சொன்ன பிறகும் மீறினார்கள். ஆகவே சிறையில் அடைக்கப்பட்டார்கள். அப்படி மீறியவர்களை இப்போது இருக்கின்ற கல்வித் துறை விதிகளை வைத்து வேலையிலிருந்து நீக்க இடமிருக்கிறது.

இந்த ஆண்டு அவர்கள் சென்ற ஆண்டை விட முழு பலத்தையும் சேர்த்து எந்தவித வருத்தமும் தெரிவிக்காது, ஆண்டு தோறும் பங்குனி மாதம் நடத்தப்படுகின்ற பங்குனித் திருவிழா போன்று,

ஒவ்வொரு ஆண்டும் மார்ச்சு மாதத்தில் இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தை நடத்துவது என்ற முறையை வைத்துக் கொண்டு இந்த ஆண்டும் நடத்தினுர்கள். பல முறை இது தவறு என்று எடுத்துச் சொன்னேம். கல்வித் துறை மூலமாக அறிக்கைகள் விட்டோம். அவர்களும் அறிக்கை விட்டிருக்கிருர்கள். துச்சமென மதிப்போம், ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம்; ஆசிரியர்கள் படை திரளுகிறது; தன்னிகர் அற்ற சிங்கமென எழுந்து நில்லுங்கள், போராட்டப் படை புறப்படட்டும்; இந்தச் சட்டங்களை முறியடிப்போம் என்று அறிக்கைகள் விட்டார்கள். அதனுடைய விளைவுகளை தாங்கிக் கொள்ளுகின்ற உணர்வோடு அவர்கள் இருக்க வேண்டும்.

போலீஸ் சட்டத்தின் 41-வது விதியை மீறி ஊர்வலத்தை நடத்தினுர்கள். அதன் பேரில் தான் கைது செய்யப்பட்டார்கள். பள்ளிக் கூடங்களுக்குச் செல்லாமல் "ஆப்செண்ட்" ஆனவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு சஸ்பெண்டு செய்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மேற்கொண்டு நடவடிக்கைகள் எடுக்க இடமிருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் கூட, இப்போதும் மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென்று அரசு கூறவில்லை. அவர்கள் செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அரசாங்கம் இருக்கிறது, அதனுடைய கட்டளைகளை ஆசிரியர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள், கல்வித் துறை சட்ட திட்டத்தை மதிக்க மாட்டார்கள், வேண்டுகோள்களை மதிக்கமாட்டார்கள். சங்கம் விடுக்கிற வேண்டுகோளின்படி, அது போராட்டம் நடத்து என்ருல் நடத்துவார்கள்; அவர்கள் எப்படி நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிருர்களோ, அப்படி நடத்துவார்கள், அவர்கள் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள் என்ருல் நிறுத்திக் கொள்ளுவார்கள் என்ற முறையில் செய்திருந்தும்கூட, அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்ற தன்மையிலோ, பழி வாங்கவேண்டுமென்ற முறையிலோ மன்னிப்பு கேட்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்ளவேண்டும் என்றுதான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

போலீஸ் சட்டத்தை மீறியதற்கு வழக்கு மன்றத்தில் வழக்கு இருக்கிறது. வழக்கு மன்றம் தண்டனை கொடுக்கலாம். டிபார்ட்மெண்டு நடவடிக்கை எடுத்து நீக்க இடமிருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட பழிவாங்கும் முயற்சிகளை அரசாங்கம் மேற்கொள்ளாது என்ற அடிப்படையில்தான், மற்றவர்கள் எப்படி தங்களுடைய செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிருர்களோ அப்படி இவர்களும் தெரிவிக்க வேண்டும் என்று தான் தெரிவிக்கப்பட்டது. அவர்கள் அறிக்கை

[டாக்டர் திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1973 மார்ச் 20

விட்டதில்கூட தங்கள் செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவிக்கவில்லே. ஆகவே சட்டம், ஒழுங்கு காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்று அரசு விரும்புகிறது. ஒரு இயக்கத்தின் தன்மையைக் காப்பாற்ற விரும்புகின்ற மாண்புமிகு எதிர்க் கட்சித் தலைவர், மாண்புமிகு தங்கமணி அவர்கள் ஒரு அரசின் கட்டுப்பாடு, ஒழுங்கு, சட்டதிட்டம் ஆகியவற்றைக் காப்பாற்றுவதற்கும் துணை புரிய வேண்டும், உறுதுணையாக இருக்க வேண்டும் என்று நான் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : துணைத் தலைவரவர்களே, "ஆன் எ பாயிண்ட் ஆஃப் எக்ஸ்ப்ளனேஷன்", ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். ஆசிரியர்கள் தங்களுடைய கோரிக்கைகளுக்காக போராடும்போது மக்களுடைய, அரசாங்கத்தினுடைய கவனத்தை ஈர்ப்பதற்காக "டு த்ரோ ஸம் லைட் ஆன் தி இஷ்யூ" ஜனநாயக ரீதியில் போராட்டம் நடத்தினர்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு பரந்த தாராளமனத்தோடு நடந்துகொள்ளும் அரசு, தண்டனை கொடுக்க இடமிருந்தாலும் தண்டனைகூட கொடுக்காமல் விட்டுவிடுகிறோம் என்று பொருள்படக்கூறும் அரசாங்கம், இந்தச் சின்னஞ்சிறு கடிதத்திற்காக "வருந்துகிறோம்" என்று எழுதிக் கொடுக்கும் அந்தக் கடிதத்திற்காக பிடிவாதம் காண்பிக்க வேண்டுமா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆசிரியர்கள் தங்கள் மனத்தில் ஒரு வருத்தத்தோடு மாணவர்களுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பது உகந்ததாக இருக்குமா என்பதை அரசு யோசித்து, அரசு பரந்த மனப்பான்மையோடு, விவகாரம் தீர்ந்து விட்டது, இதோடு போகட்டும் என்ற அளவில் இந்தக் கடிதத்திற்காக நிற்காமல் இதைச் சுமுகமாக முடித்துவிட்டால் நல்லது என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : ஆசிரியர்களுக்கு இவ்வளவு விட்டுக் கொடுத்து இருக்கிறோம் என்பதை அம்மையார் அவர்கள் பாராட்டியதற்கு நன்றி. "அரசாங்கம் இந்தச் சின்னஞ் சிறு கடிதத்திற்காக பிடிவாதம் காண்பிக்க வேண்டுமா" என்று சொல்லும் அம்மையார் அவர்கள் அதையே ஆசிரியர்களிடம் நன்கு எடுத்துச் சொல்லி, "இது மிகச் சாதாரண விஷயம்தானே, வருத்தம்தானே தெரிவிக்கச் சொல்லுகின்றார்கள், அதை எழுதிக் கொடுத்து விடுங்களேன்" என்று அவர்களுக்குச் சொல்லும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

1973 மார்ச் 20]

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில்தான் அது சாதாரணமான காரியம். ஆனால் ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில்...............

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இந்த நேரத்தை சவால் விடுவதற்கோ அல்லது சேலஞ்ஜ் பண்ணுவதற்காகவோ பயன் படுத்தக்கூடாது. நல்லதில்லை. கிட்டத்தட்ட 20, 22 பேர் இன்றைய தினம் பேச வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கின்றார்கள். அப்படிப் பார்த்தால் விவாதம் $2\frac{1}{2}$ மணி வரையில் போவது திண்ணம். மானியக் கோரிக்கைகளின் மீதான விவாதம் $1\frac{1}{2}$ மணிக்கெல்லாம் முடிய வேண்டும் என்று இருந்தாலும் நாம் தினமும் பேரவையின் அனுமதியோடு 2 மணி $2\frac{1}{4}$ மணி வரையில் நீடித்துக்கொண்டு போவது வழக்கமாகிவிட்டது. எனவே, நேரத்தில் முடிப்பதற்கு உதவியாக ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் ஒருவர் மட்டும் பேசும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : சட்டப்பேரவைத் துணை தலைவரவர்களே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களுடன் கலந்து பேசி இன்று மாலையிலும் இந்தக் கல்விமானியத்தின் மீதான விவாதத்தை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று யோசனை கூறப்பட்டு இருக்கிறது. அதற்கு ஏற்ப பகல் $1\frac{1}{2}$ மணியோடு காலை நிகழ்ச்சியினை முடித்துக்கொண்டால் மாலையில் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்லும் நிகழ்ச்சியினை மட்டும் வைத்துக்கொள்ளலாம் என்று யோசனை கூறுகின்றேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை மீண்டும் 4 மணி அளவில் கூடலாம். அப்படி இருந்தாலும்கூட $1\frac{1}{2}$ மணிக்கு காலை நிகழ்ச்சி முடியாதென்றே தோன்றுகிறது. நிறைய பெயர்கள் லிஸ்டில் இருக்கின்றன. திரு. சுப்பு தம் பேச்சைத் தொடரலாம்.

* திரு. க. சுப்பு : தலைவரவர்களே, பெற்றோர்களுடைய ஸ்தானத் தில் உள்ள அரசாங்கம் இந்தப் பிரச்சினையில் எப்படி அணுக வேண்டும் என்பதை மீண்டும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். மடியில் தவழ்ந்து மழலை மொழி பேசும் குழந்தை தகப்பனைப் பார்த்துக் கொன்றுவிடுவேன் என்று சொன்னால், அதனால் அந்தத் தகப்பன் அஞ்சப்போவதில்லை, கோபப்படுவதும் இல்லை. அது போல, "சிங்கமென சீறி எழு ஆசிரிய சமுதாயமே, பொங்கியெழு" என்றெல்லாம் ஆசிரியர்கள் சொல்லிப் போராட்டத்தில் இறங்கினார் கள் என்று மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தகப்பனைப் பார்த்து "கொன்று விடுவேன்" என்று குழந்தை சொன்னால், தகப்பன் சொல்லுவான், "இனி அப்படிச் சொல்லாதே, அது நல்ல வழக்க மில்லை, சொல்லாதே, சொல்லாதே" என்று சொல்லி, அந்தக் குழந்தையும் "இனிச் சொல்ல மாட்டேன், சொல்ல மாட்டேன்" என்று சொல்லும். நல்ல தகப்பனாக இருந்தால் குழந்தையை திருத்தாமல் விடமாட்டான்.

திரு. க. சுப்பு : அந்த நல்ல தகப்பனுடைய இலக்கணம் நமது அரசுக்கு வரவேண்டாம் என்று விரும்புகிறேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன், இன்று ஆசிரியர்கள் இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை உபயோகிக்கின்றார்கள் என்றால் அது அனைத்தும் இன்று ஆட்சிப்பொறுப்பில் உள்ள கட்சியைச் சார்ந்தவர் களால் உருவாக்கப்பட்டதுதான். எனவே இதற்காக நீங்கள் வருத்த பட்டாலும் நான் வருத்தப்படவில்லை. எனவே அதைச் சொல்லி, இனி எதிர்காலத்தில் இப்படித்தான் நடக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது, எதிர்காலத்தில் மன அமைதியையும் நல்ல சூழ் நிலையையும் சுமுகமான உறவையும் ஏற்படுத்துவதாகாது.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : ஒரு நாட்டின் விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில் முழங்கப்பட வேண்டிய வார்த்தைகளை இப்படிப்பட்ட போராட்டங்களில் பயன்படுத்தி, அப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளுடைய மதிப்பினைக் கெடுத்துவிடக் கூடாது என்பதுதான் என் எண்ணம்.

திரு. க. சுப்பு : அவற்றைப் பயன்படுத்தலாமா கூடாதா என்பதைக் காலம்தான் முடிவு கட்ட வேண்டும். ஆனாலும் ஒரு அமைதியான சூழ்நிலையினை ஏற்படுத்துவதற்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு மன்னிப்புக் கடிதத்தினை எழுதி வாங்குவது நன்மை பயக்குமா என்று பரிசீலித்துப் பார்க்க வேண்டும். இதை விடுத்து ஆசிரியர்களுடைய மனத்திலுள்ள குறைகளைப் போக்கி இப்படிப்பட்ட போராட்டங்கள் எதிர்காலத்தில் ஏற்படாமல் தவிர்ப்பதற்காக என்னென்ன செய்யலாம் என்பதை மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். அரசாங்கத்தின் சார்பிலே "மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுத்தால் தான் ஆயிற்று" என்று சொல்லுவதும், ஆசிரியர்களின் மத்தியில் இதனால் மனக்கசப்பு ஏற்படுவதும்—ஏதோ பெரிய தொழிற் சங்கத்தினை நடத்துகின்றவர்களை அணுகுவதுபோல அரசாங்கம்

இதில் நடந்துகொள்ளாமல் விட்டுக்கொடுக்கும் மனப்பான்மையோடு, இந்தக் கடிதத்தினை, மன்னிப்புக் கடிதத்தினை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : தலைவரவர்களே, "மன்னிப்பு கடிதம், மன்னிப்புக் கடிதம்" என்று சொல்லுகின்றார்கள், "அபாலஜிக்கும்" "ரிக்ரெட்"டுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். அரசாங்கம் வற்புறுத்துவது, வருத்தத்தினைத் தெரிவிக்கும் கடிதம்தான்.

திரு. க. சுப்பு : "வருந்துகிறேன்" என்று சொன்னால், "நடந்து கொண்டது தவறு, வருந்துகிறேன், மன்னிக்க வேண்டும்" என்றுதான் பொருளாகிறது. எனவே இந்தப் பிரச்சினையை நீடிக்க வேண்டாம். கௌரவப் பிரச்சினையாகக் கருதாமல் அரசு இதைக் கைவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அதே நேரத்தில் மற்றுமொன்றைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பாலிடெக்னிக் மாணவர்கள் நேற்றுக்கூட கைது செய்யப்பட்டிருக்கின்றார்கள். நான் தெரிந்துகொண்ட அளவிற்கு இந்த பிரச்சினையைப் பொறுத்தவரையில் அந்தத் துறையினர் அவர்களுக்குச் சில வாக்குறுதிகளைக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள். அவர்கள் கோரிக்கை "டிப்ளோமா" படித்த அவர்களுக்கு "டிகிரி" படிக்க வசதி செய்து கொடுக்க வேண்டும் என்பது. அந்தக் கோரிக்கையை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கின்றது. ஏற்றுக்கொண்டு பல்கலைக் கழகத்தின் ஒப்புதலுக்கு அனுப்பியிருக்கிறோம் என்றும் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். எவ்வளவு வருட காலத்தில் அவர்கள் "டிகிரி கோர்ஸ்" முடிய வேண்டும் என்று வேண்டுமானால் பிரச்சினையிருக்கலாம். அதை நிபுணர் குழுவினரின் பரிந்துரைக்கு அனுப்பி வைக்கலாம்.

இதைத் தவிர இன்னும் ஒன்று, இப்போது, "இண்டர்னெல் அசஸ்மெண்ட் சிஸ்டம்" என்று இருக்கின்றது. இதில் 15 சதவிகிதத்தினர்தான் வெற்றிபெற்று இருக்கின்றார்கள். 85 சத விகிதத்தினர் தேர்வு பெறவில்லை. இப்படிப் பெருவாரியான மாணவர்கள் தேர்வு பெறாமல் போகும் நிலைமாறி மாணவர்கள் பெரும் பகுதியினர் தேர்வு பெறத்தக்க அளவில், இந்தப் பிரச்சினையில் மாணவர்களுக்கு வேண்டியது என்ன என்பதை ஆலோசிக்க வேண்டும்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : "அகெடமிக் ஸப்ஜெக்ட்ஸ்" என்று சொல்லும்போது அது அரசால் மட்டும் தீர்மானிக்கப்படுவதில்லை. ஆலோசனையை மட்டும் அரசு வழங்கலாம். அவர்கள் போராடுவது "அகாடெமிக்ஸ் ஸப்ஜெக்ட்ஸ்" பற்றியது. இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தை மாண்புமிகு அங்கத்தினர் அவர்கள் ஆதரிக்கின்றார்களா, இப்படிப்பட்ட தவறான போராட்டத்தினை அங்கத்தினர் அவர்கள் ஊக்குவிக்கிறாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. க. சுப்பு : மற்ற மற்ற மாநிலங்களில் இம்முறை அங்கீகரிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. இங்கே மாணவர்கள் தங்களுடைய மேல் படிப்பிற்கு வசதிகள் வேண்டும் என்ற வேண்டுகோளை வைத்திருக்கின்றார்கள். இதை அரசு ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறது. ஆனால் அவர்கள் எந்தெந்தப் பாடங்களைப் படிக்க வேண்டும் என்று சொல்ல மாணவர்களுக்கும் உரிமையில்லை எங்களுக்கும் உரிமையில்லை. கல்வி நிபுணர்கள்தான் அதைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். அரசு அதற்கு ஏற்பாடுகளைச் செய்ய உத்திரவிட்டுவிட்டால் மாணவர்கள் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டதாகத்தான் அர்த்தம். அடுத்து இந்த இண்ட்டெர்னல் அஸெஸ்மெண்ட் பற்றியும் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். காரணம் அதன்கீழ் 85 சதவிகித மாணவர்கள் தேர்வு பெறாமல் போய்விடுகின்றார்கள்.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : அப்படியானால் 100-க்கு 85 சதவிகிதத்தினர் தேர்வு பெற்றுவிட்டார்கள் என்று அரசு அறிவிக்க வேண்டும் என்று மாண்புமிகு சுப்பு அவர்கள் சிபாரிசு செய்கின்றார்களா?

திரு. க. சுப்பு : இப்படிப் பெரும் எண்ணிக்கையில் தேர்வு பெறவில்லையென்றால் இந்த முறையில் தவறு இருக்கின்றதா என்று பரிசீலனை செய்து பார்க்க வேண்டுமென்பதுதான் என் வேண்டுகோள். சோஷலிஸ நாடுகளில் பத்து சதவிகிதத்தினர் வெற்றிபெறவில்லையென்றால் அவர்களுக்கு மீண்டும் ஸ்பெஷல் கோச் கொடுத்து அவர்களை வெற்றிபெறச் செய்வார்கள். பதினைந்து பேர்தான் தேர்வு பெறுகின்றார்கள் என்றால் அவர்கள் மனத்தில் ஓர் அச்சம் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. நான் இந்த முறை வேண்டாம் என்றுகூடச் சொல்லவில்லை. இதில் உள்ள குறைபாடு என்ன என்று பார்த்து அதை நீக்கிவிட்டால் போதும்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. க. சுப்பு]

அடுத்து கல்வி நிலையங்களைப்பற்றிச் சொல்லப்போனால், நான் சொல்ல விரும்புவதெல்லாம் அவை மாணவர்களைத் தவறான பாதையில் எடுத்துச் செல்லும்படி அமையக்கூடாது என்பதுதான். சில நேரங்களில் அரசியல் நோக்கத்தோடு சில கல்லூரியினைத் தொடங்க உரிமை வழங்கப்படுகிறது. இன்றைக்கு வகுப்புவாத அடிப்படையில் கல்வி நிலையங்கள் ஊக்குவிக்கப்படுகின்றன என்று குற்றம் சாட்டுகிறேன். அப்படிப்பட்ட வகுப்புவாத அடிப்படையில் ஊக்குவிக்கப் படக்கூடிய கல்வி நிலையங்களில் பயிலக்கூடிய மாணவர்கள் எப்படி உயர்ந்த நிலைக்கு வர முடியும் என்பதை சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். சமதர்ம சமுதாயம் என்று வாய் கிழியப் பேசிவிட்டு இப்படி கல்வி நிறுவனங்களை ஜாதி அடிப்படையில் ஊக்குவிப்பதன் மூலம் அவர்கள் சரியான தகுதியில்லாமல் வந்து விடுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட கல்வி நிறுவனங்களுக்கு நாம் அங்கீகாரம் கொடுக்கிறோம். இப்படிப்பட்ட நிறுவனங்களுக்கு யார் பேரை வைப்பது என்பதைப் பற்றி எண்ணுகிற போது உயிரோடு இருக்கிறவர்களுடைய பெயரை வைப்பதைத் தவிர்ப்பது நல்லது.

உதாரணத்திற்குச் சொல்கிறேன். மாண்புமிகு அமைச்சர் ஆதித்தனார் பேரில் கல்லூரி ஒன்று இருக்கிறது. ஆதித்தனார் என்றால், அந்தப் பெயரைப் பார்த்தவுடனேயே அவர் ஒரு சரியான தலைவர் என்று நினைக்க வேண்டும். அவரைப் பின்பற்ற வேண்டும் என்ற எண்ணம் வர வேண்டும். இவரைப் பற்றி ஒரு வரலாறு எழுதியிருக்கிறார் திரு. குரும்பூர் குப்புசாமி. அதைப்பற்றி நீதிமன்றத்தில் சொல்கிறபோது, "என்னைக் கேட்காமலே அந்த வரலாற்றை எழுதி இருக்கிறார்" என்று ஆதித்தனாரே கூறியிருக்கிறார். அப்படிப்பட்ட வரலாற்றைப் படிக்கிற மாணவர்களுக்கு அவர் மேல் என்ன மரியாதை வரும்? யார் இந்த குரும்பூர் குப்புசாமி? ஏன், எப்படி எழுதினார் என்றெல்லாம் பார்க்க வேண்டும். திரு. ஆதித்தனார், எனக்கு சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்கிறார். திரு. கண்ணப்பன் அந்தக் கல்லூரிக்குப் போயிருக்கிறார். அங்கே இருக்கிற கல்லூரி மலரை எடுத்துப் பார்த்தேன். ஆதித்தனாரின் போட்டோவைப் போட்டிருக்கிறார். அதற்கு கீழே ஒரு குறிப்பு எழுதியிருக்கிறார்கள். Not in Zoo. But in Zoological department. (மிருகக்காட்சி சாலையில் இல்லை—விலங்கியல் ஆய்வுக்கூடத்தில்தான்) என்று எழுதியிருக்கிறார்கள். அமைச்சர் அவர்கள் இதைப் பார்த்திருக்கமாட்டார். தெரியாமல் போட்டிருக்கிறார்கள். கிண்டல் பண்ணுகிற மாதிரியாக

இருக்கிறது. எனவே, உயிரோடு இருப்பவர்களின் பெயரை வைத்தால் மனமாச்சர்யங்கள் எல்லாம் வருகிறது. எனவே, அதைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அத்தகைய நிறுவனங்களைப்பற்றி கோர்ட்டுகளில் எத்தனை மோசமான ரிமார்க்குகள் வழக்குகளில் வருகின்றன? அதைப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு என்ன சிந்தனை இருக்கும்? எல்லாம் ஜாதிப் பெயர்கள். கோவையில் நாயுடுகள், விருதுநகரில் சிவகாசியில் நாடார்கள் இல்லையென்றால் தேவர். இப்படி ஜாதி அடிப்படையில் பெயர்களைப் போடுவதை அறவே ஒழிக்க வேண்டும் என்று நமது அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, கல்வி நிறுவனங்களில் நியமனம் செய்யப்படுகின்றபோது, திறமையானவர்களைத் தூக்கி எறிந்து விட்டு, திறமையற்றவர்களைக் கூட ஜாதி அடிப்படையில் போடுவது என்ற நிலை இருந்து வருகிறது. நான் இப்படிச் சொல்லும்போது திரு. மதியழகன் அவர்கள் கூறிய குற்றச்சாட்டுகளை அங்கீகரிக்கிறேன் என்று அர்த்தம் இல்லை. இன்றைக்கு திரு. சுந்தரவடிவேலு அவர்களும் மு. வரதராசனும் நியமனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்றால் ஜாதி அடிப்படையில் அல்ல என்றாலும் தற்செயலாக அப்படி வருகிறது............

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டது ஜாதி அடிப்படையில் அல்ல. அறிவு அடிப்படையில். அவர்கள் ஆற்றல் மிக்கவர்கள் என்ற காரணத்தால்தான் நியமிக்கப்பட்டிருக் கிறார்கள். திரு. மு. வரதராசனார், திரு. சுந்தரவடிவேலு ஆகியோர் களை நியமித்திருப்பது ஜாதி அடிப்படையில் அல்ல. அவர்களுடைய தமிழ் அறிவினையும், கல்வித் துறைக்கு அவர்கள் ஆற்றிய பணியினையும் நாடு அறியும்.

* திரு. க. சுப்பு : நான் அவர்களைச் சொல்லவில்லை. தற்செய லாகவே அப்படி வருகிறார்கள் என்று தான் சொன்னேன். அவர்கள் மரியாதைக்குரியவர்கள் என்பதை நானும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். நான் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லவில்லை. இன்சிடண்டலி அப்படியும் வருகிறது என்று கூறினேன்.

நான் ஒரு அறிக்கைகூட விட்டிருக்கிறேன். மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களுடைய கடிதத்தை கையில் வைத்துக்கொண்டு சட்ட மன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் மதுரை சிண்டிகேட் தேர்தலில் ஒருவருக்கு வாக்குச் சேகரித்தார். அதைப்பற்றி அறிக்கை விட்டேன். அடுத்து மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சருக்கு இது தெரியும் என்ற

காரணத்தால் கூறினர். திரு. சந்திரபாபு எல்லாத் தகுதிகளும் வாய்ந்தவர்—இன்னும் சொல்லப்போனல், தேவைக்கும் அதிகமான தகுதிகள் வாய்ந்தவர் நூலகத் துறையில். ஆனல் இவர் நியமிக்கப் படாமல் இன்னெருவர்—அவருக்கு ஜூனியராக இருந்தவர் தில்லை நாயகம் என்பவர் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிறார். தேவைக்கும் அதிக மான, எல்லாத் தகுதிகளையும் கொண்ட திரு. சந்திரபாபு தேர்ந் தெடுக்கப்படாமல் தில்லைநாயகம் தேர்ந்தெடுக்கப்படுகிருர் என்று சொன்னல் இந்த டிபார்ட்மெண்ட் இருக்கிறதா? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறது என்று புரியவில்லை. கன்னிமாரா நூலகத்தில் லைப்ரேரியன் பதவிக்கு அத்தனைத் தகுதிகள் உள்ளவர்; எம்.ஏ., டிப்ளமோ இன் ஆந்த்ரபோலஜி, டைப்ரைடிங், இந்தியில் மத்யமா இன்னும் ரொம்பத் தகுதிகளை உடையவர். இப்படிப்பட்ட நபர்கள் எல்லாம் புறக்கணிக்கப்படுவது சரியல்ல. இப்போது பதவி உயர்வு பெற்றிருக்கும் தில்லைநாயகம் எங்கள் ஜில்லாவைச் சேர்ந்தவர் தான். என்றாலும், தகுதி உள்ளவருக்கு இந்தப் பதவி கொடுக்கப்படவில்லை என்பதுதான் என்னுடைய குற்றச்சாட்டு. இப்படிப்பட்ட குற்றச் சாட்டுகளுக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது.

சட்டக் கல்லூரியில் அசிஸ்டெண்ட் புரொபசராகப் போடு கிறார்கள். யார், யாரைப் போடுகிறார்கள் என்றால், தேர்ட் கிளாஸ் எடுத்தவர்களைப் போடுகிறார்கள். மாணவர்கள்மீது குறை சொல்வதில் என்ன பிரயோசனம்? வருடா வருடம் ஸ்டிரைக் என்ற விவாதங்கள் எல்லாம் வருகின்றன. அந்த அடிப்படையில் தேர்ந்தெடுக்கிறோம்? எப்படி நடைமுறை பின்பற்றப்படுகிறது என்று பார்க்க வேண்டும். மூன்றும் வகுப்பில் தேறியவர்கள் எல்லாம் லா காலேஜில் டியூட்டர். முதல் வகுப்பில் பாஸ் பண்ணியவர்களுக்கு இல்லை என்ற நிலை...............

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : சில குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்லும்போது, கையில் ஆதாரம் வைத்துக்கொண்டு பேச வேண்டும். சட்டக் கல்லூரியில் டியூட்டர் பதவி எத்தனை செகண்ட் கிளாஸ், எத்தனை தேர்ட் கிளாஸ் பாஸ் பண்ணியவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டன என்ற விவரங்கள் எல்லாம் அங்கத்தினர் வைத் திருந்தால், அதைத் தெரிவித்தால் நல்லது. இந்த நியமனங்கள் சர்வீஸ் கமிஷனல் செய்யப்படுகின்றன. தகுதி இல்லாதவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், அப்படிக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்தை சர்வீஸ் கமிஷன் சொல்லியிருப்பார்கள். தகுதி உள்ளவர்கள் யார்

யார் விண்ணப்பம் செய்தார்கள். யார் யாருக்கு கிடைக்கவில்லை என்று தெரிவித்தால், இப்போது கொடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு எப்படி அந்தப் பதவி கொடுக்கப்பட்டது என்ற காரணத்தைச் சொல்லலாம்.

திரு. க. சுப்பு : என்னை கமிட்டியில் போட்டால் அந்த விவரங்களை எல்லாம் எடுத்துக் கூறுவேன்.

THIRUMATHI T. N. ANANDANAYAKI : On a point of order Sir. When the Education Minister is here, why should another Minister intervene?

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திருமதி அனந்தநாயகி அவர்கள் நேரத்தை கெடுக்கிற மாதிரி பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர் கேட்கிறார்கள். வேறொரு அமைச்சர் பதில் சொல்லக்கூடாது என்று எந்த விதிமுறையில் இருக்கிறது? சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் இருக்கும் போதே, மற்றொரு அமைச்சர் பதில் சொல்லலாம். இல்லாமல் இருக்கும்போதும் சொல்லலாம். இதுபற்றி, பேரவைத் தலைவரின் தீர்ப்பு ஒன்று இருக்கிறது. உங்களுக்கும் தெரியும். தற்போது நீங்கள் எழுப்பியிருப்பது தேவையில்லாத பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர். (குறுக்கீடு) பேரவையில் பேசுகிறோம் என்பதை மறந்துவிட்டுப் பேசுகிறீர்கள். உங்கள் கட்சித் தலைவர் மாரிமுத்து இருக்கும்போது நீங்கள் எப்படிப் பேசுகிறீர்கள்? கட்சித் தலைவர் இருக்கிறபோது இன்னொரு உறுப்பினர் ஏன் பேச வேண்டும்? மந்திரி சபையில் எல்லா மந்திரிகளுக்கும் ஜாயின்ட் ரெஸ்பான்சிபிலிடி இருக்கிறது.

திரு. சுப்பு அவர்கள் 40 நிமிடம் பேசியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஒரே நிமிடத்தில் முடித்துவிட வேண்டும்.

திரு. க. சுப்பு : நான் மட்டும் பேசவில்லை. எல்லோரும் பேசி இருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அதற்கும் நீங்கள் தான் பொறுப்பு.

திரு. க. சுப்பு : இதுவும் ஜாயிண்ட் ரெஸ்பான்சிபிலிடி தானா? இந்த மாதிரி குற்றச்சாட்டுகளுக்கு ஆதாரம் வைத்துக்கொண்டுதான் சொல்கிறேன். இவைகள் ஆதாரமற்றவை என்று சொல்லி விட்டாலும் நான் ஒன்றும் சொல்லப்போவதில்லை. நான் இந்தக்

1973 மார்ச் 20] [திரு. க. சுப்பு]

குற்றச்சாட்டுகளைச் சொல்வது இவையெல்லாம் ஊருக்குத் தெரிய வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். லைப்ரேரியன் அப்பாயிண்ட்மெண்ட் சரிதானா என்று பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, பட்டதாரி ஆசிரியர்களை வெளியே விட்டாகிவிட்டது. என்றாலும், இன்னும் சிலர், அவர்களுக்காகப் போராடிய மாணவர்கள் பலர் உள்ளே இருக்கிறார்கள். கோவையில் பி.எச்.டி. மாணவர்கள் உள்ளே இருக்கிறார்கள். இதில் சம்பந்தப்படாதவர்களையும் சம்பந்தப்படுத்தி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களையெல்லாம் உடனடியாக விடுதலை செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் கூறிய குற்றச்சாட்டுகளுக்கெல்லாம் அமைச்சர் பொறுப்பு என்று சொல்லவில்லை. சில இடங்களில் சரியான நடவடிக்கைகளும் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(மணி அடிக்கப்பட்டது)

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் மேப்ஸ், சையன்ஸ் கருவிகள் வாங்குவதற்கு ரூ. 20 புரொவிஷன் இருக்கிறது. அதைப் பயன்படுத்தி குளித்தலை பஞ்சாயத்து யூனியன் B.D.C. பல ஆயிரக் கணக்கான ரூபாய்க்கு—இந்தி மேப்கள் வாங்கியிருக்கிறார்கள். இது யாருக்கும் பயன்படாத காரணத்தால், அந்த மேப்கள் அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. இளங்கோவன்.

திரு. வா. மை. அப்துல் ஜப்பார் : பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். மாலையிலும் விவாதம் நடக்கும் என்று சொன்னார்கள். இன்று மாலையில் பொதுக்கணக்கு ஆய்வுக் குழு 3 மணிக்கு கூட இருக்கிறது. அது கூடப்போகிறதா அல்லது அவை கூடப்போகிறதா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அதை நாளைக்கு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று திரு. மணலி கந்தசாமி அவர்களுக்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

THIRU MANALI C. KANDASAMY : Tomorrow also we are having Public Accounts Committee meeting. Therefore, we have to continue.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அப்படியானால் மாலை 2-லிருந்து 3 வரையிலுமோ அல்லது அவை முடித்த பிறகோ வைத்துக் கொள்ளலாம்.

THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : The Estimates Committee is also asked to meet at 11 a.m. today.

MR. DEPUTY SPEAKER : I think you can postpone the meeting of the Estimates Committee.

THIRU T. N. ANANTHANAYAKI : The Speaker can give a direction that when the Assembly is in session, let us not have Select Committee meetings or other Committee meetings. It really inconveniences our work.

MR. DEPUTY SPEAKER : Normally we do not conduct committee meetings when the Assembly is in session. But out of necessity I think we are having some committee meetings in connection with some legislation.

திரு. சுப்பு அவர்கள் ஏறத்தாழ 40 நிமிடம் பேசியிருக்கிறார்கள். அவரது கட்சித் தலைவர் அதைக் கவனித்து தாம் பேசும் நேரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனி பேசக்கூடியவர்கள் ஐந்து நிமிடத்திற்குள் முடித்துக்கொள்ள வேண்டும். நான்கு நிமிடத்தில் மணி அடிக்கப்படும். ஐந்தாவது நிமிடம் அவர் முடித்துக்கொண்டாலும், இல்லாவிட்டாலும் அடுத்தவர் பேச அழைக்கப்படுவார்கள்.

திரு. கோ. இளங்கோவன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே 1973–74-ஆம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையை ஆதரித்து ஒன்றிரண்டு கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

"கேடில் விழுச் செல்வம் கல்வி" என்பது வள்ளுவம், அதனை உணர்ந்து செயல்படுகிற நமது தமிழக அரசு கல்விக்காக 98 கோடியே 65 லட்சம் ரூபாயினை ஒதுக்கியிருக்கிறது. அதற்காக இந்த அரசினை நான் பாராட்டுகிறேன். அப்படி ஒதுக்கிய காரணத்தினால் தான் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை பெருகி வருகிறது. ஆசிரியர்களது எண்ணிக்கை பெருகிவருகிறது. பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை பலவாகப் பெருகிவருகிறது. கல்லூரிகள் ஆண்டுதோறும் அதிகப்பட்டு வருகின்றன. 1965–66-ல் நமது மாநிலத்தில் இருந்த பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை 32,940 என்றால் 1972–73-ல் 35,011 ஆக உயர்ந்திருக்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

கிறது. ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையும் அதுபோல 1965–66-ல், 1,96,690 ஆக இருந்தது என்றால் 1972–73-ல் 2,33,745 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. முன்பு தனியாக உயர்நிலைப் பள்ளியை மட்டும் எடுத்துப் பார்த்தால் 2,234 ஆக இருந்தது இன்றைக்கு 2,763 ஆக உயர்ந்திருக்கிறது. இப்படி பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கிறது. ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கிறது. மாணவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருக்கிறது.

எதிர்வரிசையில் இருக்கிறவர்கள் இப்படி மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கை, பள்ளிகளின் எண்ணிக்கை உயர்ந்தாலும் கல்வியின் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்று கேட்கிறார்கள். கல்வியின் தரம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்று பார்த்தாலும் நிச்சயமாக கல்வியின் தரம் உயர்வதற்கு இந்த அரசு பலவகையான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொண்டிருப்பதையும் நாம் காணலாம். முன்பெல்லாம் இளநிலை ஆசிரியர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது இளநிலை ஆசிரியர்கள் இல்லாத சூழ்நிலையை இந்த அரசு ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல. உயர் தொடக்கப் பள்ளிகள் என்று சொன்னால் அங்கே பட்டதாரி ஆசிரியர்களை தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிப்பதற்கு அரசு முன்வந்திருக்கிறது. நான் ஆசிரியனாக இருந்தவன். நன்றாக அறிவேன்.

ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பள்ளி இறுதி வகுப்பில் படிக்கும் மாணவனைப் பார்த்து அடுத்த ஆண்டு என்ன செய்யப்போகிறாய் என்று கேட்டால் அவன் அமைதியாகப் பதில் சொல்வான் "நான் தேர்விலே வெற்றிபெற்றால் கல்லூரியில் சேர்வேன். இல்லையென்றால் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிக்குச் செல்வேன்" என்பான். ஒரு காலத்தில் எஸ்.எஸ்.எல்.சி-யில் தேர்ச்சி பெறாதவர்களுக்கு எல்லாம் ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளி புகலிடமாக இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு எஸ்.எஸ்.எல்.சி-யில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களைத்தான் பள்ளிப் பயிற்சிப் பள்ளியில் சேர்த்துக்கொள்வது என்பதாக இந்த அரசு முடிவு செய்திருக்கிறது. நல்ல தகுதி உடையவர்கள் தான் ஆசிரியர்களாக வர வேண்டும் என்பதற்காக கல்வியின் தரத்தை உயர்த்த இந்த அரசு நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளியில் தரமான மாணவர்கள் தான் இன்றைக்கு இடம் பெறுகிறார்கள்.

அதுமட்டுமல்ல. ஆசிரியர்களை ஊக்குவிக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே தேர்வுநிலைப் பதவிகளை இந்த அரசு உண்டாக்கியிருக்கிறது. ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தை உயர்த்தியிருக்கிறது. ஓய்வு ஊதியத்தை உயர்த்தியிருக்கிறது. முன்பெல்லாம் பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்கே

ஓய்வூதியம் 30 ரூபாய் சில்லரைதான் இருக்கும். இப்போது எடுத்துக் கொண்டால் அதை அரசு அதிகரித்திருக்கிறது என்பது மட்டுமல்ல. அவர்கள் ஏறத்தாழ 200 ரூபாய் வாங்கக்கூடிய அளவில் உயர்த்தி யிருக்கிறார்கள். நான் என் தொகுதிக்குச் சென்றிருந்தபோது ஒரு ஆசிரியை என்னைப் பார்த்து "உங்கள் அரசு ஓய்வூதியத்தை அதிகப் படுத்தாதா?" என்று கேட்டார்கள். நான் அவர்களைப் பார்த்துக் கேட்டேன். "நீங்கள் எப்போது ஓய்வு பெற்றீர்கள்?" என்று. அவர்கள் 1961-ல் என்றார்கள். உங்களுக்கு வழங்கப்பட்ட ஓய்வூதி யம் எவ்வளவு? என்றேன். ரூ. 11.85 காசு என்றார்கள். இப்போது உங்களுக்கு அளிக்கப்படுகிற ஓய்வூதியம் எவ்வளவு என்றேன். 40 ரூபாய் என்று சொன்னார்கள். ரூ. 11.65 காசாக இருந்த உங்கள் ஓய்வூதியத்தை ரூ. 40 ஆக உயர்த்தியிருப்பது எங்கள் அரசுதான். இதற்காக நீங்கள் இந்த அரசைப் பாராட்ட வேண்டும் என்றேன்.

இப்படி எல்லாம் அரசு ஆசிரியர்களுக்காகப் பல நன்மைகளைச் செய்கிற நேரத்தில் ஆசிரியர்கள் போராட்டம் செய்கிறார்கள். அவர்களது போராட்டத்தில் நியாயம் இருக்கிறதா என்று பார்க் காமல் சில அரசியல் கட்சிகள் போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறவர்களுக்கு வாழ்த்துக் கூறுகிறார்கள். அதுபற்றி இங்கே கூடப் பேசுகிறார்கள். போராட்டம் என்றாலும் காலம் அறிந்து செய்ய வேண்டும். காலம் அறிந்து செய்யவில்லை என்றுதான் நான் குற்றம் சாட்டுகிறேன். பல பள்ளிகளைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். நல்ல ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். "எங்கள் பணி பணி செய்து கிடப்பதே" என்பதாக காலம் அறிந்து, மாணவர்கள் நலன் கருதி பள்ளியில் வேலை செய்கின்ற நல்ல ஆசிரியர் கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நான் நன்றி செலுத்துகிறேன். முதலமைச்சருக்கு நான் நன்றி செலுத்துகிறேன். ஆனால் பள்ளிக்குச் செல்கிற அந்த பட்டதாரி ஆசிரியர்களைக்கூட சிலர் போகக்கூடாது என்று தடை செய்கிறார்கள். வாண்டையார் பள்ளியில் பட்டதாரி ஆசிரியர்களை பெருநகரில் இருந்து வந்தவர்கள் குழப்பியிருக்கிறார்கள். இல்லை என்று யாரும் மறுக்க முடியாது. தஞ்சாவூரில் பல பள்ளி களில் பள்ளிக்குப் போகிற ஆசிரியர்களைப் போகவிடாது சிலர் தடுத்து போகிறவர்களை பழித்தும், இழித்தும் சுவரில் எழுதியிருக் கிறார்கள். இப்படி எல்லாம் செய்த காரணத்தினால்தான் பணியில் சேருகிறவர்கள் தம் செயலுக்கு தனித்தனியே வருத்தம் தெரிவித்து விட்டு பள்ளிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்கிறார் முதல்வர். அதில் என்ன குற்றம் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள் உணரவேண்டும்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. கோ. இளங்கோவன்]

அடுத்து, கல்லூரிகளை எடுத்துக்கொண்டால் அரசுக் கல்லூரிகளை விட தனியார் கல்லூரிகள் தான் அதிகமாக இருக்கின்றன. அதுவும் அரசுக் கல்லூரியில் தவணைக்கு 60 ரூபாய் வாங்கினால் தனியார் கல்லூரிகள் 60-ல் இருந்து 130 ரூபாய் வரை வசூலிக்கிறார்கள். அதைக் கண்டிக்க ஆசைப்படுகிறேன். தமிழாசிரியர்கள் நிலைமை தமிழகத்தில் உயர்ந்திருக்கிறது. அவர்களுக்குரிய இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது தமிழாய்ந்த தமிழன்தான் தமிழ்நாட்டில் முதல் அமைச்சராய் இருக்க வேண்டுமென்று பாவேந்தன் சொன்னார்.

"வாணிக சிரிப்பினூடே வாணிப திறமை தேங்கும்"
பொங்குமென் அருமை அண்ணா புலவனின் சிரிப்பினுள்ளே
சங்க முத்தமிழும் தேங்கும்; நாட்டு சனத்திரள் யாவும்
தேங்கும்!

என்றபடி தனது புன்னகையில் முத்தமிழையும் தேக்கி பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தமிழகத்தில் முதல்வராக இருந்தார். பிறகு டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர் காலத்தில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் உரிய தகுதியைப் பெற வேண்டுமெனக் கூறி முடிக்கிறேன்

* THIRUMATHI ALDA M. FOWLER: Mr. Deputy Speaker, Sir, at the outset permit me to congratulate the Government on its performance with regard to education. Whatever I may say later, does not take away from the fact that here is a task that is so difficult to perform and yet there are so many improvements and expansions in this work. Because I am the Anglo-Indian representative here, it is my duty to represent the matters that come under the sub-heading 'Anglo-Indian education'. Yet, Sir, if you look at the Budget, you will not find that sub-heading there any more.

(Thiru N. VEERASAMY in the Chair.)

Anglo-Indian Education in the Budget has been sunk in the heading 'Secondary Education'.

And so it is very difficult to find out what has been spent and what has been budgeted and what will be spent and what would be left over. I feel that this is a pity because one wants to know how much we cost the Government.

Anglo-Indian schools have been delivering the goods and continue to do so. If it is qualitative work you want, you have it. If it is efficiency or discipline it is all there for you in our school

and yet, Sir, there seems to be some feeling of prejudice towards Anglo-Indian education. This attitude, I feel, is wrong and should be removed from the minds of the people, from the department itself and from the Government itself. If you take that way, all else will fall into their places and there would be due respect, regard and trust. After all the various sections in the educational field are working towards one goal. We are trying to achieve one thing. We may do it at different rates. Some may be quicker than others but after all, if you remove one section, the Education Department itself will be weaker and poorer for it. So all feelings of prejudice should be removed from our mutual minds. Sir, I have to remark that when it comes to praise or words of appreciation, we find them just not there. I do not think we get any pats on our back for work done well. I think this is a sad omission and State have not yet come our way as also the selection grade which are the plums the other teachers enjoy.

As for National Welfare Schemes, we have not touched the fring as yet, and yet there are many poor teachers who reture and who ought to get such benefits. So, Sir, I have to submit that these are only small grievances which can earily be set right.

Coming down to practical matters, last year Anglo-Indian schools were informed that the age for retirement would be 58, Now, all this time we have been told that the retirement age was 60. The order came at the end of the years just the time when we closed the schools. It meant that the teachers who went home for their holidays would not come back in January. This seemed hard and a little unfair. So a petition was made that a little time for adjustment should be given. Today I ask, that this adjustment period be given to such teachers who have reached 58 or 59 years because retirement is not like transfer. There are practical, physical and psychological adjustments to be made. I feel that this can be done if the date for the actual retirement is taken up to June 1973.

Then again in the high school examination, we have been given a chance to hold a re-examination in April for the failed candidates. Now a candidate may appear for subjects in which

he fails. Yet he is not given a certificate which qualifies him as a passed high school candidate. He is given a completed mark list—that may not the actual name—but he cannot call himself a passed high school candidate. That is no use to the candidate who has to get a job because he has to qualify as a passed high school candidate and that also may be given due consideration.

Sir, in this City......

(Mr. Chairman sounded the gong)

Sir, usually I am very brief but this time please be generous to me...

MR. CHAIRMAN (THIRU N. VEERASAMI): Sorry, Madam. Mr. Deputy Speaker has asked me to allot only seven minutes for each hon. Member. Now, you have completed six minutes. You can take one more minute.

* THIRUMATHI ALDA M. FOWLER: Sir, the Church Park Training School is a very well-known institution and it has completed sixty years of life and it has sent out teachers all over the world. Some of them are model teachers. This school needs a new building. The present one is falling to pieces. It has no science laboratory. It needs a good library and it also needs a maintenance grant. We are sure that this training school would serve for another 60 years and send out teachers of the right quality all over the country especially to our State. A stipend of only Rs. 20 has been paid for the last 60 years. In West Bengal and oher places, a stipend of Rs. 60 is given and I think the time has come when a teacher-trainee-candidate should receive something better than Rs. 20.

Then, what shall I say about Inspectors' Offices. I made remark about it last year. These are my own observations. Now the Office is so short-staffed that they do not take their minds off the routine work. To attend questions I have put to them relating to the Anglo-Indian candidates who received the highest marks in Tamil in 1970, 1971 and 1972. So, I would beg that this office is streamlined and really made effective.

Sir, one last word about discipline. You know how important a matter that is. Without discipline everything falls to pieces. Sir, we have to think of our teachers and the example that they

set we have to think about the selection of teachers. We should select only the best and then only perhaps things will improve. Also classes should be smaller. If you have 50 or 60 children in a class, you cannot expect good teaching. Neither can you expect a good response from the children. So, this is a thing to which the Department of Education should give serious thought in its improvement programme.

Thank you, Sir, for your listening.

* திரு. கே. பி. கோபால் : கனம் மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, கல்விமானியக் கோரிக்கைமீது ஒரு சில கருத்துக்களைக் கூறுவதற்கு வாய்ப்பளித்தமைக்கு முதலில் என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்தப் பேரவையிலே வழக்கறிஞர்கள் 40 பேர், பட்டதாரிகள் 23 பேர், டாக்டர்கள் 6 பேர், ஆசிரியர்கள் 6 பேர் இடம் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று பெருமையுடன் கூறிக்கொண்டிருந்தோம். அதற்குக் காரணமான ஆசிரியர் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பிரிவினரான பி.டி. ஆசிரியர்கள் சிறையிலே இருந்தபொழுது, பார்வையாளர்கள் கூட அவர்களைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள்கூட அமைச்சர்களுடைய அனுமதியுடன்தான் பார்க்க முடிந்தது. முன்னாள் ஜனாதிபதி டாக்டர் இராதாகிருஷ்ணன் பிறந்த தினத்தை ஆசிரியர் தினமாகக் கொண்டாடுகிறோம். ஆனால், அதே ஆசிரியர்கள் தற்போது திருச்சி சிறையிலும், மதுரை மத்தியச் சிறையிலும் கிரிமினல் குற்றவாளிகளைப்போல அவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்திலே சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். நம்முடைய மதிப்பிற்குரிய மேலவை உறுப்பினர்களுடைய முயற்சிகளினால், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் இதை ஒரு கவுரவ பிரச்சினையாக கருதாது, மாணவர்களும் இதிலே ஈடுபட்டிருப்பதனால், போராட்டத்தை வாபஸ் பெற்றுக்கொண்டார்கள். அதைப்போல இந்த அரசும் பெருந்தன்மையுடன் அவர்களிடம் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கம்பம் தொகுதியிலே, கூடலூரிலே செயல்பட்டுவந்த அரசின் கள்ளர் உயர் தொடக்கப்பள்ளியை இராஜாங்கம் நினைவு உயர்நிலைப் பள்ளியாக உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்காக என்னுடைய நன்றியையும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஆனால், அதே

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. பி. கோபால்]

நேரத்தில் அதை உயர்நிலைப் பள்ளியாக அறிவித்ததில் விதிமுறைகள் அரசியலுக்காக புறக்கணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன, நிபந்தனைகள் கடை பிடிக்கப்படவில்லையென்று சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

சாதாரணமாக, கள்ளர் சீரமைப்புத் தனி துணைக் கலெக்டர் அவர்கள் 8—2—1972-ஆம் தேதி கல்வி இலாகாவுக்கு ஒரு மனு அனுப்பி இருந்தார்கள். அதாவது அங்குள்ள உயர் தொடக்கப் பள்ளியை உயர்நிலைப் பள்ளியாக ஆக்கவேண்டுமென்று நமது மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள், இந்தப் பேரவையிலே, 24—8—1972-ஆம் தேதி, ஒரு கேள்விக்குப் பதில் அளிக்கும்போது 1972–73-ஆம் ஆண்டில் 40 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஆரம்பிக்கப்பட இருந்தன. ஆனால், 54 பள்ளிகள் ஆரம்பிப்பதற்கு அனுமதி வழங்கப் பட்டிருக்கிறது என்று கூறினார்கள். அதிலிருந்து நிச்சயமாக அந்த கோரிக்கை நிராகரிக்கப்பட்டது என்றுதான் தெரிகிறது. அதற்குக் காரணங்கள் பல இருக்கலாம். இப்பொழுது உயர்நிலைப் பள்ளி ஏற்கெனவே ஒன்று நல்ல முறையில் செயல்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. இப்பொழுதுள்ள இடம் ஒரு ஏக்கர்தான். மேலும், பல வசதிகள் செய்து கொடுக்கக் கூடிய நிலைமைகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பள்ளி 1970-ஆம் ஆண்டு தொடக்கப் பள்ளியாக இருந்தது. உயர் தொடக்கப் பள்ளியாக மாற்றப்பட்டும் எந்தவித வசதியும் செய்து கொடுக்கப்பட வில்லை.

பள்ளிக்கூடங்கள் நடத்த முடியாத அளவிற்கு மழை காலத்தில் நடத்த முடியாத அளவிற்கு கூரை ஷெட்டுகளில்தான் பள்ளிக்கூடம் நடத்தப்படுகிறது. அதன் காரணமாக அனுமதி மறுக்கப்பட் டிருக்கலாம் என்று கருதுகிறேன். ஆனால் ஜனவரி மாதத்தில் நம் முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் கூடலூருக்கு வருகை தந்தார்கள். அவர்கள் வருகை தந்தபொழுது அந்த ஊர் மக்களின் சார்பாக ஒரு மனு கொடுத்தார்கள். அதன்பேரில் அங்கே கூடலூ ரிலே ராஜாங்கம் நினைவாக ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு பிப்ரவரி மாதம் அனுமதி கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு கல்வியமைச்சர் அவர்கள் இங்கே குறிப்பிட்ட பொழுது 200 தினங்கள் செயல்பட்டிருந்தால்தான் உயர்நிலைப் பள்ளியாக அங்கீகரிக்க முடியும் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு கூடலூரிலே பிப்ரவரி 16-ஆம் தேதி ஒரு பள்ளி துவக்கப் பட்டிருக்கிறது என்றால் எப்படி 200 தினங்கள் செயல்பட முடியும் என்று தெரியவில்லை. ஏற்கெனவே எட்டாவது வகுப்புவரை தான் அங்கே இருக்கிறது. பிப்ரவரி 16-ஆம் தேதியன்று அங்கே உயர்நிலைப்

பள்ளி ஆரம்பிக்கப்படுகிறது. மற்ற பள்ளிகளிலிருந்து எல்லாம் மாணவர்கள் பிப்ரவரி 15-ம் தேதி கொண்டுவந்து சேர்க்கப்படுகிறார்கள்.

திரு. ராஜாங்கம் அவர்களுடைய பெயரை வைத்திருப்பதில் எனக்கு எந்தவிதமான காழ்ப்புணர்ச்சியும் கிடையாது. அவர் எனக்கு நல்ல நண்பர். உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு தனிப்பட்டவர்களுடைய பெயரை வைக்கவேண்டுமென்றால் குறிப்பிட்ட தொகையை அவர்கள் கொடுத்தால்தான் வைக்க முடியும் என்ற நிலைமைதான் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல், இந்த முறையில் இருக்கக்கூடாது. எங்கள் பகுதியில் கம்பம் நகரில் ஒரு மகளிர் பள்ளிக்கு ஆங்கூர் ராவுத்தர் பெயர் வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அதற்காக 20 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. அதேபோன்று என்.எஸ்.கே. பொன்னையா கவுடர் பெயரைக் கழகப் பள்ளிக்கு வைக்கவேண்டுமென்று சொன்னபொழுது 30 ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கப்பட்டது. இப்படி தனிப்பட்டவர்களுடைய பெயரை வைக்கவேண்டுமென்றால் ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையை அப்பகுதி மக்களிடமோ கட்சிக்காரர்களிடமோ வசூல் செய்தால்தான் வைக்கலாம் என்ற நிலைமை இருக்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் இருந்தால் பொதுமக்களிடமிருந்து பணம் வசூல் செய்ய முடியாது. அவர்களுடைய மனம் மாறிவிடும். அரசியல் வாதிகள்மூலம் தங்கள் பெயர்களைப் பள்ளிகளுக்கு வைக்க முற்படுவார்கள்.

ஐயாயிரம் பேர்கள் இருக்கின்ற சுருளிப்பட்டியிலே ஒரு உயர்நிலைப்பள்ளி ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆனால் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளாக மனு அனுப்பவில்லை என்று சொல்லி அதற்கு அனுமதிகொடுக்க மறுத்துவிட்டார்கள். இந்த ஆண்டும் குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளாக மனு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அதற்காக அனுமதி தரப்படவில்லை. இப்படி, குறிப்பிட்ட காலத்திற்குள்ளாக மனு வரவில்லை அதனாலே சுருளிப்பட்டிக்கு அனுமதி மறுக்கப்பட்டு இருக்கிற நேரத்திலே கூடலூரிலே பிப்ரவரி மாதத்தில் அனுமதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப்பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் விளக்க வேண்டும்.

சுருளியாறு நீர் மின் திட்டத்தில், கீழ்முகாமில் உள்ள தொழிலாளர்களின் குழந்தைகளுக்காக 5 ஆசிரியர்கள் கொண்ட ஒரு பள்ளிக்கூடம் 6—7—1972 முதல் நடத்தப்பட்டு வருகிறது. அது மின்சார இலாகாவினால் நடத்தப்படுகிறது. அதற்காக 25 ஆயிரம் ரூபாய்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. பி. கோபால்]

எண்டோமெண்ட் தொகை கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் 25 ஆயிரம் ரூபாய் எங்களால் கட்ட முடியாது என்று மின்சார வாரியத்தினர் விண்ணப்பம் செய்தார்கள். என்ன ஆயிற்று என்று தெரியவில்லை. அந்தப் பள்ளியிலே பணியாற்றுகின்ற 5 ஆசிரியர்களுக்கும் சம்பளம் கொடுக்க முடியவில்லை. அந்த ஸ்கூல் அன்ரிகக்னேஸ்டு ஸ்கூல் ஆக இருப்பதால் மாணவர்களுக்கு ஒரு வருட காலம் விரயம் ஆகும் என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டிருக்கிறேன்.

டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களும், திரு. சுப்பு அவர்களும் மாணவர்கள்—ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரம்பற்றி வெட்டுத் தீர்மானங்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். டாக்டர் பால் அவர்கள் குழுவின் அறிக்கையிலேகூட மாணவர்கள்—ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரத்தைக் குறைக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களிடத்திலே எந்த அளவிற்கு வேலையில்லாத் திண்டாட்டம் இருக்கிறது என்பதற்கு உதாரணம் சொல்ல விரும்புகிறேன். அப்ரன்டீஸ் ஸ்கீம் என்று ஒன்று கொண்டுவந்தார்கள். அதிலே 24—10—1970-ஆம் தேதி வரையில் மனுச் செய்துகொண்டவர்கள் 25,498 பேர்கள் ஆக இருக்கிறார்கள். 24—10—1970-க்கு முன்பு மனு செய்யத் தவறியவர்களும், அதற்குப் பிறகு தேறியவர்களும், இன்னும் பலர் இருக்கிறார்கள். இந்த அளவிற்கு வேலையில்லாத நிலை இருக்கிறது. எனவே மாணவர்கள்—ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரத்தைக் குறைத்தால்தான் இந்த வேலையில்லாத் திண்டாட்டத்தை ஓரளவிற்கு போக்க முடியும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் நிதிநிலை அறிக்கையிலே 1966–67-ஆம் ஆண்டிலே எத்தனை கல்லூரிகள் இருந்தன. 1972–73-ம் ஆண்டிலே எத்தனை கல்லூரிகள் இருக்கின்றன என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் முன்பு காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே எத்தனை உயர் நிலைப் பள்ளிகள் இருந்தன. இப்பொழுது எத்தனை உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இருக்கின்றன என்ற விவரம் குறிப்பிடவில்லை , ஏன்? காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு வந்தபொழுது எப்படி கல்லூரிகளை ஆரம்பிக்க முடியும்? நாங்கள் புரிந்துகொள்ள முடியும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் ஆட்சிக்கு வந்தபொழுது ஏற்கெனவே பல பள்ளிகள் திறந்து விடப்பட்டன. அதனால் கல்லூரிகள் திறப்பதற்கு வாய்ப்பு இருந்தது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவர்களுக்கு புதிய கல்லூரிகள் ஏற்படுத்துவதற்கான நிர்ப்பந்தம் இருந்தது.

1956–57 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1965–66 ஆம் ஆண்டு வரையில் 9 ஆண்டுக்காலத்திலே மாணவர்களுடைய எண்ணிக்கை 28.63 லட்சம் அதிகரித்து இருக்கிறது. ஆனால் அதற்கடுத்த 6 ஆண்டுக்காலத்திலே 13 லட்சம்தான் அதிகரித்து இருக்கிறது. அதைப் போல உயர்நிலைப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் 1956–57-ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1965–66 ஆம் ஆண்டுவரையில் 9 ஆண்டுகள் காலத்தில் 1,340 அதிகரித்து இருக்கிறது. அதற்கு அடுத்த 6 ஆண்டுக் காலத்தில் 529 அதிகரித்து இருக்கிறது. அன்றைய நிதி நிலைக்கும் இன்றைய நிதி நிலைக்கும் இடையே $2\frac{1}{2}$ சதவீதம்தான் அதிகமாயிருக்கிறது. அதனால்தான் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே எத்தனை உயர்நிலைப்பள்ளிகள் இருந்தன என்பதைக் குறிப்பிடவில்லையென்று நினைக்கிறேன்.

அடுத்து, கல்லூரிகளிலே என்.சி.சி. கட்டாயப் பயிற்சி ஆக்கப் பட்டிருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். நம் நாட்டைப் பொறுத்த அளவில் நமக்கு சீனா, பாகிஸ்தான் இந்த நாடுகளிடமிருந்து என்றும் ஆபத்து ஏற்படலாம். அந்த முறையில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலும் ஜூனியர் பிரிவு என்.சி.சி. பயிற்சி கட்டாயம் ஆக்கப்படவேண்டும். எல்லா பள்ளிகளிலும் கட்டாயம் ஆக்கப்படாவிட்டாலும், விண்ணப் பிக்கும் பள்ளிகளுக்காவது அனுமதி அளிக்கப்படவேண்டும். 1972–73-ம் ஆண்டைப் பொறுத்த அளவு இதற்கு வழி வகை செய்யவில்லை. "தேர் ஈஸ் நோ புரொவிஷன் ஃபார் என்.சி.சி." என்ற உத்திரவு வந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. கல்லூரிகளைப் பொறுத்த அளவில் ஏற்கெனவே 49 கல்லூரிகள் அரசின் சார்பில் இருக்கின்றன. தனியார் சார்பில் 127 கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. தோழர் சுப்பு அவர்கள் சொன்ன கருத்தை நான் ஏற்றுக் கொள்வதாக இல்லை.

தனியார் துறையில் அவர்கள் சமூகத்தின் பேரில் வைத்தாலும் சரி, அல்லது தனிப்பட்ட பேர்களில் வைத்தாலும் சரி, அதை அனுமதித்தால் தான் தனியார் துறையில் கல்லூரிகள் அதிகரிக்கும் என்பதை இந்தத் தருணத்தில் சொல்லிக்கொண்டு வாய்ப்பளித் தமைக்கு நன்றி கூறி, இந்த அளவோடு அமைகிறேன்.

புலவர் சி. பழனிச்சாமி: தலைவரவர்களே, 1973–74-ம் ஆண்டுக் குரிய கல்வி மானியக் கோரிக்கையை, வரவேற்று இந்த அவையிலே எனக்குப் பேச வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி தொடங்குகிறேன்.

அண்மையிலே உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற பி.டி. ஆசிரியர்கள் சில கோரிக்கைகளை முன் வைத்து போராட்டம் நடத் தினார்கள். அந்தக் கோரிக்கைகளிலே ஒன்று, தமிழ் ஆசிரியர்கள்

தலைமை ஆசிரியர்களாக ஆகக் கூடாது என்பதும், இன்னொன்று தமிழ் ஆசிரியர்களை விட 5 ரூபாயாவது ஊதியத்தில் தங்களுக்கு அதிகம் வேண்டும் என்ற கோரிக்கைகளாகும். இந்த இரண்டு கோரிக்கைகளும் மிகவும் வருந்தத்தக்க கோரிக்கைகளாகும். ஏனென்றால், தமிழ் ஆசிரியர்கள் எந்த வகையிலும் அவர்கள் தரத்தில் குறைந்தவர்கள் இல்லை. இப்படி அவர்கள் கோருவது தமிழ் ஆசிரியர்களை மட்டுமல்ல, தமிழையே, தமிழ்த் தாயையே அவமானப் படுத்துகிறார்கள் என்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். தமிழ் ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக ஆகக் கூடாது என்று கேட்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க ஒன்றாகும். ஏனென்றால், பி.டி. ஆசிரியர்கள் பள்ளித் தேர்விற்குப் பிறகு 4 ஆண்டுகள் படிக்கிறார்கள். அதே போல தமிழ் ஆசிரியர்களும் பள்ளித் தேர்விற்குப் பிறகு 4 ஆண்டுகள் படிக்கிறார்கள். பிறகு இரு சாராரும் ஆசிரியர் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். எனவே இந்த இரு சாராரும் ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்று வருகிறார்கள். உயர் நிலைப் பள்ளிக்குப் பிறகு கல்வித் தகுதிகளை ஒரே கால கட்டத்தில் பெறுகிறார்கள். அந்த நிலையில் தமிழ் ஆசிரியர்கள் மட்டும் எப்படி தரக் குறைவானர்கள், தரத்தில் குறைந்தவர்கள் என்று எனக்குப் புரியவில்லை. ஆகவே தமிழ் ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக ஆகக் கூடாது என்ற இவர்களின் கோரிக்கை நியாயமானதில்லையென்று இங்கே கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இன்னின்ன கோரிக்கைகள் வேண்டுமென்று போராட்டம் செய்கிறவர்களைத் தான் நாம் கண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இவர்கள், அவர்களுக்கு இதைக் கொடுக்காதே என்கிறார்கள். இப்படிப் போராட்டம் செய்கிறவர்களை இப்போது தான் தமிழகத்தில் முதன் முதலாகக் காண்கிறேன் என்று கூறிக் கொள்கிறேன். வள்ளுவர் பெருந்தகை "கொடுப்ப தழுக்கறுப்பான் சுற்றம் உடுப்பதூ உம் உண்பதூ உம் இன்றிக் கெடும்" என்று சொல்கிறார். ஆகவே, இந்த பி.டி. ஆசிரியர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக வரக் கூடாது என்று கூறக் கூடியது நியாயமற்ற கோரிக்கை. இதை அரசாங்கம் ஏற்கக் கூடாது என்று கூறிக் கொள்வது மட்டுமல்லாமல் தமிழ் ஆசிரியர்களை உடனடியாக உயர் நிலைப் பள்ளிகளில் தலைமை ஆசிரியர்களாக ஆக்கவேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்று இங்கே கூறிக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் ஆசிரியர்களை விட அவர்களுக்கு 5 ரூபாயாவது அதிக ஊதியம் வேண்டுமென்று அவர்கள் கோருகிறார்கள். இப்படிக் கோருவது மிகவும் நகைப்பிற்குரிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால்,

அவர்கள் ஆங்கில நாட்டிலிருந்து வந்திருப்பவர்களாக இருந்து இப்படிக் கேட்டால் அது பொருள் உள்ளதாக இருக்கும். ஆனால் தமிழ் மண்ணில் பிறந்து, தமிழ்ப் பாலை உண்டு, தமிழர்களாகவே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற இவர்கள் தமிழ் ஆசிரியர்களையும், தமிழையும் பழித்து அவர்களைக் காட்டிலும் தங்களுக்கு ஊதியம் அதிகம் வேண்டுமென்று கேட்பது சற்றும் நியாயமில்லையென்று இங்கே கூறிக் கொள்ள விழைகிறேன். அது மட்டுமல்லாமல், தமிழ் ஆசிரியர்கள், தமிழ் இலக்கியம், தமிழ் இலக்கணம் இவைகளை வரைமுறையாக கற்ற தமிழாசிரியர்களாகத் தான் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, பி.டி. ஆசிரியர்களைக் காட்டிலும் ஒரு ரூபாயாவது அதிகம் ஊதியத்தில் கொடுத்து தமிழையும், தமிழ் ஆசிரியர்களையும் பெருமைப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தமிழ் ஆசிரியர்களிடையே இரு நிலை இருக்கிறது. முதல் நிலை, இரண்டாம் நிலை என்றுள்ள இந்த இரு நிலையை ஒழித்து, ஒரு நிலையாகவே முதல் நிலையாகவே தமிழ் ஆசிரியர்களை ஆக்கவேண்டுமென்று நான் இந்த நேரத்தில் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் பள்ளிகளில் தமிழைப் போதிப்பதற்கு ஆங்கிலத்தை அளவு கோலாக வைக்கக் கூடாது என்று இங்கே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு எப்படி பி.ஏ. எம்.ஏ. டிகிரி கொடுக்கிறார்களோ அது போலவே தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு டிப்ளமா என்ற சான்றிதழைக் கொடுக்காமல் டிகிரி கொடுக்கவேண்டுமென்று நான் இங்கே வற்புறுத்திக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தொடக்கக் கல்வி பற்றி கூறவேண்டுமானால், தொடக்கப் பள்ளிகளை நடத்துகிற நிர்வாகிகள் அந்தப் பள்ளிகளை வியாபார நோக்கத்தோடு தான் நடத்துகிறார்களேயொழிய கல்வித் தரத்தை உயர்த்தவேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் அவர்கள் நடத்தவில்லை என்று இங்கே கூறிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் நான் பல ஆண்டுகள் தொடக்க நிலை ஆசிரியராக பணியாற்றிய அனுபவத்தைக் கொண்டு கூறுகிறேன். ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் போது அவர்கள் கையூட்டாக பணம் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். ஆயிரம், இரண்டாயிரம் என்று கையூட்டு வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அது மட்டுமல்லாமல் ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தில் 10 ரூபாய் 20 ரூபாய் என்று மாதந்தோறும் பிடித்துக் கொண்டு தான் அவர்களுக்கு ஊதியத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். அங்கே பணியாற்றுகிற ஆசிரியர்களுக்கு பல விதத்திலும் தொல்லைகள் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு சில பள்ளிகளுக்கு உயில்கள் மூலம் நிறைய சொத்துக்கள் இருக்கின்றன.

அதன்மூலம் வருவாய்கள் வருகின்றன. ஆனல் அப்படிப்பட்ட உயில்களின் மூலம் வருவாய் வரக்கூடிய பள்ளிகளுக்குக் கூட அரசாங்கம் மானேஜ்மெண்டு கிராண்டு கொடுக்கிறது. ஆனல் அவர்கள் இந்த சொத்துக்களின் வருவாய்க் கணக்கையும், இந்த மானேஜ்மெண்டு கிராண்டு மூலம் கொடுக்கிற இந்தப் பணத்தையும் ஒரே கணக்காக காட்டி செலவை காட்டிவிடுகிருர்கள். இப்படி சொத்து வருவாயை ஓரளவு மறைத்து விடுகிருர்கள். எந்தப் பள்ளிகளுக்கு சொத்துக்கள் இருக்கின்றனவோ அவைகளுக்கு மானேஜ்மெண்டு கிராண்டு கொடுக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மதிய உணவுத் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் மதிய உணவுத் திட்டத்திற்கும், பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் எந்த வித சம்பந்தமும் இருக்கக் கூடாது என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் தான் கணக்கு வழக்கு எழுத வேண்டுமென்று சொன்னல் அவர்கள் கற்றுக் கொடுக்கக்கூடிய கடமையிலிருந்து வழுவி சமையல் காரர்களாக, கணக்குப் பிள்ளைகளாக இருப்பார்களேதவிர பாடம் கற்றுக் கொடுக்கக்கூடிய கடமையை ஒழுங்காகச் செய்யமாட்டார்கள் என்று கூறிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இந்த மானேஜ்மெண்டு பள்ளிகளில், தொடக்கப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுகிற தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு 50 பைசா என்றும் துணை ஆசிரியர்களுக்கு 25 பைசா என்றும் கண்டின்ஜென்சிஸ், அதாவது இதர செலவுகளுக்காக கொடுக்கிருர்கள் இப்படி 30 ஆண்டுகளாக கொடுத்துக் கொண்டு வருகிருர்கள். இன்றைக்கிருக்கிற விலைவாசி உயர்வில் இது கட்டுப்படியாகாது. இந்த கண்டின்ஜென்சிஸ் செலவுகளுக்காக கொடுக்கப்படுவது, தலைமை ஆசிரியர்களுக்கு 2 ரூபாயாகவும் துணை ஆசிரியர்களுக்கு 1 ரூபாயாகவும் மாற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று நான் மிகப் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. துரை கோவிந்தராசன் : தலைவரவர்களே, இன்றையதினம் இந்த மன்றத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிற கல்வி மானியத்தின் கோரிக்கையில் எனக்குப் பேசுகிற ஒரு நல்ல வாய்ப்பைத் தந்ததற்காக என்னுடைய நன்றியை தெரிவித்து அண்ணு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக இந்தக் கல்வி மானியக் கோரிக்கையில் என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன்.

[திரு. துரை கோவிந்தராசன்] [1973 மார்ச் 20

இங்கே இந்த மானியக் கோரிக்கையைப் பார்க்கின்ற நேரத்தில் 99 கோடி ரூபாயிலே திட்டம் தீட்டப்பட்டு 1973–74-ம் ஆண்டு 122 கோடி என்று அமையத் தக்க அளவிற்கு பல்வேறு கோரிக்கைகளை இந்த மானியக் கோரிக்கையிலே பார்த்தாலும்,

" கண்ணுடையோர் என்பவர் கற்றோர்
முகத்திரண்டு புண்ணுடையர் கல்லாதவர் "

என்று சொல்கிற அளவிற்கு நாட்டிலே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. வள்ளுவனுடைய குறளுக்கு இணங்க அந்த வகையில் தான் இன்றைய தினம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது என்றாலும் ஆசிரியர்கள் பள்ளிகளை மூடியிருக்கிறது, அதற்காக, பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். தஞ்சையிலே, புதுக்கோட்டையிலே இருந்த ஆசிரியர் பயிற்சிப் பள்ளிகளை இழுத்து மூடி விட்டதற்காக இந்த ஆட்சியை நான் வெகுவாக பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதே நேரத்தில் குறிப்பாக பல்வேறு அம்சங்களை அதிலே பார்த்தாலும் தமிழ் நாட்டு பாட புத்தகங்களை வெளியிடும் பொறுப்பேற்றிருக்கிற நிறுவனம் பல லட்ச ரூபாய்கள் லாபமாக பெற்றிருக்கிறதென்றாலும் பாட புத்தகங்களின் விலைகளை ஆண்டுதோறும் அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படி அதிகரிப்பது மட்டுமல்லாமல் கல்லூரிகளுக்கு தயாரிக்கப்படுகிற பாட புத்தகங்களின் தரம் குறைவாகவும் பிழை உள்ளதாகவும் இருக்கிறது என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அதோடு இன்றைக்கு துவக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்களும், உயர் துவக்கப்பள்ளி ஆசிரியர்களும் ஏதோ கிராமத்தில் இருக்கக்கூடிய வேலையாட்கள் போல் வேலை செய்யக்கூடிய துர்பாக்கியமான நிலைமைக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நான் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இவர்கள் குடும்ப நலத் திட்டத்திற்காக தீவிர இயக்கம் செயல்படுகின்ற நேரத்தில் தங்களுடைய ஒரு மாத, இரண்டு மாத சம்பாத்தியத்தைச் செலவு செய்து ஆட்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வரவேண்டிய நிலைமைக்கு சூசகமாக அரசாங்கத்தால் ஆட்படுத்தப்படுகிறார்கள். இப்படிப்பட்ட நிலைமையைப் போக்க வேண்டுமென்று வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்வேன்.

ஆசிரியப் பெருமக்கள் எல்லாம் கட்டாயமாக கதர்த் துணியைத் தான் உடுத்த வேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கப்படுகிறார்கள். அந்த நிலைமை போக்கப்பட வேண்டும்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. துரை கோவிந்தராசன்]

குறிப்பாக உயர் துவக்கப் பள்ளியில் பயிலுகின்ற மாணவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்குப் போகும்போது தேர்வு என்று வைக்கிறார்கள். இதிலே தகுதியுடையவர்கள் யார்? உயர் துவக்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தகுதியுடையவர்களா அல்லது உயர்நிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் தான் தகுதி உடையவர்களா? யாரைச் சந்தேகக் கண்ணோடு இந்த அரசு பார்க்கிறது? அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைப் போக்குவதற்கு அரசு நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்வேன்.

இந்த மாநிலத்திலே, குறிப்பாகப் பல்வேறு துறைகளிலே பட்டம் பெற்றவர்கள் வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். வேலை கிடைக்காத நிலையில் அவர்கள் டி. சி. எல். என்ற அளவுக்கு எலக்ட்ரிசிடி போர்டிலும் மற்றும் வாரியங்களிலும் பணியாற்றுகிறார்கள். அவர்கள் ஒரு நாளைக்கு $3\frac{1}{2}$ ரூபாய்க்கு எலக்ட்ரிசிடி போர்டில் வேலை செய்கிறார்கள். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலே அவர்களுக்கும் சம்பளம் கிடையாது. வாரியங்களிலும் மாதம் 160 ரூபாய்தான் பெறுகிறார்கள். இந்த நிலைமையில் பட்டதாரிகளை இந்த அரசு வைத்திருக்கிறது. இதற்காக 99 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஒதுக்கி மற்றும் நலத்துறை மூலமாக நடத்தப்படுகின்ற கல்வி நிலையங்களையும் சேர்த்துக் கிட்டத்தட்ட 108 கோடி ரூபாய் செலவழித்து பட்டதாரிகளை உருவாக்கி அவர்களை ரோட்டிலே இந்த அரசு அலைய விட்டிருக்கிறது. இவர்களுக்கு நல்ல வேலை வாய்ப்பை உருவாக்கித் தர இந்த அரசு வழிவகைகளைக் காண வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வியின் தரம் இடத்திற்கு இடம் மாறுபடுகிறது. அந்தத் தரத்தைப் பல்வேறு கண் கொண்டு பார்க்கிறார்கள். தஞ்சையில் இருக்கும் கல்லூரியில் பக்கத்தில் இருக்கும் இடங்களில் இருந்தெல்லாம், குறிப்பாக என்னுடைய தொகுதியான தஞ்சையிலிருந்து 20 மைலுக்கு அப்பாலுள்ள அறந்தாங்கி போன்ற இடங்களில் இருந்தெல்லாம் வந்து படிக்கின்றார்கள். என்னுடைய தொகுதியில் உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்துவிட்டு தஞ்சைக்கு கல்லூரியில் சேர வரும்போது அவர்கள் 300 மார்க்குகள் பெற்றிருந்தாலும் அதே நிலையில் தஞ்சையிலே படித்த மாணவன் 300 மார்க்குகள் பெற்றிருந்தால் தஞ்சையிலே படித்த மாணவனுக்கு அதை 320 ஆகக் கணக்கெடுத்துக் கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்கு 20 மார்க்குகள் கூட்டிக் கொள்கிறார்கள். அந்த முறையில் கணக்குப் போட்டு அவர்களுக்கு இடம் அளிக்கப்படுகிறது. அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளைப் போக்க வேண்டுமென்று வேண்டி விரும்பிக் கேட்டுக் கொள்வேன்.

ஆசிரியர்களுடைய குறையைப் போக்குவதற்காக ஜி. ஓ. 250-ல் ஓர் உத்தரவு போட்டார்கள். துவக்கப் பள்ளியாக இருந்தாலும், உயர் துவக்கப் பள்ளியாக இருந்தாலும் அங்கே பத்து ஆசிரியர்களுக்கு உட்பட்டு இருப்பார்களானால் உடனடியாக ஒரு ஆசிரியரை நியமிக்க வேண்டுமென்று அந்த உத்தரவு கூறுகிறது. ஆனால் இந்த அரசு அதை நல்ல முறையில் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட நிலைமையில் ஆசிரியர்கள்............(மணி அடிக்கப்பட்டது.)

திரு. எ. க. துரைசாமி : தலைவர் அவர்களே, 1973–74-ம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற வாய்ப்பளித்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொண்டு தொடங்குகின்றேன்.

1966–67-ம் ஆண்டில் கல்வித் துறைக்கு 43 கோடி 80 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது இன்றைக்கு, திராவிட முன்னேற்றக் கழக அரசு பொறுப்பேற்றுக் கொண்ட பிறகு பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காலத்திலும் அவர்களுக்குப் பின்னால் இன்றைக்குத் தமிழகத்தின் முதல்வர் டாக்டர் கலைஞர் அவர்கள் தலைமையிலும் படிப்படியாக வளர்ந்து 98 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இந்த ஆண்டு கல்விக்காகச் செலவழிக்கப்பட இருக்கிறது. அதிலே வேளாண்மைக் கல்வியும், மருத்துவக் கல்வியும், அரிசனங்களுக்காகத் தனியாக நடத்தப்படுவதையும் கணக்கில் கொண்டு பார்த்தால் 108 கோடி ரூபாய் இந்தத் துறைக்குச் செலவழிக்கப்பட்டு வருவது உள்ளபடியே பாராட்டுக்குரிய ஒன்றாகும்.

465 கோடி ரூபாய் வருமானமாகப் பெற்றிருக்கும் தமிழகத்தின் வருவாயில் 24 சதவிகிதத்தைக் கல்விக்காகச் செலவிடுவது உள்ளபடியே இந்த நாட்டில் இல்லாமை, அறியாமை, போதாமை ஆகியவற்றை அறவே ஒழிக்க இந்த நாட்டின் அறிவைப் பெருக்கியாக வேண்டுமென்பது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இவ்வளவு பெருந்தொகையைச் செலவழிக்க முன் வந்திருப்பதை நானும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சார்ந்தவன் என்ற முறையில் பெருமையோடு ஏற்றுக் கொள்கிறேன்.

கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையும் படிப்படியாக வளர்ந்து திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் பொறுப்பேற்ற பிறகு 176 கல்லூரிகள் தமிழ் நாட்டிலே இயங்கி வருகின்றன. கடந்த நூற்றாண்டு கால வரலாற்றில்

வாய்மையே வெல்லும் TRUTH ALONE TRIUMPHS

இப்படிப்பட்ட வளர்ச்சியை என்றைக்குமே கண்டதில்லை என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

இன்றைக்குக் கல்விக்காக இவ்வளவு பெருந்தொகையைச் செல வழிக்கின்ற இந்த அரசைப் பாராட்டுகின்ற அதே நேரத்தில் ஒரு சில குறைபாட்டையும் எடுத்துக் காட்ட விரும்புகிறேன். அரசாங்கம் நடத்தும் பள்ளிகள், கல்லூரிகளின் செலவையும், தனியார் நடத்தும் பள்ளிகள் கல்லூரிகளின் செலவையும் அரசே முழுவதும் ஏற்றுக் கொள்கிறது. ஆனல் நகராட்சி மன்றத்தால் நடத்தப்படும் பள்ளி களின் செலவை முழுமையாக அரசு ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பெரும் பாலும் நகராட்சிகள் ஆரம்பப் பள்ளிகளை நடத்தி வருகின்றன. பல இடங்களில் உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் நடத்தி வருகின்றன. குறிப் பாக என்னுடைய குடியேற்றம் நகரத்தில் இரண்டு உயர்நிலைப் பள்ளிகள் நகர் மன்றத்தின் மூலமாக நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. அதற்குச் செலவாகின்ற தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்குதான் அரசால் தரப்படுகிறது. அதன் மூலமாக பல லட்சக்கணக்கான ரூபாயை அரசாங்கத்திலிருந்து நகராட்சி மன்றம் பெற முடியாத காரணத்தால் குடி தண்ணீர் வசதி, சாக்கடை வசதி, சுகாதார வசதி, சாலை செப்பனிடுதல் போன்ற பல்வேறு அடிப்படைக் காரியங்களைக் கூட அந்த நகராட்சி மன்றம் செய்ய முடியாத நிலைக்கு இந்தக் கல்வித் துறையை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் ஆளாக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பதை இங்கே எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இதே மாமன்றத்தில் நம் கல்வி அமைச்சர் அவர்கள், நடமாடும் பல்கலைக்கழகமாம் நாவலர் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். குடியாத்தம் நகராட்சி மன்றத்தால் நடத்தப்படுகிற உயர்நிலைப் பள்ளிகள் அனைத்தையும் இந்த அரசு ஏற்கும் என்று சொன்னார் கள். ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று அந்த நகராட்சி மன்றமும் ஒரு காலத்தில் கேட்டுக்கொண்டது. ஆனல் இப்போது அப்படிக் கொடுப்பதற்கு மறுக்கும் விதத்தில் அவர்கள் தீர்மானம் நிறைவேற்றி அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இப்படி அந்த நகராட்சி முன்னுக்குப் பின் முரணை ஒரு தீர்மானத்தைப்போடக் காரணம், அவர்கள் அப்பாயின்ட்மென்ட் கமிட்டியில் இருந்துகொண்டு தங்கள் உற்றார் உறவினர்களுக்கு உத்தியோகங்கள் கொடுப்பதற்கு ஒரு வாய்ப்பாக அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். அதனல் பள்ளியின் தரம் எந்த அளவிற்கு கெடுகிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். கடந்த ஆறு மாத காலமாகப் பல ஆசிரியர்கள் எம்ப்ளாய்மென்ட் எக்ஸ் சேஞ்சினல் அனுப்பப்பட்டு ஆணையாளரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டும்

நகராட்சி மன்றத் தலைவர் அவர்களை இதுவரை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கவில்லை. அதனால் அந்தப் பள்ளிகளில் படிக்கக்கூடிய பல்லாயிரக் கணக்கான மாணவர்களின் எதிர்காலம் பாதிக்கப்படுகிறது. இதைக் கருத்தில் கொண்டு தமிழகத்தில் உள்ள நகராட்சி மன்றங்கள் நடத்துகிற அத்தனை உயர்நிலைப் பள்ளிகளையும் அரசே ஏற்றுக் கொண்டு நடத்த முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் புலவர் பழனிச்சாமி அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல் தனியார் நடத்துகிற பள்ளிகளில் ஆசிரியர்களை வேலைக்குச் சேர்க்கிறபோதே அவர்களிடம் தேதி போடாமல் ராஜிநாமாக் கடிதங்களை அவர்கள் அன்றே பெற்றுவிடுகிறார்கள். ஆசிரியர்களின் ஊதியத்தில் இருந்து பிடிக்கும் ஒரு சூழ்நிலை இன்று ஓரளவிற்கு மாற்றப்பட்டிருந்தாலும் கூட அந்த ஆசிரியர்கள் வாயில்லாப் பூச்சிகளாக தனியார் நடத்துகிற அந்தப் பள்ளிகளின் நிர்வாகிகளால் அடக்கி ஒடுக்கப்படும் நிலையில் இருக்கிறார்கள்.

எனவே நான் கூற விரும்புவது, தனியார் நடத்துகிற கல்லூரிகளை இந்த அரசு ஏற்கமுடியாவிட்டாலும் உடனடியாக தனியாரால் நடத்தப்படுகிற உயர்நிலைப் பள்ளிகளையாவது இந்த அரசு இந்த ஆண்டே ஏற்றுநடத்த முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஒரு கிராமத்திற்கு இன்னொரு கிராமம் ஒரு மைலுக்கு அப்பால் இருந்தால் அந்த கிராமத்தில் 300-க்கு மேற்பட்ட மக்கள் தொகை இருந்தால் அங்கு கட்டாயம் ஒரு பள்ளிக்கூடம் துவங்க வேண்டும் என்று அரசு உத்தரவிட்டிருக்கிறது என்றாலும் பல்வேறு ஊராட்சி ஒன்றியங்களில் இந்த உத்தரவு அமல் படுத்தப்படவில்லை. என் தொகுதியில் இப்படி பல கிராமங்களில் பள்ளிக்கூடங்கள் துவங்கப்படாமல் இருக்கின்றன. எனவே அரசு மீண்டும் ஒரு உத்தரவைப் பிறப்பித்து எல்லா ஒன்றிய ஆணையாளர்களுக்கும் அனுப்பி அப்படிப்பட்ட நிலையிலுள்ள எல்லாக் கிராமங்களிலும் பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதற்கு உத்தரவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

எனது தொகுதியில் உள்ள இரண்டு பள்ளிகளுக்கு, தேவிக்குப்பம், பரதகிராமம் என்ற ஊர்களிலுள்ள இரண்டு பள்ளிகளுக்கு கட்டட வசதி குறைவாக இருக்கிறது. இந்த ஆண்டு கருவிகளுக்காக 15,000 ரூபாயும், ஆய்வுக் கூடங்களுக்காக 25,000 ரூபாயும் இப்படி நாற்பது பள்ளிகள் இந்தப் பலனைப் பெறும் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இதில் என் தொகுதியைச் சார்ந்த பள்ளிக்கூடங்களும் இடம் பெற

வேண்டும் என்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் டீச்சேர்ஸ் ட்ரேனிங் ஸ்கூலுக்கு கட்டட வசதி இல்லை, மரத்தடியில்தான் வகுப்புகள் நடத்தப்படு கின்றன என்று குறிப்பிட்டுள்ளேன். அதற்காக ஆறு லட்சம் ரூபாய் செலவில் கட்டடம் கட்ட அரசு அனுமதித்திருப்பதற்கு என் பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

கல்வித் துறை மேலும் வளரத்தக்க முறையில் முயற்சி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிற டாக்டர் கலைஞர் அவர்களின் தலைமையில் உள்ள இந்த அமைச்சரவையில் மாண்புமிகு பொதுச் செயலாளர் டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் தலைமையில் இயங்கும் இந்தக் கல்வித் துறை சிறப்பான முறையில் பணியாற்றுகிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, நன்றி கூறி, விடை பெறுகிறேன். வணக்கம்.

* திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ் : தலைவர் அவர்களே, 1973–74-ஆம் ஆண்டுக்கான இந்த கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது நான் சில கருத்துக்களைக் கூற விரும்புகிறேன்.

கல்விக்காக மொத்த வருவாயில் ஏறத்தாழ 21 விழுக்காடு தொகையை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அது 25 சதவீதம் என்றிருந்தால் மிகவும் பாராட்டுக்குரியதாக இருந்திருக்கும். ஏனெனில் நமக்கிருக்கிற பள்ளிக்கூடங்களில் மொத்தத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு பள்ளிக்கூடங் களுக்கு சரியான கட்டடங்கள் இன்னும் கட்டப்படவில்லை. அப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டடங்கள் கட்டுவது என்றால் அதிகத் தொகை தேவைப்படுகிறது. கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கான தொகை யைப் பார்த்தால், பரிதாபகரமாக இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட ஒரு கோடி ரூபாய்க்குக்கூட அது வரவில்லை.

பள்ளிகளுக்குச் செல்கிற மாணவர்கள், இளம் சிறார்கள், உட்காரு வதற்குக்கூட பல பள்ளிகளில் பெஞ்சுகள் இல்லை. பல பள்ளிகளுக்குக் கூரைகளே இல்லை என்ற நிலைதான் இருக்கிறது. மாணவர்கள் உட்கார பெஞ்சுகள், பள்ளிகளுக்குக் கூரை, நல்ல கட்டடங்கள் இவை மிகவும் தேவையாகும். இதை முன்பே செய்து முடிக்கவேண்டும். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில்கூட கூரை இல்லாத பள்ளிகள் பல இருப்பதைக் காண்கிறோம். மழைக் காலங்களில் பிள்ளைகள் பள்ளிக் கூடங்களுக்குப் போவதில்லை. மற்றக் காலங்களில் மரத்தடிகளில் மாணவர்களை உட்கார வைத்து பாடங்கள் கற்றுக் கொடுக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலேயே இந்த நிலை என்றால் சென்னை மாநிலத்திலுள்ள இதர மாவட்டங்களில் மரங்களைக்கூட பார்க்க முடியாத ஊர்களில் மாணவர்களை எப்படி எங்கு உட்கார வைத்து

ஆசிரியர்கள் அவர்களுக்குப் பாடம் கற்பிக்கிறார்கள் என்பது விந்தையாகத்தான் இருக்கிறது. ஆகவே ஒரு ஐந்தாண்டுத் திட்டம் போட்டுக் கட்டடம் இல்லாத பள்ளிக்கூடங்களே இல்லை, கூரை இல்லாத பள்ளிகளே இல்லை என்ற முறையில் கட்டடங்கள் கட்டிக் கொடுக்கவும், மாணவர்களுக்கு உட்காருவதற்கு பெஞ்சுகள் போட்டுக் கொடுக்கவும் அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

மொத்த வருவாயில் நான்கில் ஒரு பகுதியை அரசு கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சிக் காலத்திலிருந்து இப்படி இந்தத் தொகையை ஒதுக்கிக்கொண்டு வருகிறோம். ஆனால் கல்வியின் தரம் எந்த அளவிற்கு முன்னேறியிருக்கிறது என்பதைப்பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டும்.

மாணவர்களிடையே இருக்கிற ஒழுக்கம் எவ்வாறு இருக்கிறது, நல்லதொரு பிரஜையாக Citizen அந்த மாணவன் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறானா, மாணவர்களிடம் நாட்டுப் பற்று எந்த அளவிற்கு ஊன்றி இருக்கிறது, காலம் தவறாமை என்ற பண்பாடு அவர்களிடம் இருக்கிறதா, சுத்தம் சுகாதாரம் இவற்றிற்கு மாணவர்கள் தங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்களா, மாணவர்களிடம் கட்டுப்பாடு எப்படியிருக்கிறது, மாணவர்கள் உடற்பயிற்சி பெற்று திடகாத்திரர்களாக இருக்கிறார்களா, மாணவர்கள் சாலைகளில் நடக்கும் போது போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகளை அல்லது விதிகளை ஒழுங்காகக் கடைப்பிடிக்கிறார்களா என்று இவற்றையெல்லாம், அடிப்படையாகக்கொண்ட நடைமுறை அறிவு வளர்க்கப்பட வேண்டும். அவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படுகிற இத்தகைய காரியங்களையெல்லாம் நாம் ஊட்டும் கல்விக்கு ஊடேயே, கற்றுக்கொடுக்கக் கூடிய ஒரு முறையில் நாம் கல்வி கற்றுக்கொடுக்கிறோமா என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதுதான் முக்கியம்.

மேனாடுகளில் கல்வித் தரம் உயர்ந்திருக்கிறது என்றால் அவர்கள் இம்மாதிரி விஷயங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். எழுத்தறிவு எண்ணறிவு கொடுப்பது என்பது அது மாணவனின் சக்தியைப் பொறுத்து பின்னால் விருத்தியாகிறது. ஆனால் அடிப்படையாக சிறு குழந்தைகளாக இருக்கும்போதே கொடுக்கும் இத்தகைய கல்வி அறிவுதான் பிற்காலத்தில் அவர்களை நல்ல பிரஜைகளாக, ஆக்கமுடியும். அதற்கு நாம் நம் கல்வி முறையில் சிறிதும் இடம் கொடுக்கவில்லை. பள்ளிக்கூடங்களில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனால் மாணவர்களுக்கு உடற்பயிற்சி கொடுப்

பதற்குத் தேவையான இடமில்லை. மிகுதியான பள்ளிகளின் பக்கத்தில் விளையாடுவதற்கு இடமே இல்லை. ஆகவே உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்கள் வேலையின்றி வாளாயிருக்கிறார்கள். 75 சதவீதம் பள்ளிகளில் இத் தகைய நிலைதான் இருக்கிறது. உடற்பயிற்சி கொடுப்பதற்கு வசதி இல்லாமல் உடற்பயிற்சி ஆசிரியர்களை மட்டும் நியமித்து என்ன பயன்? நாங்கள் எல்லாம் படிக்கும்போது ஸிட்டிஸன்ஷிப் ட்ரெயினிங் குடிமைப் பயிற்சி என்று வாரத்திற்கு ஐந்து வகுப்புகள் வைத்துக் கற்றுக் கொடுப்பார்கள்.

பள்ளிகளில் மாணவர்களோடு மாணவர்கள் எப்படிப் பழக வேண்டும், எப்படி பேசி உறவாட வேண்டும், எப்படிக் காலம் தவறாமல் வகுப்பிற்கு வரவேண்டும், இவைபற்றி கற்றுக்கொடுக்கப் பட்டு வந்தது. ஒரு மாணவன் வகுப்பில் நுழையும்போது எப்படி மாணவர்கள் தங்கள் இருக்கையில் இருந்து விலகிக் கொடுக்க வேண்டும் எப்படி தன் இருக்கையில் சென்று உட்கார வேண்டும் என்பதுபற்றியெல்லாம் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. பென்ஸிலை வகுப்பில் வைத்து சீவக்கூடாது, ஏதாவது சிறிய பேப்பர் கீழே இருந்தாலும் அதை எடுத்து வேஸ்ட் பாக்ஸில் போட வேண்டும். இப்போது பள்ளிகளில் அப்படிப்பட்ட வேஸ்ட் பாக்ஸஸையே பார்க்க முடிவதில்லை. அந்தக் காலத்தில் கட்டுப் பாடோடு இருந்தார்கள். பள்ளிகளில் வகுப்பறைச் சுவற்றில் மாணவன் காலை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருக்கும் அந்தப் பழக்கம் அப்போது இருந்ததில்லை. சுவற்றில் கால் கையை வைக்கமாட்டார்கள். பள்ளிக்கு சரியான நேரத்தில் செல்லும் நிலை இருந்தது.

இப்போது ஐந்தாவது வகுப்பு மாணவன் தூக்கமுடியாமல் புத்தகங்களைத் தூக்கிச் செல்கிறான். ஏடுதான் கையில் இருக்கிறதே தவிர காலம் தவறாமை, பொய் பேசாமை என்ற நல்ல குணங்கள் மாணவர்களிடையே பள்ளிப் பருவத்திலேயே ஏற்படச் செய்ய வேண்டும். அதற்காக நம் கல்வி முறையையே மாற்றியமைத்தால் நன்றாகயிருக்கும் என்று சுட்டிக்காட்ட நான் ஆசைப்படுகிறேன். இப்போது பள்ளி, கல்லூரிப் படிப்புப்பற்றிக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கிறது.

உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு 11 ஆண்டுகள் இருக்கலாமா, கல்லூரிப் படிப்பு 4 ஆண்டுகள் இருக்கலாமா என்ற விஷயத்தில் என்னைப் பொறுத்தவரையில் உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு 11 ஆண்டு கள் இருக்கவேண்டும், கல்லூரிப் படிப்பு 4 ஆண்டுகள் இருக்க

வேண்டும். முன்னால் இருந்ததைப் போல் இன்டர்மீடியேட்-டை புகுத்துவது நலமாக இருக்கும். அண்டை மாநிலங்களில் அதைப் புகுத்தி விட்டார்கள். அது கல்லூரிப் படிப்பிற்கு ஏற்றதாக இருக்கும்.

தேர்வைப் பொறுத்தவரையில் நான் ஒரு கருத்தைச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மாணவன் இறுதியாக எழுதும் பரிட்சையில் எடுக்கும் மார்க்கை வைத்து பாஸ் என்று போடுகிறார்கள். நான் இன்டர்மீடியட் படிக்கும்போது உயர்திரு. மார்ஸ்டன் என்று ஒரு பிரின்சிபால் இருந்தார். அவர் எப்படித் தேர்வு நடத்துவார் என்றால், ஒரு மாணவர் காலாண்டுத் தேர்வில் 50 மார்க், அரையாண்டில் 40 மார்க், ஆண்டு இறுதித் தேர்வில் 30 மார்க் என்று எடுத்து இருந்தால் (35 மார்க்குதான் பாஸ் என்று சொல்வதற்கு வைத்திருந்தாலும்) அவனைப் பாஸ் செய்ய மாட்டார். ஆனால் ஒரு மாணவன் காலாண்டு தேர்வில் 10 மார்க், அரையாண்டுத் தேர்வில் 20 மார்க்கு, ஆண்டு இறுதித் தேர்வில் 30 மார்க்கு என்று வாங்கியிருந்தால், அவன் தேர்வு செய்யப்படுவான். காரணம் முதல் மாணவனைப் பொறுத்தவரையில் அவனிடத்தில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது, இரண்டாவது மாணவன் ஒவ்வொரு தேர்விலும் முன்னேற்றம் கண்டு வருகிறான், (ஹி ஈஸ் ப்ரோகரஸ்ஸிங்) ஆகவே அவனைத் தேர்வு செய்யலாம் என்று செய்வார். அந்த மாதிரி மாணவனின் முன்னேற்றத்தைப் பார்த்துத் தேர்வு செய்ய வேண்டும். கடைசியில் மாணவன் வாங்கும் மார்க்கை வைத்துத் தேர்வு செய்கிற முறையை மாற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இதைப்போல் பல பிரச்சினைகள் இருக்கின்றன. நான் வாத்தியார் வேலைபார்த்த காரணத்தால் எனக்குப் பேச கூடுதல் நேரம் கொடுக்க வேண்டும். பட்டதாரி ஆசிரியர்களைப்பற்றிச் சொல்ல விரும்புகிறேன். போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட பட்டதாரி ஆசிரியர்களிடமிருந்து வருத்தம் தெரிவிக்கும் கடிதம் எழுதி வாங்கவேண்டுமென்று ஆணையை மாற்ற வேண்டும், அவர்களாகவே அன்-கன்டிஷனல் சரண்டர் செய்து இருக்கிறார்கள். அவர்களாகவே கீழ்படிந்து இருக்கிறார்கள். அப்படியிருந்தும் அவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தில் இருக்கக்கூடாது. அதை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆறுமுகம் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். தலைவரவர்களே, வாத்தியாராக இருந்து இருக்கிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஆசிரியரா, வாத்தியாரா என்பதைத் தலைவரவர்கள் ரூலிங் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 20]

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : வாத்தியார் என்பது அவர் பள்ளிக்கூட வாத்தியாரைச் சொல்கிறார். சினிமா வாத்தியாரைப் பற்றி அல்ல.

* திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ் : வாத்தியார் என்பது வடமொழிச் சொல். ஆசிரியர் என்பது தமிழ்ச் சொல். நாம் பேசும்போது வடமொழிச் சொல்லும் இருக்கும், தமிழ்ச் சொல்லும் இருக்கும். ஆங்கிலச் சொல்லும் இருக்கும். தனித் தமிழில் பேசுவது இல்லை. நாம் தனித் தமிழில் பேச பக்குவப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

திரு. கு. காமாட்சி : இந்த வாத்தியார் என்ற சொல் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பவர்களுக்கு மட்டும் சொல்லப்படுவது இல்லை. பல வாத்தியார்கள் இருக்கிறார்கள்.

* திரு. ஏ. சுவாமிதாஸ் : நான் ஆசிரியராக இருந்தேன் என்பதால், அந்த அனுபவத்தை வைத்துச்சொல்லலாம் என்று சொன்னேன்.

இப்போது வேலையில்லாமல் பல பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். நாம் ஒரு நிபந்தனை வைத்திருக்கிறோம். 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று கொள்கை அடிப்படையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். நடைமுறையில் அது கையாளப்படவில்லை. ஒரு வகுப்பறையில் தற்போது 50 மாணவர்கள், 60 மாணவர்கள்கூட இருக்கிறார்கள். ஏன் என்று கேட்டால், 35 மாணவர்கள் என்ற முறையில் போட்டால் அதிகமான ஆசிரியர்கள் தேவைப்படும். அதிகமான ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டுமென்று சொன்னால், அதற்கு அரசாங்கத்தில் பொருளாதாரம் இல்லை என்று சொல்கிறார்கள்.

ஒரு மாவட்டத்திற்கு அல்லது ஒரு பகுதிக்கு இத்தனை ஆசிரியர்கள் தான் நியமிக்கலாம் என்று அரசு ஆணை பிறப்பித்திருக்கிறார்கள். அதற்குமேல் வைத்தால் அவர்களுக்கு சம்பளம் வராது என்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்று நியமனம் செய்தால் எல்லா ஆசிரியர்களையும் நாம் நியமித்துக் கொள்ள முடியும். ஆசிரியர்களிடையே வேலையில்லாப் பிரச்சினையும் தீர்ந்து விடும், அதை அவசியம் செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முன்னால் பேசிய நண்பர், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள், வித்வான் படித்தவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் ஒரே மாதிரியான சம்பளம் வேண்டும். அவர்களும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆசிரியர்கள்தான் என்று சொன்னார்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் சம்பளம் வித்வான்களுக்கும் கொடுப்பதில் எனக்கு ஆட்சேபணை யில்லை. உத்யோக உயர்வு கொடுப்பதிலும் வேறுபாடு இருக்கக் கூடாது. அந்தக் கருத்தைப் பொறுத்தவரையில் வேற்றுமை கிடையாது. ஆனால் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்த இரண்டு விதமான கல்வித் தகுதிகள் இருக்க வேண்டுமா என்று சிந்திக்க வேண்டும். பி.ஏ. பட்டப் படிப்பில் பலர் தமிழ் எடுத்துப் படிக்கிறார்கள். அவர்கள் தமிழ் லிட்டரேச்சர் படிக்கிறபோது தமிழ் வித்வான்கள் படிக்கிற எல்லாப் பாடங்களையும் படிக்கிறார்கள். ஆகவே பல்கலைக் கழகம் தொடர்ந்து இந்த வித்வான் படிப்பை வைத்திருக்க வேண்டுமா? இதை எடுத்து விடலாம். அது தேவையில்லை என்று சொல்வேன். தமிழ் லிட்டரேச்சர் எடுத்துப் படித்தவர்கள் தமிழ் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு போதிய தேர்ச்சிப் பெற்று இருக்கிறார்கள். அதேபோல் எம்.ஏ. லிட்டரேச்சர் எடுத்தவர்கள் தமிழில் இருக் கிறார்கள். ஆகவே, இந்த வித்வான் கோர்ஸை எடுத்து விட்டால் இந்த மாதிரி கோளாறு இல்லாமல் இருக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். அதை அரசு கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் இருக்கும் தலைமையாசிரியர்கள் அனைவ ரையும் கெசடட் பதிவு அதிகாரிகளாக மாற்ற வேண்டும். டி.இ.ஓ.-க் களுக்கு அதிகமான வேலை இருக்கிறது. தலைமை ஆசிரியர்களை அரசிதழ் பதிவு பெற்ற ஆசிரியர்களாக மாற்றி விட்டால் டி.இ.ஓ.-க் களுக்கும் வேலைப் பளு குறையும். பள்ளி நிர்வாகமும் நல்ல முறையில் நடைபெறும். ஆசிரியர்களின் தரம் தற்போது உயர்ந்துகொண்டே போகிறது. செலக்ஷன் கிரேடு கொடுக்கப்படுகிறது. படிப்படியாக ஆசிரியர்களின் தரம் உயர்ந்து இருக்கிறபோது, இந்த தலைமை ஆசிரியர்களையும் கெசடட் அதிகாரிகளாக ஆக்கினால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு பிரச்னையும் சொல்ல விரும்புகிறேன். மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழே இருந்த விஞ்ஞான மன்றம் என்ற ஒரு நிறுவனத்தை 1963-ல் தமிழ்நாடு அரசு ஏற்றது. அங்கே பணியாற்று கிறவர்களை 1971-ல் ஒரு ஜி.ஓ. போட்டு 1963 முதல் அவர்கள் பணி நிலையை ரெகுலரைஸ் செய்து இருக்கிறார்கள். அதன்படி அவர்களுக்கு

அன்று முதல் ஒழுங்கான சம்பளப்படி பெற்றுக்கொள்வதற்கு வாய்ப்பு இருந்தது. ஆனால் ஒரு வருடம் கழித்து இன்னொரு ஜி.வோ. 1972-ல் போட்டிருக்கிறார்கள். உங்களுக்கு 1963-லிருந்து ரெகுலரைஸ் செய்ய முடியாது. 1968-லிருந்துதான் செய்ய முடியும் என்று போட்டு இருக்கிறார்கள். இதனால் அவர்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். முன்னே போட்ட ஜி.வோ. அப்படியே தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அப்படிச் செய்தாலும் அவர்களுக்கு 5 வருடம் சர்வீஸ் போகிறது. இந்த இண்டக்கிரேஷன் செய்தது சரியல்ல. அதிலே பல குழப்பங்கள் இருக்கிறது. அப்படியிருந்தால் அவர்களை செபரேட் கேடராக வைத்து ரெகுலரைஸ் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மதுரைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டக் கல்லூரி இல்லை. சட்டக் கல்லூரி வேண்டுமென்று நீண்ட காலமாக சொல்லப்பட்டு வருகிறது. எங்கள் ஊரில் ஆத்தூரில் ஒரு பி.டி. காலேஜ் இருக்கிறது. அந்த காலேஜ்க்கு தொடர்புடைய ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளி இல்லை. உயர்நிலைப் பள்ளி வேண்டுமென்று கேட்டால் கல்வி இலாகா என்ன சொல்கிறார்கள் என்றால் பக்கத்தில் இருக்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் ரிட்ரஞ்ச்மெண்ட் வந்து விடும், ஆதலால் எப்படிக் கொடுக்கலாம் என்று உயர்நிலைப் பள்ளி கொடுக்காமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உயர்நிலைப் பள்ளி கொடுப்பதால் பக்கத்தில் இருக்கும் எந்தப் பள்ளிக்கூடமும் பாதிக்கப் போவதில்லை. அப்படியே ரிட்ரஞ்ச்மெண்ட் வந்தாலும் அந்த ரிட்ரஞ்ச்ட் ஆசிரியர்களை இந்த ஆசிரியர்கள் பயிற்சிப் பள்ளியில் எடுத்துக்கொள்வதற்கு ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். (மணியடிக்கப்பட்டது).

திரு. எம். தேவராசன் : தலைவரவர்களே, 1973–74-ஆம் ஆண்டுக்கான கல்வி மானியத்தை ஆதரித்து என்னுடைய கருத்துக்களைக் கூற விழைகிறேன்.

பல அங்கத்தினர்கள் எடுத்துக் காட்டியது போல், இந்தத் துறைக்குத்தான் தமிழக அரசு பெருவாரியாக செலவழித்துக்கொண்டிருக்கிறது. 1973–74-ஆம் ஆண்டுக்கு ஏறத்தாழ ரூ. 100 கோடி செலவழிக்கிறது என்றால், இந்தத் துறையைச் சார்ந்தவர்கள், இதற்கு அமைச்சராக வாய்ந்து இருக்கும் நாவலர் அவர்கள் எந்த அளவுக்கு அதிலே கருத்து கொண்டிருக்கிறார்கள், இந்த நாட்டு மக்களையெல்லாம் அறிவுடைய மக்களாக, நாட்டிலுள்ள ஏழை பாட்டாளி

[திரு. எம். தேவராசன்] [1973 மார்ச் 20

களுக்கெல்லாம்—ஒரு காலத்தில் மேட்டுக் குடியினருக்குச் சொந்த மான கல்வியை, சாதாரண ஏழை மக்கள், அரிசன மக்களும் கற்க வேண்டும், முதல் நிலை அடைய வேண்டுமென்ற காரணத்திற்காகத் தான் ரூ. 100 கோடி செலவழிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இவ்வளவு பணத்தையும் செலவழித்து நிறைய பள்ளிகளையும் ஏறத்தாழ 2,763 உயர்நிலைப் பள்ளிகள் இன்றையதினம் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவ்வளவு பள்ளிகள் இருக்கின்ற இந்த நிலையில் கற்பிக்கும் தரம் இன்று மிக மிகக் குறைந்து விட்டது என்பதை மிக மிக வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அதற்குக் காரணம் "பெர்சனல் அடென்ஷன்" கிடையாது. பள்ளிக்கூடங்களுக்குச் சென்று பார்த்தால் ஏதோ சந்தைக் கடை நிலவுவது மாதிரி இருக்கிறது. அங்கே ஆசிரியர் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். மாணவர்கள் இஷ்டப்படி போவதும் வருவது மாக இருப்பார்கள். இந்த நிலை அனேகமாக எல்லாப் பள்ளிகளிலும் காணலாம். அதற்குக் காரணம் மாணவர்கள் அதிக அளவில் ஒரே வகுப்பில் அடைத்து வைக்கப்பட்டுள்ளதுதான். எனவே இந்த நிலையை மாற்ற நமது அரசு தயாரித்துள்ள குறைந்த அளவுத் தேவைத் திட்டத்தை நிறைவேற்ற வேண்டும். அந்தத் திட்டத்தின்கீழ் போதிய பள்ளிகளைக் கட்டுதல், சாதனங்களை வாங்குதல், கூடுதல் ஆசிரியர்களை நியமித்தல் போன்ற நிலைகளை ஏற்படுத்தினால் இந்த பளு குறையும். இதற்கு மத்திய அரசு அதிக உதவி தரவேண்டுமென்று தமிழக அரசு வற்புறுத்த வேண்டும். இந்த நிலையை ஏற்படுத்த மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்பதில் எனக்கு ஐயமில்லை.

ஒரு பக்கம் நமது அரசு கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை கல்விக் காக செலவழித்துக்கொண்டு, பள்ளிக்கூடங்களை கட்டிக்கொண்டிருக் கிற அதே நேரத்தில், டியூடோரியல் கல்லூரிகள் காளான்கள் முளைப்பதுபோல் முளைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைக் கேட்பார் யாரும் இல்லை. அங்கே பணம் கொடுத்தால், திடீரென்று சில டியூடோரியல் கல்லூரிகள் மாயமாக மறைந்து .விடுகின்றன. பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு ஓடிவிடுகிறார்கள். அவற்றிற்கு வரை முறை கிடையாது; கேட்பார் கிடையாது என்ற நிலை இருந்துகொண் டிருக்கிறது. இதை நமது அரசு கவனித்து, அப்ரூவ் செய்த டியூடோ ரியல் கல்லூரிகள் தான் இருக்க வேண்டுமென்ற நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டும். இது பெரிய தொழிலாகி விட்டது; குதிரைப் பந்தயத்தை

போன்று கொள்ளையடிக்கின்ற சாதனமாக ஆகியிருப்பது அரசு உணர்ந்து, அவைகளைத் தடுக்க, கட்டுப்பாடு ஏற்படுத்த முன்வர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான நிகழ்ச்சியையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இன்றைய தினம் ஆங்கிலத்தின் தரம் மிகமிகக் குறைந்திருக்கிறது. தனித் தமிழ் என்று சொல்லுகிறோம். தமிழும் வளர வேண்டியது தான். ஆனால் அகில உலக மொழியான ஆங்கிலத்தை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. நான் முன்னேற வேண்டுமென்றால், இந்த நாடு முன்னேற வேண்டுமென்றால், உலகத்தாரோடு போட்டி போட வேண்டுமென்றால், ஆங்கிலத்தின் தரத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டும். பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் மூலமாக நல்ல ஆசிரியர்களை உருவாக்கினாலும், அது போதாது. கல்லூரிகளில் கூட இன்றைக்கு ஆங்கில ஆசிரியர்கள் சிறப்பாக பாடம் சொல்லித் தருகிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. ஏனென்றால் அவர்களுக்கு அந்த தரம் குறைந்துவிட்டது. பழைய காலத்தில் ஆங்கிலம் கற்றவர்களைப் பாருங்கள். பத்தாவது படித்தவர்கள், இண்டர்மீடியட் படித்தவர்கள் நல்லமுறையில் ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள், எழுதுகிறார்கள். ஆனால் நமது நிலை இன்று மிக மோசமாக இருக்கிறது. எனவே உடனடியாக ஆங்கிலத்தின் தரத்தை உயர்த்த வேண்டும்; அதற்கான முயற்சிகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முடிவாக என்னுடைய மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், அங்கே பெண்களுக்கு என்று ஒரு கல்லூரி கிடையாது. நிறைய பின்தங்கிய வகுப்புக்களைச் சார்ந்த பெண்கள், தனிக் கல்லூரி இல்லாத காரணத்தால் கல்லூரிப் படிப்பு கற்க முடியாமல் இருக்கிறது. எனவே தமிழக அரசு அருள்கூர்ந்து ஒரு கல்லூரி அமைத்துத் தரவேண்டும் என்று கூறி, இந்தத் துறைக்கு நல்ல அனுபவம் பெற்ற திரு. சிட்டிபாபு இயக்குநராக இருப்பதாலும், மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் சிறந்த அமைச்சராக இருப்பதாலும், மேலும் இந்தத் துறை சிறப்படைய வேண்டுமென்று வாழ்த்தி முடிக்கின்றேன். வணக்கம்.

*திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : மாற்றுத் தலைவரவர்களே, இந்த கல்வி மானியத்தில் ஏறத்தாழ 122 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருப்பதாக மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பெருமையோடு சொல்லுகிறார்கள். தொகை ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் மெய்யான முன்னேற்றம் இந்தத் துறையில் என்ன ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நாம் பார்ப்போமேயானால், உள்ளபடியே வேதனை தான் மிஞ்சுகிறது என்பதனை என்னால் சொல்லாமல் இருக்க முடியாது. அமைச்சரவர்க

ளுடைய அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிருர்கள். "குவான்டிடேடிவ்" டெவலப்மெண்ட் இருக்கிறது; மாணவர்கள் எண்ணிக்கையில், பள்ளிகளின் எண்ணிக்கையில், கல்லூரிகளின் எண்ணிக்கையில், ஒதுக்கியிருக்கிற தொகையில் எல்லாம் உயர்வு இருக்கிறது. ஆனுல் தரத்தில் உயர்வைக் காணேம். தரம் தாழ்ந்து கொண்டே போகிறது என்று குறிப்பிட்டிருக்கிருர்கள். இதுபற்றி அடிக்கடி பேசுகின்ருேம். குழுக்கள் அமைக்கின்ருேம், கமிஷன் போடுகின்ருேம், சிம்போசியம், செமினர் எல்லாம் நடத்துகின்ருேம். இவ்வளவும் நடத்திவிட்டு, முடிவுகள் எங்கே போகின்றது? எல்லாம் ஊறுகாய் பானையில் போடப்படுகிறது.

உள்ளபடியே தரத்தை உயர்த்த என்ன நடைபெறுகிறதென்ருல், ஒன்றுமில்லே என்பதைப் பார்க்கிருேம். எண்ணிக்கையைப் பொருத்தும் கூட நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் சட்டம் வந்த 10 ஆண்டுக்குள் 14 வயது வரையிலுள்ள பிள்ளேகள் எல்லோருக்கும் இலவசக் கட்டாயக் கல்வி கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இங்கே தரப்பட்டுள்ள புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தால், 6 முதல் 11 வயது வரையில் உள்ள பிள்ளேகளில் 90.5 சதவிகிதம் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிருர்கள் என்றிருக்கிறது. அதைப் பாராட்ட வேண்டியது தான். ஆனுல் 11 முதல் 14 வயது வரையில் உள்ள பிள்ளேகளில் 52.2 சதவிகிதம்தான் பள்ளியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிருர்கள். அரசியல் சட்டம் அமலுக்கு வந்து 23 ஆண்டுகள் முடிகின்ற வரையிலும் ஏற்பட்டிருக்கின்ற முன்னேற்றம் இதுதான். தரத்திலும் மிகவும் தாழ்வாக இருக்கிறது. இன்று உள்ள கல்விமுறையை ஆராய ஐதராபாத்திலிருந்து வந்த குழுவினர் ஏற்கெனவே அறிக்கையை தந்திருக்கிருர்கள். கல்விக்கு ஒதுக்கப்பட்ட பணம் வீணுகப் போகிறது என்று அறிக்கையை அவர்கள் கொடுத்தார்கள்.

எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிருேம் தரம் முன்னேற வேண்டுமென்பதை. ஆனுல் தரம் முன்னேற என்ன திட்டம் இருக்கிறது என்று பார்த்தால், எதுவுமில்லே. இந்த அறிக்கையிலே துருவித் துருவிப் பார்க்கிறேன். ஏதோ யோசிக்கிருேம், பரிசீலிக்கிருேம் என்கிருர்களே தவிர, உருப்படியாக எதுவும் காணவில்லே. நான் சொல்லிக்கொள்ளுவேன், கல்வி முறையை அடியோடு மாற்றி அமைக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதில் வெறும் டிங்கரிங் பயன் படாது. அங்குமிங்கும் கொஞ்சம் பவுடர் பூசி, ஸ்னே தடவினுல் பயன்படாது. அடியோடு மாற்றியமைக்க வேண்டும். எதற்காகக்

1973 மார்ச் 20] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

கல்வி கொடுக்கிறோம் என்று ஆராய வேண்டும். பிள்ளைகள் ஏராளமாக வருகிறார்கள். உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலிருந்து எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்வு பெற்று ஏறத்தாழ 90,000 பேர் வருகிறார்கள் ஆண்டுதோறும். கல்லூரிகளிலிருந்து $1\frac{1}{2}$ லட்சம் பேர் வருகிறார்கள். அப்படி வெற்றி பெற்று வருகின்றவர்கள், திக்குத் தெரியாத காட்டில் கண்ணைக் கட்டி விடுவதுபோல் தவிக்கிறார்கள்.

சோஷலிசத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அதை நோக்கி முன்னேறிச் செல்லுகிறோம் என்று சொல்லும்போது, அதற்கேற்றவாறு கல்வியை அமைத்திட வேண்டும். மேலை நாடுகளில், வளர்ந்த நாடுகளில் கல்விக்கூடங்களில் நாட்டின் சமுதாயத்தின் தேவைக்கொப்ப கல்வி முறை அமைய வேண்டும் என்ற கருத்தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோதாரி எஜுகேஷன் கமிஷனும் அதைத் தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாட்டின் தேவையோடு ஒட்டிய கல்வி முறையாக அமைந்திடவேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கான முயற்சி என்ன செய்திருக்கின்றார்கள் என்று பார்க்கின்றபோது, எதையும் செய்யவில்லை. பிள்ளைகள் ஏராளமாக செலவு செய்து படிக்கின்றார்கள் பட்டத்தை வாங்கி வெளியே வருகிறார்கள். வெளியே வந்த பிறகு என்ன படித்தோம் என்று அவர்களுக்கே தெரியாது. எங்கே போவது என்று அவர்களுக்குத் தெரியாது. இந்த நிலை மாற்றப்பட வேண்டும். இல்லையென்றால் நாம் 122 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக செலவழித்தோம். 200 கோடி ரூபாய் செலவழித்தோம் என்று பெருமைப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. பணம் தான் வீணாகும். ஆகவே உடனடியாக நாம் எந்தக் குறிக்கோளை வைத்திருக்கிறோமோ, அந்த சோஷலிச குறிக்கோளுக்கு ஏற்ப வாழ்க்கையை ஒட்டிய கல்வி முறையாக அமைக்க அரசு உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தாக வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, பாட புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. இந்த பாட புத்தகங்களை திருத்தியமைப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். எப்படி திருத்தியமைக்கிறார்கள் என்றால், இங்கே பாட புத்தகத்திற்கென்று தனியாக ஒரு குழு அமைந்திருக்கிறது. அந்தக் குழு வந்த பிறகும் பாடதிட்டங்கள் எப்படி இருக்கிறது என்பதற்கு ஒரே ஒரு சான்று சொல்ல விரும்புகிறேன். நேதாஜி சுபாஷ் போஸ் இருந்தார். அவரை இந்த நாட்டின் விடுதலைப் போராட்டத்தின் முன்னணித் தலைவரென்று இந்த நாடும், நானிலமும் போற்றி வணங்குகிறது. நமது அமைச்சர்கள் எல்லாம் வாய்ப்பு கிடைக்கின்ற போதெல்லாம் அவரைப் போற்றுகிறார்கள். ஆனால் தமிழகத்தில் 11-ம் வகுப்புக்கென்று தமிழ்நாடு பாடநூல்

நிறுவனம் வெளியிட்டிருக்கின்ற இந்திய வரலாறு என்ற நூல் இருக்கின்றது. அதில் நேதாஜி பற்றி சொல்லியிருப்பதை நான் இங்கே படித்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்:

"இந்தியாவிலிருந்து தப்பிச் சென்ற சுபாஷ் சந்திர போஸ் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விரோதமாக ஜப்பான் ஜெர்மனி ஆகிய நாடுகளுடன் தொடர்பு கொண்டு, அவர் இந்திய தேசியப் படை ஒன்றை அமைத்து ஜப்பானியர்களுக்குப் போரில் துணை புரிந்தார், ஜப்பானியப்படை இந்தியாவின் எல்லையை எட்டிப் பிடிக்கும் அளவு முன்னேறியது."

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திர போஸ் நிறுவிய இந்திய தேசியப் படையைப் பற்றி தமிழ்நாட்டு மாணவர்கள், 11-ம் வகுப்பில் படிக்கின்ற மாணவர்கள் படிக்க வேண்டுமென்று எழுதியிருக்கக்கூடிய விஷயத்தைப் பாருங்கள். நேதாஜி போஸ் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தின் தலைவர் அல்ல; ஜப்பானுக்கும், ஜெர்மனிக்கும் துணை நின்றவர் என்ற முறையில் கருத்தைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய முறையில் பாடங்களைத் தயாரித்து பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பது என்றால், அந்தப் பாடங்கள் இல்லாது ஒழிந்து விடுவது மேல்.

மாண்புமிகு திரு. இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள், பாட நூலில் குறிப்பிட்டிருப்பதில் என்ன தவறு என்று குறிப்பிடுகிறார் அல்லது அதில் என்ன திருத்தம் செய்ய வேண்டுமென்று விரும்புகிறார் என்று தெரிவித்தால் வல்லுநர்கள் அதைப் பற்றி ஆராய்வார்கள்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : இதைப் படித்தவர்கள் எல்லோரும் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்வார்கள். நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்கள் இந்திய தேசியப் படையை நிறுவி, இந்திய விடுதலைக்காகப் போராடியவர்கள். இந்தப் புத்தகத்திலே இருப்பதை வேண்டுமானால் மீண்டும் ஒரு முறை படிக்கிறேன். "இந்தியாவிலிருந்து தப்பிச் சென்ற சுபாஷ் சந்திரபோஸ் ஆங்கிலேயர்களுக்கு விரோதமாக ஜப்பான், ஜெர்மனி நாடுகளோடு தொடர்பு கொண்டார்............

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : நீங்கள் படிக்கவேண்டாம். கருத்தை மட்டும் சொல்லிவிடுங்கள். உங்களுக்கு 15 நிமிடம் பேசுவதற்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குள் நீங்கள் முடித்து விடுங்கள். படிக்கத் தொடங்கினால் நேரம் ஆகிவிடும்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : அவர் ஜப்பானுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் துணை புரிந்ததாக இந்தப் புத்தகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, இந்த மாதிரி வரலாறுகளை எழுதும்போது, வரலாறுகளைப் பற்றி நன்கு தெரிந்தவர்களை, நல்ல அனுபவம் உள்ளவர்களை வைத்து எழுத வேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்களை பாடபுத்தக நிர்வாகக் குழுவில் நியமிக்க வேண்டும். இப்படிப்பட்ட தவறுகள் மேலும் ஏற்படா வண்ணம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்னென்றையும் இங்கே குறிப்பிடுகிறேன். நம்முடைய பாரத நாட்டிலே நடந்த விடுதலைப் போராட்டத்தில் பல்வேறு வீரம் செறிந்த நிகழ்ச்சிகள் நடந்திருக்கின்றன. அத்தகைய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் பாட நூலிலே இடம் பெறவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர்களைப் பற்றி எல்லாக் கமிஷன்களும் சொல்லி யிருக்கின்றன. அவர்கள் பிரச்சினையில் தனிக் கவனம் செலுத்த வேண்டும்; ஊதிய உயர்வு கொடுக்க வேண்டும்; அவர்களை கண்ணிய மான முறையில் நடத்த வேண்டுமென்று எல்லாம் சொல்லியிருக் கிறார்கள். அந்த விஷயத்தில் நாம் சரியாக நடந்துகொள்ளவில்லை. பட்டதாரி ஆசிரியர்களைப் பற்றி பலர் பேசினர்கள். பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் போராட்டம் நடத்தினார்கள்; உண்மை. அவர்களே போராட்டத்தை முடித்துக்கொண்டார்கள்; அதுவும் உண்மை. அதற்குப் பிறகு அவர்கள் வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று சொல்வது நல்ல மரபாக இல்லை. அவர்களே போராட்டத்தைத் தொடுத்தார்கள்; அவர்களே போராட்டத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டார்கள். அவர்கள் கடமையை உணர்ந்து அவர்களே போராட்டத்தை முடித்துக்கொண்டார்கள். அதற்குப் பிறகு அவர்கள் வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று கேட்பது முறையல்ல மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு அறிக்கையைப் படித்தார்கள் வருத்தம் தெரிவித்துத் தீரவேண்டுமென்று அந்த அறிக்கையில் சொல்லவில்லை. ஆகவே, மீண்டும் வருத்தம் தெரிவிக்க வேண்டு மென்று சொல்லாமல் மேற்கொண்டு அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்காமல் விட்டுவிட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் விஷயத்தில் 22—5—1972லே மாண்புமிகு முதலமைச்சரவர்கள் பல உறுதி மொழிகளை கொடுத்ததாகவும், அவை நிறைவேற்றப்படாமல் இருக்கின்றன என்றும் அவர்கள் குறைபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அந்த உறுதிமொழிகளை அரசாங்கம் நிறைவேற்ற வேண்டும். அதிலே ஒன்று ஆசிரியர்களுக்கு மாதத்தில் முதல்தேதியே சம்பளம் வழங்கப் பட வேண்டும் என்பது. அதைச் செயல்படுத்தி வருவதாக அமைச் சரவர்கள் பலமுறை சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவ்வாறு நடை பெறவில்லை. உதாரணமாக, என் பகுதியிலே, சிங்காநல்லூர் நகராட்சியிலே 2, 3 மாதங்கள் கழித்துத்தான் இன்னும் சம்பளம் கொடுக்கக்கூடிய நிலைமை இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இதைப் போன்றுதான் இன்னும் பல இடங்களிலும் இருக்கிறது. ஆகவே, எல்லா இடங்களிலும் முதல் தேதியே சம்பளம் வழங்க ஏற்பாடு செய்வதோடு, எல்லா உறுதிமொழிகளையும் நிறைவேற்றிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று. இந்த ஆசிரியர்களின் சங்கக் கட்டடம் கட்டு வதற்கு நிலமும், 3 லட்சம் ரூபாயும் தருவதாக ஆசிரியர்கள் மாநாட்டில் மாண்புமிகு அமைச்சர் திரு. ப. உ. சண்முகம் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆனால் எந்த உதவியும் இன்னும் செய்யப்படவில்லை. அதைச் செய்துகொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்று ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளி, அரசாங்கப் பள்ளி, தனியார் பள்ளி என்று பல்வேறு நிர்வாகப் பிரிவுகள் இருப்பதால் ஆசிரியர்கள் மிகவும் அல்லல் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, இந்த முறை களை மாற்றி கல்விக்கு என்று தனி வாரியம் ஒன்று அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரையில் உத்தரப்பிரதேசத்தில் இன்சூரன்ஸ் திட்டம் ஒன்றை வைத்திருக்கிறார்கள். மாதம் ஒன்றுக்கு $2\frac{1}{2}$ ரூபாய் இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் செலுத்தினால், 2,000 ரூபாய் ஈட்டுநிதி கிடைக்கிறது. அத்தகைய திட்டத்தை நமது தமிழ் நாட்டிலும் கொண்டுவர வேண்டும்.

அரசாங்கக் கல்லூரிகளில் பணிபுரியும் ஆசிரியர்களுக்கு "லிபரலைஸ்ட் பென்ஷன்" திட்டம் இருக்கிறது. ஆனால், தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கு இந்தத் திட்டம் இல்லை. ஆகவே, தனியார் கல்லூரி ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தத் திட்டத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்று பல்கலைக்கழகங்கள் பல இருக்கின்றன. ஜனநாயக நாட்டிலே மாணவர்களுக்கும் பல்கலைக்கழக நிர்வாகத்தில் பங்குபெற உரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டும். உலகம் முழுவதிலும் இந்தக்

கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் மற்றவர்களுக்கு எல்லாம் முன்னோடியாக இருப்பதால் உடனடியாக இங்கே இருக்கின்ற பல்கலைக்கழகங்களின் செனட், சின்டிகேட், அகடமிக் கவுன்சில் ஆகிய நிர்வாகப் பிரிவுகளில் மாணவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கவேண்டும். இடம் கொடுக்க வேண்டுமென்றால், மாணவர்கள் அங்கே உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தால் மட்டும் போதாது.

They must have effective voice in the administration of the University. They must have effective voice in the determination of syllabi and curricula . அந்த வகையிலே பங்கு கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதோடு இன்னொன்றையும் கூற விரும்புகிறேன். பல மாணவர்கள் ஏழைக் குடும்பங்களிலிருந்தும், பின்தங்கிய வகுப்பினரிலிருந்தும் வருகிறார்கள். அவர்களுடைய ஏழ்மையின் காரணத்தாலோ அல்லது சூழ்நிலையின் காரணத்தாலோ தேர்வில் தோற்றுவிடுகிறார்கள். அத்தகைய மாணவர்களுக்கு "ஸ்பெஷல் கோச்சிங்" கொடுக்க ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் ஏற்பாடு செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் தேர்வைப் பொறுத்தவரையில் 1948-ஆம் ஆண்டில் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் "கன்டினிவஸ் இன்டர்னல் அசெஸ்மென்ட் சிஸ்டத்தைக்" கொண்டுவர வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அந்த முறை பரீட்சார்த்தமாக சில பள்ளிகளில் நடைபெற்று வருவதாகச் சொல்கிறார்கள். இதிலே "டிங்கரிங்" என்பது கூடாது. பரீட்சார்த்தமாக இருப்பதை மாற்றி, டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் திட்டத்தில் ஏதாவது குறைபாடுகள் இருக்குமானால் அவைகளைச் சீர்திருத்தி, உடனடியாக எல்லாக் கல்லூரிகளிலும் அதை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆந்திரப்பிரதேசத்தில் முன்மாதிரியாக சில விஷயங்களை செய்திருப்பதாக பத்திரிகை மூலமாக அறிந்தேன். அந்த வகையில் இங்கேயும் மாறுதல்களைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

முன்பெல்லாம் பள்ளிகளில் "சோஷியல் சர்வீஸ் லீக்" என்ற அமைப்பு இருக்கும். பெரியநாயக்கன்பாளையத்தில் இப்போதும் அந்த அமைப்பு இருக்கிறது. அந்த லீகின் மூலம் மாணவர்கள் நல்ல பல பணிகளைச் செய்கிறார்கள். ஊராட்சி ஒன்றியத்தில் ஒரு கட்டடப் பணியைச் செய்து முடித்திருக்கிறார்கள். அத்தகைய சமூகப் பணிகளில் மாணவர்களுக்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் தரப்பட வேண்டும். அப்படிச் செய்தால் மாணவர்கள் உடல் வலிவுபெற்று ஊக்கமுடன் வாழ்வதற்கு பயிற்சிபெற பயனுடையதாக இருக்கும். எனவே, எல்லாப் பள்ளிகளிலும் இத்தகைய அமைப்பை ஏற்படுத்துவது நலமாக இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

அடுத்து, பாலிடெக்னிக் மாணவர்கள். அவர்கள் பெப்ரவரி 12-ந் தேதியிலிருந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலர் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் இருக்கிறார்கள். பிரிஸ்டிஜைப் பார்க்காமல் அந்த மாணவர் தலைவர்களை அழைத்து, போராட்டத்திற்கான காரணங்களை அறிந்து அதற்குப் பரிகாரம் காணவேண்டும். முதலிலே சிறையில் இருக்கின்ற பிள்ளைகளை விடுதலை செய்து, விரைவிலே இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சென்னை யூனிவர்சிட்டியில் "யூனிவர்சிட்டி இன்ஃபர்மேஷன் பீரோ" வைத்திருக்கிறார்கள். அது மாணவர்களுக்கு மிகவும் பயன் உள்ளதாக இருக்கும். மாணவர்களின் பிற்கால வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொள்ளும் முறை, வேலை வாய்ப்பு முதலியவைப்பற்றி தகவல் தெரிவிப்பதற்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த அமைப்பினால் நல்ல பலன் ஏற்படும் என்று தெரிகிறது. ஆகவே, இந்த அமைப்பை சென்னையில் மட்டுமல்லாமல் கல்லூரிகள் அதிகமாக இருக்கின்ற கோவை, மதுரை, திருச்சி போன்ற இடங்களிலும் ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, என்னுடைய தொகுதியைப் பற்றி சில கருத்துக்களை கூறி முடித்துவிடுகிறேன். சிங்கநல்லூர் நகராட்சிக்கு 18 லட்சம் ரூபாய் கல்வி மானியம் இன்னும் தரப்படவில்லை. பலமுறை கேட்டும் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. ஏதோ வரி பாக்கி இருக்கிறது என்று காரணம் சொல்கிறார்கள். இப்போது அங்கும் மின்வெட்டு இருக்கிறது; தொழிலாளர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே, வரி பாக்கி இருந்தாலும் அதற்கு தனியாக நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ள வகை செய்து, கல்வி மானியத்தை உடனடியாக கொடுக்க வேண்டும்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

மார்ச் மாதம் 31-ந் தேதிக்குள் மானியம் கிடைக்கவில்லை என்றால் பள்ளிகளை எல்லாம் மூடிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறை வேற்றியிருக்கிறார்கள். அதற்கு வழி செய்யாமல், இந்த மானியத்தை கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கோவையிலே ஒரு ஸ்டேடியம் பாதியில் இருக்கிறது. திரு. பாங்கோ அவர்கள் அங்கே கலெக்டராக இருந்தபோது பெறு முயற்சி செய்து இந்த ஸ்டேடியத்தை அமைக்க ஏற்பாடு செய்தார்கள் அந்த வேலை பாதியில் நின்று விட்டது. மேற்கொண்டு வேலை தொடங்கவில்லை. அதனால் போட்ட பணம் வீணாகிக்கொண்டிருக் கிறது. ஆகவே, அதை உடனடியாகக் கட்டி முடிக்க உதவி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஸ்போர்ட்ஸுக்கு என்று தனியாக ஒரு டைரக்டரை நியமிக்க வேண்டும். அப்படியானால்தான் ஸ்போர்ட்ஸில் தனிக் கவனம் செலுத்தி, மாணவர்கள் உடல் வலிமையைப் பெருக்க முடியும் உலகம் முழுவதுமே இந்த ஸ்போர்ட்ஸுக்கு தனி முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே, ஸ்போர்ட்ஸுக்கு தனியாக டைரக்டரை நியமிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு மாற்றுத் தலைவர் (திரு. நா. வீராசாமி) : மாண்புமிகு உறுப்பினர்கள்—திரு. இ. எஸ். தியாகராஜன், திரு. நா. வெ. குருசாமி, திரு. கோதண்டராமையா ஆகியோர் பேசுவதற்கு பெயர் கொடுத் திருந்தார்கள். அவர்கள் இப்போது இருக்கையில் இல்லை. பேசு வதற்கு பெயர் கொடுத்தவர்கள் கண்டிப்பாக அவையில் இருந்தால் தான் அவர்கள் பேசுவதற்கு வாய்ப்பும் வசதியும் இருக்கும். பெயர் அழைக்கும்போது அவையிலே இல்லாதவர்கள் பின்னால் பேச முடியாது. நான் இங்கே பெயர் குறிப்பிட்ட மூன்று உறுப்பினர்களும் இப்போது அவையில் இல்லாததால் அவர்கள் இனி இந்த மானியத் தில் பேசுவதற்கு வாய்ப்பு இல்லை. அடுத்து, திரு. சௌடி சுந்தரபாரதி அவர்கள் பேசுவார்கள்.

திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தர பாரதி : பேரவையின் மாற்றுத் தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கல்வி மானியத்திலே நான் என்னுடைய கருத் துக்களைச் சொல்வதற்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியடைகிறேன். ஏனென்றால் ஏழை எளிய மக்களுக்கு எல்லாம் கல்வி வசதி அளிக்க வேண்டு மென்று ஏராளமான தொகையை ஒதுக்கியிருக்கும் இந்த

மானியத்தை வரவேற்று பேசுவதில் நான் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன். இந்த மகிழ்ச்சியோடு என்னுடைய கட்சியின் சார்பிலே சில கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

இந்த மானியத்தின்மீது நான் சில வெட்டுத் தீர்மானங்களைக் கொடுத்திருக்கிறேன். அது சம்பந்தமாக சில கருத்துக்களைச் சொல்ல முற்படுகிறேன். முதன் முதலில் ஒரு வெட்டுத் தீர்மானத்தை

'To discuss about the need to give a complementary grant to Madurai Thiagarajar College of Engineering for inventing a newly designed Debris Remover',

என்று கொடுத்திருக்கிறேன். இதிலே புதிதாக நாம் எவ்வளவோ செலவு செய்து, இந்த மாதிரி ஒரு செய்தியை நாமெல்லாம் மகிழத் தக்க வகையில் கல்வியிலே செய்திருக்கிறார்கள் என்றால் உண்மையிலே அது சந்தோஷப்படக்கூடியதாகத்தான் இருக்கிறது. இப்படி நாம் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்து வருகின்றோம். இதன் பலனை மக்கள் அனுபவிக்கும்போது, அவர்கள் பல புதிய கண்டுபிடிப்புகளில் இறங்கி அதன் பலனை நாட்டிற்கு அளிக்கின்றார்கள். எனவே, அவர்களுக்குப் பாராட்டு மானியம் என்று கொடுத்தால் அவர்களை மேலும் ஊக்குவிப்பதாக அமையும். இந்த மானியத்தில்கூட "பாராட்டு மானியம்" என்று ஒதுக்கீடு செய்யலாம். அடுத்து பிள்ளைகள் படிக்கும் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பெண்களைச் சேர்ப்பதையொட்டி, அதுபற்றி விவாதிக்க ஒரு வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுத்திருக்கின்றேன். இதற்கு முன்பு ஒரு கவன ஈர்ப்புப் பிரேரணைக்குப் பதிலளிக்கும் முறையில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள், "இந்தமாதிரி ஒரு சுற்றறிக்கை இருப்பது அவசியமும்கூட" என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அதில் சில பாதிப்புகள் ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன். உதாரணமாக திருச்சி, சென்னை போலுள்ள பெரிய ஊர்களை எடுத்துக்கொண்டால் அங்குள்ள பெண்களுக்கான கல்லூரி அல்லது உயர்நிலைப் பள்ளிகள் ஊரின் ஏதோ ஒரு ஓரத்தில் இருக்கின்றன. அவற்றில் படிக்கவரும்

(மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை)

மாணவிகள் வெகுதூரம் நடந்து வரவேண்டிய நிலை இருக்கிறது. எனவே, இந்த முறையை நாம் அமுல்படுத்த வேண்டியது அவசியம் தானா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

எந்தக் காரணத்திற்காக இந்தச் சுற்றறிக்கை இப்பொழுது புதிதாக அனுப்பப்பட்டது என்று தெரியவில்லை. எங்காவது ஏதாவதொரு பள்ளியில் ஏதேனும் தவறு இழைக்கப்பட்டிருப்பின் அதைத் திருத்திக்கொள்ள வழிவகைகள் இருக்கின்றன. ஆனால் எல்லா

வற்றுக்குமாக ஒரு பொது உத்திரவை பிறப்பிப்பது அவசியம்தானா என்று யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். கிராமப்புறங்களில் சிறு நகரங்களிலுள்ள உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் என தனித்தனியாக வைத்திருக்கவில்லை. அங்கே சேர்ந்துதான் படிக்கின்றார்கள். அங்கே படிக்கின்றார்களே, இங்கே நகரங்களிலே சேர்ந்து படிக்கக்கூடாது என்ற ஒரு நிர்ப்பந்தத்தினைக் கொண்டு வர வேண்டாம் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, அருப்புக்கோட்டையைப் பொறுத்து ஒரு வெட்டுப் பிரேரணையைக் கொடுத்திருக்கிறேன். அங்கே உள்ள ஒரு முனிசிபாலிடி உயர்நிலைப் பள்ளியை இப்போது அரசு மேற்கொண்டிருக்கின்றது. அதில் ஏறத்தாழ பாதிப் பேர் பெண்கள். அது போன்று ஒவ்வொரு ஆண்கள் பள்ளியிலும் பெண்கள் படிக்கத்தான் படிக்கின்றார்கள். இந்த நிலைமை அங்கே இருப்பதால் இங்கேயும் இந்த மாதிரி ஒரு சலுகை கொடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லி இந்த ஜி. ஓ. அவசியம்தானா என்று மீண்டும் இதைப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, ட்ராயிங் மாஸ்டர்கள் இன்னும் பகுதி நேர ஆசிரியர்களாகத்தான் உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணி புரிகின்றார்கள். மாதம் 40 அல்லது 50 என்றுதான் அவர்களுக்கு ஊதியம் வழங்கப்படுகிறது. இந்த அளவில் அவர்கள் குறைந்த சம்பளத்தில்தான் இருக்க வேண்டுமா, அவர்களை முழு நேர ஆசிரியர்களாகவே நியமித்து அவர்களுக்கு நியாயமான ஊதியம் கிடைக்க வழிவகை செய்யமுடியாதா என்று அரசு ஆலோசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, ஹிந்தி அல்லது சமஸ்கிருதத்தினை ஒரு மாணவன் படிக்க விரும்பினால் அப்படிப்பட்ட மாணவர்களுக்கு வாய்ப்பினை அளித்திடும் வகையில் அதை ஒரு “ஆப்ஷனல் ஸப்ஜெக்ட்” என்று வைத்தால் நலமாக இருக்கும். அதில் அவர்கள் கட்டாயமாகத் தேற வேண்டியதில்லை என்றாலும் ஒரு மொழியினைக் கற்றுக்கொள்ளும் வாய்ப்பு அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்றது. எனவே, இதையும் அரசு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இந்தக் கல்வியிலாகாவிலுள்ள பல்வேறு சட்ட திட்டங்கள், ரூல்களையெல்லாம் தொகுத்து கோடிபிகேஷன் பண்ணினால் நலமாக இருக்கும். இப்போது எஜுகேஷன் ரூல்ஸ் ஏராளமாக இருக்கின்றன. அதில் சம்மந்தப்பட்டவர்களுக்கே இந்த ரூல்ஸ் முழுதும்

தெரியுமா என்பது சந்தேகம்தான். எனவே, பி.எஸ்.ஓ. போல் இவற்றைத் தொகுத்து வெளியிட்டால் பலனுள்ளதாக அமையும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும், நமது கல்வியின் தரத்தைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இன்று பள்ளிக்கூடங்களில் போதிக்கப்படும் கணிதம், விஞ்ஞானம் போன்ற பாடங்களில் தரம் எந்த நிலையில் இருக்கின்றது என்றால் நாம் இவற்றுக்காக ஏராளமாகச் செலவழித்தாலும் மேலைநாடுகளில் இதே வகுப்புகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் கணித–விஞ்ஞான பாடங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அந்த மாணவர்கள் நமது மாணவர்களைவிட ஆறு அல்லது ஏழு மடங்குக்கு அறிவுத்திறனைப் பெற்று இருக்கின்றார்கள். எனவே அந்த முறையில் நமது மாணவர்களுடைய அறிவுத்திறனை விருத்தி செய்ய நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, இந்தக் கல்லூரி ஆசிரியர்கள், மற்றும் உயர்நிலைப் பள்ளி, ஹையர் எலிமென்ட்டரி, எலிமென்ட்டரி பள்ளி ஆசிரியர்களுடைய சம்பளம், ஸர்வீஸ் கண்டிஷன் இவற்றையெல்லாம் ஒட்டு மொத்தமாகப் பார்த்துப் பரிசிலனை செய்யத்தக்க அளவிற்கு ஒரு கமிஷனை நியமித்தால் நலமாக இருக்கும். இப்படி அனைவருடைய தேவைகளையும் பரிசிலனை செய்யத்தக்க அளவிற்கு ஒரு குழுவினை அமைத்து அவர்களுடைய சம்பளம், ஸர்வீஸ் கண்டிஷன் இவற்றை ஒட்டுமொத்தமாகக் கவனித்தால், பி.டி. ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுத்து விட்டார்கள், எங்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று தமிழாசிரியர்கள் சொல்லுவதோ அல்லது அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார்கள் எங்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை என்று இன்னொரு பிரிவினரோ சொல்ல வேண்டிய நிலை ஏற்படாது. எனவே, இப்படிப்பட்ட ஒரு குழுவினை அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

இதுபோன்று இப்போது நமது உயர்நிலைப் பள்ளிப் படிப்பு பத்தாண்டுகாலம் இருக்க வேண்டுமா அல்லது பதினோரு ஆண்டுகள் இருக்க வேண்டுமா என்றும் அதுபோலவே புகு முகவகுப்பு இருக்க வேண்டுமா அல்லது இரண்டாண்டு கால இண்டர்மீடியட்டும் இரண்டாண்டு கால பட்டப்படிப்பும் இருக்க வேண்டுமா என்றும் இப்படி சமீபகாலமாக ஒரு சர்ச்சை இருந்துகொண்டு வருகின்றது. இந்தச் சர்ச்சையை இப்படியே நீடித்துக்கொண்டு போவது நல்லதல்ல. அரசும் இந்தச் சர்ச்சைகளுக்கு முடிவு காணவேண்டும் என்று அடிக்கடி சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாலும் இதில் பல சிரமங்கள்

இருக்கின்றன என்று அவற்றைத் தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே போகின்றார்கள். இது நல்லதில்லை. சீக்கிரம் இவற்றுக்கு முடிவு காண அரசு இதைப்பற்றி தீவிரமாக ஆலோசனை செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்து, நமது பள்ளி மாணவர்களுக்குள்ள இப்போதுள்ள பாடத் திட்டங்களை மாற்றுவது அவசியம்தானா, இப்போதுள்ள சிலபஸ் போதுமா என்று ஆராய ஒரு குழுவினை அமைத்திட வேண்டும் என்று கருதுகிறேன். இப்போதுள்ள பாடத் திட்டங்கள் மட்டும் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் போதுமானதுதானா என்று பார்க்கும்போது என்னைப் பொறுத்தமட்டில் "போதாது" என்றுதான் நான் கருதுகிறேன். மாணவர்களை அதிகமான எண்ணிக்கையில் ஈர்க்க வேண்டும் என்று "மாஸ் எஜுகேஷன்" என்று அதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அரசு இப்போது திட்டங்களைத் தீட்டி வருகின்றது. எனவே ஸ்பெஷல் ஸப்ஜெக்ட்ஸ்க்குப் போதிய அளவிற்கு அரசு கவனம் செலுத்தவில்லை. எனவே நாட்டிலே மாஸ் எஜுகேஷனோடு "ஸ்பெஷல் எஜுகேஷனையும்" கிடைக்கச் செய்ய அரசு நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

* <u>திரு. வெ. ந. முத்தமிழ்ச் செல்வன்</u>: மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்ட 1973-74-ஆம் ஆண்டிற்கான கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது என்னுடைய கருத்தினை அவையின்முன் வைக்கிறேன்.

வருகிற ஆண்டிற்கான மொத்த வரவு செலவுக் கணக்கில், ரூ. 465 கோடியில், ரூ. 99 கோடி—அதாவது 21 விழுக்காடு கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கோரிக்கையினைப் பாராட்டுகின்ற முறையிலே மாண்புமிகு ஆளுங்கட்சி, எதிர்க் கட்சி உறுப்பினர்கள் இதை வரவேற்று நல்ல பல கருத்துக்களை இங்கே கூறியிருக்கிறார்கள். தமிழக அரசானது நம்முடைய நாட்டிலே நல்ல வளத்தையும் மக்களுடைய வாழ்விலே நலத்தையும் சேர்க்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்தை, அடிப்படையைக் கொண்டு, சமதர்ம ஆட்சி நல்ல முறையில் நடத்த வேண்டுமானால் இந்தத் துறையிலே அதிகமான முறையில் மலர இந்தத் துறையிலே அதிகமான பணத்தைச் செலவிட வேண்டுமென்ற கருத்தோடுதான், இங்கே மொத்தச் செலவில் 21 சத வீதம் என்ற அளவுக்கு ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். தொடக்க நிலைக் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால் ஆசிரியர்-மாணவர் வீதத்தை 35 என்றும், உயர் துவக்கப் பள்ளிகளில் 33 என்றும் அமைக்கப்பட்டு

ஆசிரியர்–மாணவர் விகிதம் சீராக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல 1972–73 முதல் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பி.டி. ஆசிரியர்கள் நியமனம் செய்யப்பட்டுள்ள காரணத்தால் கல்வியின் தரமானது உயர வாய்ப்பளிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அடுத்து, தொடக்க நிலை ஆசிரியர்கள் படிப்படியாக குறைக்கப் படவிருக்கிறார்கள். அந்த இடங்களில் உயர் நிலை ஆசிரியர்கள் (செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள்) நியமனம் செய்யப்படுகிற திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அத்தோடு, பள்ளிகளில் நல்ல தரமான கல்வியை எதிர்பார்க்க வேண்டுமானால் இப்போது நடத்தப்படுகிற தேர்வுகள்—அவை அந்தந்தப் பள்ளிகளிலேயே நடத்தப்படுகின்றன—அவற்றில் ஐந்தாவது வகுப்பிலேயே, பொதுத் தேர்வு வைத்து, அந்தப் பொதுத் தேர்வின் விடைத் தாள்கள் வேறு பள்ளி ஆசிரியர்களைக்கொண்டு திருத்தப்படுமானால் கல்வியின் தரம் உயரும்—அந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

உயர்நிலைப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால், நம்முடைய பள்ளிக் கூடங்களில் கட்டிட வசதிகள் போதிய அளவில் இல்லை. எனவே, வசதியான கட்டிடங்களை நமது அரசு கட்டித்தர திட்டமிட்டுச் செயல் பட்டு வருகின்றது. இதன்மூலம் 800 பள்ளிகள் தமிழகத்தில் பயனடைந்துள்ளன. வருகிற ஆண்டில் 4,000 பள்ளிகள் பலன் அடைய விருக்கின்றன.

8-ஆவது வகுப்பில், பொதுத் தேர்வு வைத்திருக்கிறார்கள். பொது வினாக்கள் தயாரிக்கப்பட்டு, விடைத்தாள்கள் அந்தந்தப் பள்ளி யிலேயே திருத்தப்பட்டு வருகின்றன. அவற்றை வேறு பள்ளிகளில் திருத்த ஏற்பாடுகளைச் செய்வோமேயானால் கல்வியின் தரம் வளரவும், ஆசிரியர்கள் அந்தந்தப் பள்ளிகளில் ஊக்கமாக கல்வி கற்பிக்கவும் ஏதுவாக இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்

பள்ளிகள் தொகுதி—ஸ்கூல் காம்ப்ளெக்ஸ்—என்று ஒரு திட்டம் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு உயர் நிலைப் பள்ளியை ஒட்டி இருக்கின்ற 10–20 தொடக்கப் பள்ளிகளையும் உயர் நிலைப் பள்ளி யுடன் சேர்த்து கல்வியின் தரம் உயர்வதற்காக ஒரு திட்டம் இருந்து வருகிறது. இத்திட்டம் 114 இடங்களில் செயற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. இது மேலும் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆசிரியர் நலன் என்று வருகிறபோது, ஆசிரியர்களுக்கு மற்ற அரசு அலுவலர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதைப்போன்ற நல்ல ஊதியமும், ஒய்வு ஊதியமும் அளிக்கப்பட்டு வருகின்றது. இதுவரை ஆசிரியர் தேசிய நல நிதியிலிருந்து 200 ஆசிரியர்களுக்கு, ரூ. 12 லட்சம் வரை உதவி செய்திருப்பது மிகமிகப் பாராட்டக் கூடிய ஒன்ருகும்.

வேலை வாய்ப்பு என்று எடுத்துக்கொண்டால், கடந்த 6 ஆண்டு களில், 33 ஆயிரம் ஆசிரியர் பதவிகளை உருவாக்கி இருக்கிறது இந்த அரசு. வருகிற 1973–74-ம் ஆண்டிலே 1,475 ஆசிரியர் பதவிகளையும், மைய அரசுத் திட்டத்தின் மூலம் 900 ஆசிரியர் பதவிகளையும் உருவாக்கவிருக்கிறது. மேலும், சிறப்புத் திட்டத்தின் கீழ் இன்னும் பல பதவிகளை உருவாக்கவிருக்கிறது நமது தமிழக அரசு.

இவ்வளவு திட்டங்களை நாம் போட்டாலும்கூட, இப்போது இருக்கக் கூடிய நம்முடைய பள்ளிகளின் நிலைமையைப் பார்க்கிற போது மிகவும் வருந்தக் கூடிய நிலை இங்கே இருப்பதற்குக் காரணம், நம்முடைய பள்ளிகளிலே அரசியல் கட்சிகளின் ஊடுருவல்கள் அதிக மாக வளர்ந்து வருவதுதான். நம்முடைய நாடானது விடுதலை அடைந்தபோது காங்கிரசைச் சேர்ந்த தேசிய இயக்கத்திலுள்ளவர் கள் நாடு விடுதலை அடைவதற்காகப் போராடியபோது, மாணவர் களும் பங்கு கொண்டார்கள்.

அதைப்போலவே நம்முடைய கழகம், மொழிப் போராட்டத்திலே மொழி காக்கின்ற போராட்டத்திலே மாணவர்களை ஓரளவு பயன் படுத்திக்கொண்டது. இல்லை என்று மறுப்பதற்கில்லை. ஒவ்வொரு கட்சியும் அவ்வப்போது நாட்டின் நன்மைக்காக மாணவர்களை பயன் படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது. ஆனல் இன்றைக்கு நாட்டின் நிலைமை வேறு. நாட்டின் நிலைமையைப் பார்க்கிறபோது பல பொருளா தாரத் திட்டங்களைப் போட்டு ஏழை எளிய மக்களுக்கு வாழ்வளிக்க வேண்டும் என்று வருகின்றபோது, மாணவர்களை அரசியலிலே பங்குபெற வைப்பது என்பது நல்லதா என்பதை சிந்திக்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் பொதுவாக, அரசியல் சார்புடைய மன்றங்கள், மாணவர் அமைப்புகள், நாட்டில் பரவலாக இருக் கின்றன. இந்த அமைப்புகள் நம்முடைய நாட்டின் எதிர் காலத்திற்கு தேவையா என்பதை இங்கே உள்ள எதிர்க் கட்சித் தலைவர்களும் ஆளும் பொறுப்பிலே உள்ள அமைச்சர்களும் சிந்தித்து வழிவகை காண வேண்டுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மாணவர்கள் கட்சி ரீதியாகச் செயல் படுகிறபோது அமைதி குலைகின்றது. அமைதி

குலைந்தால் படிப்பில் மாணவர்களுக்கு நாட்டம் குறைகிறது. ஒழுங்கின்மை, கட்டுப்பாடின்மை வளர்கிறது. இந்த நிலைமை மாறவேண்டுமானால் நமது தமிழகத்தில் கல்வி நிலையங்களில் அரசியல் கட்சி சார்புடைய அமைப்புகள் தேவையா என்று சிந்தித்து அதற்குப் பரிகாரம் காண எதிர்க் கட்சிகளும், இங்கே ஆளுங்கட்சி சார்பில் அமர்ந்துள்ள அமைச்சர்களும் ஆவன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

என்னுடைய தொகுதியைப் பொறுத்தவரையில், ஒரு கோரிக்கையைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திருச்சியிலிருந்து அரியலூர்வரை உள்ள 40 மைல் தூரத்தில் மையமாக உள்ளது எங்கள் தொகுதி. அங்கே, புள்ளம்பாடி பகுதியில் கல்லூரி ஒன்று தேவைப்படுகிறது. அந்தக் கல்லூரியைத் துவக்குவதற்கு அந்த வட்டாரத்திலேயே முயற்சி எடுக்கப்பட்டு வருகின்றது. அங்கே உள்ள பின்தங்கிய சமூகத்தினர் அறநிலையம் ஒன்றினை உருவாக்கி அதன்மூலம் ஒரு கல்லூரியைத் துவக்க வேண்டும் என்று அரசுக்கு விண்ணப்பம் அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதற்கு போதிய நடவடிக்கைகளை எடுத்து, அனுமதி வழங்கவேண்டும் என்று கல்வித் துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. எ. வகாப் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவரவர்களே, “கற்றார் என்பார் கண்ணுடையோர், முகத்திரண்டு புண்ணுடையோர் கல்லாதவர்” என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்தப் புண்ணைப் போக்குவதற்காக இன்றைய தமிழக அரசு நாவலர் தலைமையில் ரூ. 100 கோடி ஒதுக்கியிருப்பது வரவேற்கத்தக்கது என்று கூறி இந்த மானியத்தின் மீது என்னுடைய உரையைத் துவக்குகிறேன்.

இங்கே நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்த நாட்டில் கண் வழங்குகின்ற ஒரு திட்டத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஊனக்கண்ணை வழங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் நமது மாண்புமிகு டாக்டர் நாவலர் அவர்கள் ஞானக்கண்ணை வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அதற்காக இன்றைக்கு ரூ. 100 கோடி செலவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது தமிழ் நாட்டில் படித்தவர்கள் 50 விழுக்காடுதான் என்பதை உணர்ந்திருக்கிற

காரணத்தால், கல்வித் துறையில் அதிகமாக தொகை ஒதுக்கி நாட்டிலுள்ள படிப்பறிவு அற்ற ஏழை எளிய மக்களுக்கு கல்வி கொடுக்க ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இப்போது இருக்கிற கல்வி முறை மாறவேண்டுமென்று எல்லோரும் அக்கறையோடு சொன்னார்கள். கல்வி இலாகாவில் மாறுதலைச் செய்ய வேண்டுமென்றுமட்டும் நான் சொல்லவில்லை. ஒரு புரட்சியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அன்றைக்கு ஆங்கிலேயர்கள் இருந்த நேரத்தில் இருந்த கல்வி முறையையே, அதில் எந்தவிதமான மாற்றமும் இல்லாத முறையில், நாம் பின்பற்றி வருகின்றோம். இன்றைக்கு இருக்கின்ற கல்வியானது "குமாஸ்தாக்களை உருவாக்குகின்ற தொழிற்சாலை"-யாக இருக்கிறதே தவிர உண்மையில் நன்மை அளிக்கின்ற முறையில் இல்லை. இதை நான் சொல்லும்போது பழைய கல்வி முறையை—குருகுல கல்வித் திட்டத்தை கொண்டுவரவேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. அந்த குருகுலத்தில் இருந்த ஆசிரியர்–மாணவர் பாசம், பற்று ஆகியவைகளை உடையதாக ஆக்க வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். அதுவும் ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் சிற்பியைப் போன்றவர்கள். சிற்பி கலையழகு பொருந்திய சிலையைச் செதுக்கினால் அது எல்லாக் காலத்திற்கும் கலையழகு பொதிந்த சிலையாக காட்சி அளித்துக்கொண்டிருக்கிறது. குரங்கை செதுக்கினால் அது குரங்காகவே–மகாபலிபுரத்தில் இருப்பதுபோல–எல்லாக் காலத்திற்கும் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுபோல சிறு மாணவர்களுடைய உள்ளத்தில் ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் அன்பு, பண்பு, ஒழுங்கு, அடக்கம் ஆகிய நற்பண்புகளைப் போதித்தார்கள் என்றால் அந்த மாணவர்களது பிற்காலத்திலும் கூட அந்த உயரிய குணங்கள் பல்வகையில் வெளிப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். ஆகவே ஆரம்ப ஆசிரியர்கள்தான் மாணவர்களது இளவயதில் சரியான போதனையைக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள் ஆகவே பட்டதாரி ஆசிரியர்களையே ஆரம்பப்பள்ளி ஆசிரியர்களாகப் போடவேண்டும் என்கிற முறையை ஏற்படுத்தினால் கூட நல்லது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அப்போதுதான் எதிர்காலத்தில் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு, கல்லூரிக்குப் போகிற மாணவர்கள் திறம்பட பற்பல துறைகளிலும் சிறந்து நிற்க வழி ஏற்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தாற்போல நாம் பி.யு.சி. என்று வைத்திருக்கிறோம். கிராமங்களில் இருந்து இங்கே வந்து கல்லூரியில் பி.யு.சி.யில் சேருகிறவர்கள் 6 மாதம் நகரத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதில் கழித்து

விடுகிறார்கள். பாக்கியுள்ள 6 மாதம்தான் கல்வியில் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். அதற்குள், ஒரு நிலை ஏற்படுவதற்குள், அந்தப் படிப்பு முடிந்துவிடுகிறது. அந்த ஆண்டு இப்படி கல்வியில் ஈடுபாடு ஏற்படாதவாறே பலரது படிப்பு கெட்டுவிடுகிறது. ஆகவே மறுபடியும் முன்பு இருந்ததுபோல இண்டர்மீடியட் என்பதாக இரண்டாண்டுப் படிப்புத் திட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டு வருவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல. ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் நெருங்கிய ஒரு பாசம் ஏற்படத்தக்க சூழ்நிலையையும் நாம் ஏற்படுத்தியாகவேண்டும். முன்பு அப்படித்தான் இருந்தது. விதை ஒன்று போட்டால் சுரை ஒன்று முளைக்குமா என்பார்கள். இன்றைக்கு ஆசிரியர்களே கிளர்ச்சி செய்கிறபோது மாணவர்களிடையே கிளர்ச்சி செய்கிற மனப்பான்மை வளர்ந்துவிட்டதுபற்றி நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. ஆசிரியர்கள் தங்கள் கோரிக்கைகளை எடுத்துச் சொல்லட்டும். அரசும் அவற்றைப் பரிவோடு கவனித்து ஆவன செய்யட்டும். ஆனால் ஆசிரியர்கள் நேரிடையாகக் கிளர்ச்சியில் இறங்குவதை நாம் ஒரு சட்டத்தின் மூலமாகவாவது தடுத்தால்தான் நன்றாக இருக்கும்.

இன்றைக்கும்கூட எனக்கு நினைப்பிருக்கிறது, எப்படி பாசத்தோடு எங்களை அடித்து ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள் என்பது. அப்போது ஆசிரியர் என்னைக் கிள்ளிய கிள்ளை நினைத்தால் கூட வலி ஏற்படுவதுபோன்ற உணர்ச்சி வருகிறது. அதைப்போல அடித்துச் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் ஆசிரியர்கள் மாணவர்களிடையே ஒரு பாச உணர்ச்சியோடு பாடம் சொல்லிக்கொடுக்க வகை செய்யவேண்டும். மார்க்கக் கல்வி முறை இதற்கு அவசியம். நான் மதத்தின் அடிப்படையில் சொல்லவில்லை. மார்க்கம் என்றால் எல்லா மார்க்கங்களும், எல்லா மதங்களும்தான் சில அடிப்படை உண்மைகளை ஒப்புக் கொண்டிருக்கின்றன. உண்மை பேசவேண்டும், அன்பு, பண்பாட்டோடு நடக்கவேண்டும், மூத்தோர் சொல்லைக் கேட்கவேண்டும் என்பது போன்ற ஒழுக்க அடிப்படையில் கல்விமுறை அமைய வேண்டும். மாணவர்களுக்கு இறை உணர்ச்சி ஏற்படவேண்டும். இறை அச்சத்தோடு கூடிய கல்வி அமைப்பு மூலம்தான், தன்னிச்சையாகப் போகமுடியாத நிலை இருந்தால்தான் நமது கல்வித்திட்டமே வெற்றிபெற முடியும். அப்படிப்பட்ட கல்வி முறையை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சென்னையில் நான் படித்தது மொகமடன் காலேஜ். அதுதான் இப்போது அரசினர் கல்லூரியாக இருக்கிறது. அதை ஒரு பெண் கல்லூரியாக மாற்றப்போவதாக அறிகிறேன். அந்தக் கல்லூரி முஸ்லீம்களுடைய அறக்கட்டளையினுல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அந்தக் கல்லூரி என்றைக்கும் பெயர் மாற்றம் இல்லாது இப்போதுள்ளது போல நடந்துவர இந்த அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதே நேரத்தில், அந்தக் கல்லூரியில் இஸ்லாமிய சரித்திரத்தை எடுத்துப் படிக்க முன்பு வாய்ப்பு இருந்தது. மாநிலக் கல்லூரியிலும் கூட அந்தப் பாடத்தை எடுத்துப் படித்தோம். இஸ்லாமிய சரித்திரத்தைத் தெரிந்துகொள்ள வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தும் அந்தப் பாடத் திட்டமும் இருக்கவேண்டும் என்பதாக நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு தமிழ்ப் பண்டிதர்களுக்கு முதல் நிலையாளர் தகுதியும், முன்னுரிமையும் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல உருதுவில் இருக்கிற முன்ஷிகளுக்கும் அளிக்கவேண்டும். உருது பள்ளியில் கட்டாயமாகத் தமிழையும் எடுத்துப் படித்தாக வேண்டும் என்று செய்தாகவேண்டும். அவர்கள் விரும்பினுல் அரபையும் இஷ்ட பாடமாக எடுத்துப் படிக்க வழிவகை செய்யவேண்டும்.

இன்றையதினம் கல்லூரிகள் யூனிவர்சிடியோடு சேர்ந்த அடானமஸ் பாடி. அவர்களே பூரணமாக ஒப்புக்கொள்வதாகக் கூட அறிகிறேன். அப்படி அவர்களோடு இணைந்துபோக கல்லூரிகள் விரும்பினுல்கூட நம்மிடத்தில் இருந்து விலகிப்போக நாம் அனுமதிக்கவேண்டும்.

இன்றையதினம் கல்லூரிகளுக்கு ஏற்படுகிற டெஃபிசிட்டில் அரசாங்கம் 80 விழுக்காடு தருவதாகக் கூறப்படுகிறது. உண்மையில் அப்படி அளிப்பதில்லை. அவர்கள் வசூல் செய்கிற நன்கொடை, பிற செலவுகளை ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம் என்பதாகச் சொல்லி கடைசியில் அவர்கள் கொடுப்பதைப் பார்த்தால் மொத்தத்தில் 40, 50 விழுக்காடுகள்தான் தருகிறுர்கள். அவர்கள் அதெல்லாம் வேண்டாம் என்கிற அளவில் முன்வந்தால் அரசாங்கமே முழு அளவையும் கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கவேண்டும். இன்றைக்கு டி.ஏ., ஸி.ஸி.ஏ., எச்.ஆர்.ஏ., என்பதாக கல்லூரியில் உள்ளவர் களுக்குக் கொடுப்பது எல்லாவற்றையும் அரசாங்கம் ஏற்க முன்வர வேண்டும்.

[திரு. கே. எ. வகாப்] [1973 மார்ச் 20

இன்றைய தினம் நமது நாட்டிலே கல்வித்தரம் சிறப்பாக இருப்பதற்குக் காரணம் தனியார் கல்லூரிகள்தான் என்பதை உணர வேண்டும். தவருன முறையில் ஒன்றிரண்டு தனியார் கல்லூரிகள் நடக்கலாம். ஆனுல் பெரும்பாலான தனியார் கல்லூரிகள் நல்ல முறையில் நடக்கின்றன என்பதில் கருத்து வேறுபாடு இல்லே. அரசாங்கக் கல்லூரிகளுக்குக் கொடுப்பதுபோலவே அரசாங்கம் தனியார் கல்லூரிகளுக்கும் உதவியை அளிக்க வேண்டும். இதுபற்றி நாவலர் அவர்களும், டாக்டர் கலேஞர் அவர்களும் கருணே கூர்ந்து தனியார் கல்லூரிகள் சிறப்பாக நடைபெற ஆவன செய்ய வேண்டும்.

தென்னகத்தில் ஏறத்தாழ 12 முஸ்லீம் ஸ்தாபனங்கள் நடத்தக் கூடிய கல்லூரிகள் இருக்கின்றன. அவர்களுக்கு சிண்டிகேட் போன்ற அவையில் தேர்தல் மூலம் பிரதிநிதிகளே அனுப்பி வைக்க முடியா விட்டாலும் அரசாங்க நாமினேஷன் மூலமாக அந்தக் கல்லூரிகளேச் சேர்ந்தவர்கள் அந்த அவைக்குச் செல்ல அரசாங்கம் வழிவகை செய்யவேண்டும்.

பாடப் புத்தகங்களேப்பற்றி ஒரு வெட்டுத் தீர்மானத்தையே கொடுத்திருக்கிறேன். பாட புத்தகங்களே எழுதுவதில் தவறுகள் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ ஏற்பட்டுவிடுகின்றன. மத சம்பந்தமான விஷயங்களே எழுதுகிறபோது—நாங்கள் நபிநாயகத்தைப் பற்றி தவருக அச்சிடப்பட்டிருந்ததைக்கூட சுட்டிக்காட்டினேம்—திருத்திக் கொள்வதாகச் சொன்ஞர்கள்—அந்த அந்த மதத்தைச் சேர்ந்தவர் களேக் கலந்துகொண்டு எழுதச் செய்யவேண்டும்.

இன்றைய தினம் மதிய உணவுத் திட்டம் நல்ல முறையில் செயல் படுகிறது. மற்ற மாநிலங்கள் பாராட்டுகிற அளவுக்கு நடை பெறுகிறது. இதற்கு வெளிநாட்டில் இருந்தும் அதிக உதவிகளேப் பெற அக்கறை காட்டவேண்டும்.

பெண் கல்வி மிகவும் அவசியமானது. அதற்கு ஒரு வரையறை இருக்கவேண்டும். எம்.எஸ்.ஸி., எம்.பி.பி.எஸ். போன்ற படிப்புகளே—திருமணம் செய்துகொள்ளாது வேலேக்குத்தான் போகப்போவதாக சொல்கிறவர்களுக்கு மட்டும் கொடுத்தால் நன்ருக இருக்கும். பொதுவாக குடும்பப் பெண்களுக்கு ஏற்ற ஒரு கல்வி அமைப்பை ஏற்படுத்திக் தருவது மிகவும் உதவியாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். படித்த பெண்களால் அமைவதே நல்ல குடும்பம் என்பதை பாரதிதாசனும் சொல்லியிருக்கிருர். உடல்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. வகாப்]

பயிற்சி, விளையாட்டுக் கல்வியில் இன்னும் போதுமான கவனத்தை நாம் காட்ட வேண்டும். 55 கோடி மக்கள் கொண்ட நமது நாடு உலக விளையாட்டுப் போட்டிகளில் ஒன்றிரண்டு தாமிர விருதுகளைத் தான் பெற முடிகிறது. தமிழகத்தில் சிறப்பாக உள்ள சடுகுடு விளையாட்டைக் கூட நம்மால் பிரபலப்படுத்த முடியவில்லை. ஆகவே என்.சி.சி. பயிற்சி அளிப்பதுபோன்று விளையாட்டுத் துறையிலும் அக்கறை காட்டி கட்டாயப்படுத்தியாவது மாணவர்களை விளையாடச் சொல்லி அதிலே அவர்களுக்கு ஒரு திறமை ஏற்படச் செய்ய வேண்டும்.

இரண்டே இரண்டு கோரிக்கைகளைச் சொல்லி முடித்துக் கொள் கிறேன். வந்தவாசி பகுதியைப் பற்றி ஏற்கனவே சொல்லியிருக் கிறேன். அங்கே ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசு ஆதரவு தருகிறது என்ற மகிழ்ச்சிகரமான செய்தியை சொல்கிற அதே நேரத் தில், அதை உடனடியாக அமுல் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, அறவக்குறிச்சி தொகுதியிலே ஒரு கல்லூரியை ஏற்படுத்துவதற்கு அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டு, வாய்ப்பளித்தமைக்கு நன்றி கூறி விடைபெறுகிறேன்.

திரு. அ. பரந்தாமன் : துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்களால் கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிற இந்த மானியத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்களைச் சொல்ல விழை கின்றேன்.

இன்றைக்கு தமிழ் நாட்டில் கல்வி நல்ல முறையிலே அமைந்திருக் கிறது என்பதனைக் கண்டு மற்ற மாநிலங்கள் கூட பாராட்டுகின்ற நிலைமைகள் உருவாக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் உண்மை யாகவே பாராட்ட கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால், இன்றைய தினம் நாம் சிந்திக்கின்ற திறனைக் கொடுக்கின்ற அளவில் கல்வியை வைத்திருக்கின்றோமா என்பதைப் பார்க்கின்ற நேரத்தில், இந்த விவகாரத்தை கொஞ்சம் ஆராய வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம் என்பதனை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நாம் இன்னும் கற்றுக் கொள்ளுகின்ற நிலைமையிலேதான் இருக்கிறோமோ என்றுதான் தோன்றுகிறது. சிந்திக்கின்ற நிலைக்கு நம்முடைய கல்வி வளரவில்லை யென்ற குறைபாடு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அதைப் பார்த்துச் செய்யவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதைச் சொல் கின்ற நேரத்தில், 1-வது வகுப்பிலிருந்து 4-வது வகுப்பு வரை

இருக்கிற வேஸ்டேஜை நாம் தவிர்த்தாக வேண்டும். இநத வகுப்பு களில் மட்டும் 51.2 சத விகிதம் வேஸ்டேஜ் இருந்து கொண்டிருக் கிறது என்றால், நம்முடைய தமிழகத்திலே படிக்காதவர்களுடைய எண்ணிக்கை நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டே போகிறது என்பதை நாம் மனதிலே கொள்ள வேண்டும்.

இதைப் பார்க்கும்போது, புதுமுக வகுப்பிலே 53 சத விகிதம் வேஸ்டேஜ் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இன்ஜினீயரிங் கல்வியை எடுத்துக்கொண்டால், கடந்த 10 வருடங்களிலே, 18 சத விகிதம் வேஸ்டேஜ் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. பாலிடெக்னிக்கை எடுத்துக் கொண்டால், 20 சத விகிதம் வேஸ்டேஜ் இருந்து கொண்டிருக் கிறது. இதையெல்லாம் ஆராய்கின்ற நேரத்திலே, குறிப்பிட்ட சமூகத்தினுடைய குழந்தைகள் தான் வேஸ்டேஜுக்கு ஆளாக்கப்பட் டிருக்கிறார்கள். ஏழை—எளியவர்கள், வஞ்சிக்கப்பட்டவர்கள், ஒதுக் கப்பட்டவர்கள், அந்த சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் வேஸ்டே ஜுக்கு ஆளாக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி கல்வி இலாகா ஆராயவேண்டும். அதற்கான பரிகாரத்தைத் தேடவேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இன்றைய தினம் இருக்கிற பி.யூ.சி. பற்றி, சென்ற ஆண்டு கூட நான் குறிப்பிட்டேன். P.U.C. is a criminal w t என்று. இந்த புகுமுக வகுப்பை அடியோடு எடுத்துவிட்டு இண்டர்மீடியட் கோர்சைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். புகுமுக வகுப்பை முடித்துவிட்டு வேலை தேடிச் சென்றாலும்கூட, எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தவனோடுதான் கணக்கிடப்படுகிறானே யொழிய, புதிய கல்வியைப் பெறவில்லையென்ற குற்றச்சாட்டு இருக் கிறது. இது மாணவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, பெற்றோர்களுக்குக்கூட உதவிகரமாக இல்லை. It is a waste both for the students and the parents என்கின்ற குற்றச்சாட்டு இருந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகவே, பழைய இண்டர்மீடியட் வகுப்பைக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். இதற்கெல்லாம் காரணம் என்ன?

அயல்நாடுகளிலே, இன்றையதினம் விஞ்ஞான முறை எங்கோ சென்று கொண்டிருக்கிறது. அங்கு வளர்கின்ற விஞ்ஞானத்தோடு தமிழ் நாட்டிலே இருக்கிற நாம் போட்டி போட முடியவில்லை யென்றால், அதற்கான காரணம் என்ன என்று ஆராய்கின்ற நேரத் திலேதான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலே நம்மை ஆண்ட வெள்ளை யனை நாடி நமது உள்ளம் செல்கிறது. குமாஸ்தா தொழிலுக்குத் தான் இவர்கள் லாயக்கானவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற

முறையில் "மெக்காலே" கல்வி முறையைப் புகுத்தினன். நம்முடைய சிந்தனையைத் தாண்டுகின்ற, விரிவுபடுத்துகின்ற கல்வியாக அன்றைய தினம் மெக்காலே கல்வி முறையைப் புகுத்தவில்லை, அப்பொழுது அவர்களுக்கு தேவைப்பட்ட கல்வியெல்லாம் குமாஸ்தாக்களுக் கானதுதான். அவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்கின்றவர்கள்தான் இங்கே கல்வி பெறுகின்றவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்ற காரணத் தாலேதான், இந்திய துணை கண்டமே, அகில உலகத்திலே போட்டி போட முடியாத நிலையிலே இருந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதை சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய கல்விமுறையை அடியோடு மாற்றியமைக்க வேண்டும். நம்முடைய கல்வி முறையை மாற்றியமைக்கின்ற நேரத்தில், நம் முடைய கல்வி முறை பாப்புலேஷன் எடுக்கேஷனுகை இருக்கவேண்டு மென்ற யோசனையை இங்கே சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கணக்குப் புத்தகத்தை எடுத்துக்கொண்டால், நம்முடைய தாத்தா என்ன படித்தாரோ அதையேதான் இன்றையதினம் படித்துக்கொண் டிருக்கிறோம். ஆகவே, அதை மாற்றியமைக்கிற நேரத்திலே பாப்பு லேஷன் எடுக்கேஷனுகை இருக்கவேண்டுமென்று சொல்ல விரும்பு கிறேன். ஒரு நாளைக்கு எத்தனை குழந்தைகள் பிறக்கின்றன என்ற அடிப்படையிலே அமைந்தால், மாணவர்களுடைய சிந்தனையைத் தூண்டுகின்ற அடிப்படையிலே இருக்கும். இவ்வளவு ஜனத்தொகை பெருக்கத்திற்கு என்ன காரணம் என்று சிந்திக்க வேண்டுமென்ற உணர்ச்சிக்கு மாணவர்கள் ஆளாக்கப்படுகிறார்கள். அந்த முறையில், சிந்தனையைத் தூண்டுகின்ற கல்வியாக இது அமையவேண்டுமென்று நான் வற்புறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

நான் பலமுறை குறிப்பிட்டிருக்கிறேன், இந்தக் கல்வி முறை, வேலை வாய்ப்புக் கல்வி முறையாக இருக்கவேண்டும். "ஜாப் ஓரியண்டட்" கல்வியாக இருக்க வேண்டுமென்று எல்லாருமே வற்புறுத்திக்கொண்டு வருகிறோம். அந்த அளவிலே உயர்நிலைப் பள்ளிகளிலே பல பிரிவுகளாகப் பிரித்து, இன்ஜினியரிங்குக்கு, விஞ்ஞானத்திற்கு, லிட்டரச்சருக்கு இப்படி பல பிரிவுகளாகப் பிரித்து, மாணவர்களுக்கு அந்த particular branch of knowledge அதிலே பயிற்சி அளித்தால், நல்ல விஞ்ஞானிகளை, நல்ல மருத்துவர் களை, பொறி இயல் வல்லுநர்களை நாம் தமிழகத்திலே உருவாக்கிக் காட்ட முடியும் என்ற யோசனையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

1967-ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத்திலே ஒரு குழுவை, கல்வி முறையைப்பற்றி ஆராய்வதற்காக அமைத்தார்கள்.

"There is an urgent need to upgrade and improve school curricula to increase their knowledge content and to provide adequately for the development of skills and the inculcation of right interests, attitudes and values. Similar steps are also needed at the University stage"

என்று அவர்கள் தங்களுடைய அறிக்கையில் கூறியிருக்கிறார்கள். அதை மனதிலே வைத்து நம்முடைய கல்வி இலாகா ஒரு மாறுதலை, இந்த முறையிலே, கல்வித்துறையிலே செய்யவேண்டுமென்று நான் பணிவோடு கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் கடைசியாக,

"It is a matter for serious concern that incidents of student unrest have shown a tendency to greater frequency and violence in recent years. The causes of this malaise are complex and deep-seated and on effective cure goes beyond the Educational system. But the situation can be remedied considerably, if the Educational system is transformed, strengthened and made more effective"

என்று கூறுகிறார்கள். அந்த அடிப்படையிலே கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்கால், மாணவர்களிடையே இருக்கிற அந்த தன்மைகள் மாற்றப்படும், நல்ல மாணவர்களாக அவர்கள் உருவாக்கப்படுவதற்கு வழிவகை பிறக்கும் என்று நான் சொல்லிக்கொள்வதோடு, கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்கின்ற நேரத்தில், ஒழுக்கமுள்ள கல்வி முறைக்கு, "டிசிப்ளின்ட் எடுக்கேஷனுகவும்" அதை அமைக்க வேண்டுமென்ற என்னுடைய யோசனையை தெரிவித்து விடைபெறு கிறேன்.

திரு. நா. வெ. குருசாமி : தலைவரவர்களே, 1973–74-ம் ஆண்டு கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது எங்களுடைய கட்சியின் சார்பில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள வெட்டுத் தீர்மானத்தை ஆதரித்து என்னுடைய சில கருத்துக்களைக் கூறலாம் என்று ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய எண்ணிக்கையை கூட்டி இருப்பதாக இந்த அறிக்கையில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கல்விக்கூடங்களில் இருக்கக்கூடிய குழந்தைகளுக்குப் போதுமான அளவு ஆசிரியர்கள் இல்லை. ஆகவே, ஆசிரியர்களை அதிகமாக்குவதற்கு எல்லா சூழ்நிலைகளையும் ஏற்படுத்துவதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். சென்ற ஆண்டுமுதல் டிரெயினிங் ஸ்கூல்ஸ்கூட நடைபெறவில்லை. இருப்பினும், ஆசிரியர்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்காத காரணத்தால்தான்

அவர்கள் ஸ்கூல்களுக்குப் போக முடியவில்லை. ஆகவே, படித்த ஆசிரியர்கள், வேலையில்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு உடனடியாக வேலை கொடுக்கவேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

கட்டிடங்கள் விஷயமாக, எங்களுடைய மதுரை மாவட்டத்திலே, ஆண்டிப்பட்டி பகுதியில் பல பள்ளிகள் இருக்கின்றன. அங்கு எந்த விதமான கட்டிட வசதியும் சரியான முறையில் இல்லை. அது மலைப் பகுதியாகவும் இருக்கிறது. அங்கு ஏராளமான பள்ளிகள் மரத்தடி களிலும், கூரை வேயப்பட்ட இடங்களிலும் நடந்துகொண்டிருக் கின்றன. ஆகவே, அங்கு கட்டிடங்களைக் கட்டித்தர அரசு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வித்தரம் உயர்வ தற்கு பி. டி. ஆசிரியர்கள் பாடுபடுவதை நான் வரவேற்கிறேன். பி.டி. ஆசிரியர்கள், அதைப் படித்த எல்லோருக்கும் வேலை கொடுப்பதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மைய சமையற்கூடங்கள் ஏற்படுத்த இருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அவை சென்னையை சுற்றித்தான் இருக்கின்றன. மதுரை திருநெல்வேலி, இம்மாவட்டங்களுக்கு, அந்தத் திட்டம் விரிவுபடுத் தப்படவில்லை. இதைப் பார்க்கும்போது வட மாவட்டங்கள் வளரு கின்றன, தென் மாவட்டங்கள் தேய்கின்றன என்ற நினைப்புத்தான் வருகிறது. ஆகவே, அந்த தென் மாவட்டங்களுக்கும் இந்தத் திட்டத்தை விரிவுபடுத்த வேண்டுமென்று கூறிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

ஆண்டிப்பட்டியிலே பெண்கள் உயர்நிலைப்பள்ளி ஒன்று ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று சென்ற ஆண்டிலிருந்தே முயற்சி எடுக்கப் பட்டது. ஆனல் எந்தவிதமான அறிவிப்பும் கிடைக்கவில்லை. அங்கே ஒரு பெண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியை ஏற்படுத்த வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஆண்டிப்பட்டி ஒன்றியத்தைச் சேர்ந்த மஞ்சிநாயக்கன்பட்டி என்ற இடத்தில் 5 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக ஒரு கட்டடம் கட்டப் பட்டு இன்னும் அது முடிவுருமல் இருக்கிறது. பேரவைத் துணைத் தலைவர் மூலமாக அவர்கள் அனுமதியுடன் அந்தக் கட்டடத்தி னுடைய போட்டோவையே இங்கே காட்ட விரும்புகிறேன். இதைப் பற்றி பலமுறைகள் எடுத்துச் சொல்லப்பட்டுவிட்டது. கல்வி இலாகாவிற்கு விவரங்கள் அனுப்பப்பட்டுவிட்டன. நானும் 17—3—1972 ஆம் நாளன்றும் 6—2—1973 ஆம் நாளன்றும் இதைப் பற்றிய இரண்டு குறுகிய கால வினக்களைக் கேட்டிருந்தேன்.

இன்னும் இதற்கு முடிவு ஏற்படவில்லை. கிராம மக்கள் 2 ஆயிரமும், யூனியன் 4 அயிரமும், இன்னும் இரண்டாயிரமும் சேர்த்து மொத்தம் 8,000 ரூபாய்க்கு எஸ்டிமேட் தயாரித்து அந்த வேலை தொடங்கப்பட்டு, அந்தக் கட்டடம் முக்கால் பங்கு வேலை நடந்து கொண்டிருந்தபொழுது சிலர் அதற்கு ஸ்டே வாங்கினார்கள். அந்த ஸ்டே பிறகு தள்ளுபடி செய்யப்பட்ட பிறகும்கூட இன்னும் இந்தக் கட்டடம் கட்டி முடிக்கப்பெறாமல் இருக்கிறது. இதனால் அங்கே படிக்கின்ற குழந்தைகளுக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கிறது. எனவே இந்த விஷயத்தை அமைச்சர் அவர்கள் உடனடியாகக் கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். அந்தப் பள்ளிக் கட்டடத்தை தனிப்பட்டவருக்கு 5 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு கமிஷனர் விற்றுவிட்டதாகத் தெரிகிறது. விற்றுவிடுவதற்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறார். இதைப்பற்றி பஞ்சாயத்து ஒன்றியத் தலைவருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு அங்கே இதுபற்றி விவாதிக்கப்பட்டு, இரண்டுபேர்களும் தகராறு செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்துத் தலைவர் கட்டப்போனால் வாங்கியவர் தகராறு செய்கிறார். வாங்கியவர் கட்டப்போனால் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் தகராறு செய்கிறார். கண்டமனூர் போலீஸ் ஸ்டேஷனில் ஒரு வழக்கு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த விஷயத் திலே உடனடியாகக் கவனம் செலுத்தி நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டு மென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்றைய தினம் நடக்கிற இந்தக் கல்வி மானியத்தின்மீது சில கருத்துக்களைச் சொல்ல வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்காக என் நன்றியை நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

எத்தனையோ மாதிரியான செல்வ ஆதாரங்களைவிட மனிதச் செல்வம், மக்கட் செல்வம் என்பது ஒரு நாட்டிற்குக் கிடைத்திருக்கிற மிகப் பெரிய பிரசாதம் ஆகும். நாட்டிலே கனி வளங்கள் இருக் கின்றன. நீர் வளம் இருக்கின்றது, சுரங்கங்கள் இருக்கின்றன, தங்கம் இருக்கிறது, இரும்பு இருக்கிறது, இந்தமாதிரியான வளங் களைக் காப்பாற்றுவதைக் காட்டிலும் ஒரு நாட்டிலே முற்போக்கான அரசுக்கு அந்த நாட்டிலே இருக்கிற வாலிபர்களை, வருங்காலத் தலை முறையினரைக் காப்பாற்றவேண்டிய, அதற்காக மூலதனம் இட வேண்டிய மிகப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க மாட்டார்கள்.

அதேமாதிரியாக, வாலிபர்களை, வளருகின்ற தலைமுறையினரை, இந்த நாட்டின் நாளையக் குடிமக்களாக தலைமை வகிக்கக்கூடியவர்களைக் கவனிக்கவில்லையென்றால் ஜனநாயகத்தின் அடித்தளத்தையே அது தகர்த்துவிடும் என்று பெரிய மேதாவிகள் எல்லாம், நிபுணர்கள் எல்லாம் கூறியிருக்கிறார்கள். முன்னாலே இருந்த நாளந்தா பல்கலைக் கழகமும், தக்ஷசீலம் பல்கலைக் கழகமும் போன்று இன்றைக்கு நடைபெறவேண்டுமென்று நான் சொல்லவில்லை, பஃகுருளியாற்றுப் பன்னெடுங் காலத்து முறைகள் வரவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. ரொம்பப் பழங்காலத்து நிலைமைகள், ஆக்ஸ்ஃபோர்ட், கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகங்களின் நிலைமைகள் இங்கே வரவேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நாம் மேற்கொண்டிருக்கின்ற ஜனநாயகத்தையும் சமதர்ம லட்சியத்தையும் நிறைவேற்றுகின்ற அவற்றைப் பூர்த்தி செய்கின்ற, வாய்ப்பைப் பெறுகின்ற, அதற்குத் தகுதியுடையவர்களாக இருக்கின்ற சமுதாயத்தை அமைப்பதற்கு ஏற்ற முறையிலே கல்வித் திட்டம் அமைய வேண்டும். ஒரு நாட்டின் இளைஞர்கள், அவர்களுடைய குணநலன்கள், (கேரக்டர்) அறிவாற்றல், அவர்களுடைய நல்ல தன்மைகள் இவையெல்லாம் அவர்கள் எம்மாதிரியான பயிற்சி பெற்றார்கள், எம்மாதிரியாக ஆளாக்கப்பட்டார்கள் என்பவை எல்லாம் ஒரு நாட்டினுடைய எதிர்காலத்திற்கு மிக மிக முக்கியம் ஆன ஒன்று. பள்ளிக்கூடங்கள், விளையாட்டு மைதானங்கள் இவற்றில் மாணவர்கள் எப்படிப் பயிற்சி பெற்றார்களோ அந்த முறையிலேதான் அவர்கள் எதிர்காலச் சமுதாயத்தைச் அமைக்க முடியும், அந்த வகையிலேதான் இருபது ஆண்டுக் காலத்திற்குப் பிறகு உருவாக இருக்கிற சமுதாயம் அமையும் என்பதால் அவர்களிடத்திலே பெரிய சிரத்தையையும், மரியாதையையும் காணவேண்டிய பொறுப்பு நாட்டை ஆளக்கூடியவர்களுக்கு மிகப் பெரிய பொறுப்பாக இருக்கிறது.

இன்றைய தினத்திலே எங்கு பார்த்தாலும் பரபரப்பு காணப்படுகிறது என்று முன்னாலே பேசிய உறுப்பினர்கள் எல்லாம் எடுத்துச் சொன்னார்கள். The youth have become more restless, more critical, more challenging.

மாணவர்கள் இன்றைக்குக் கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். அறைகூவல்விட்டுக் கேட்கிறார்கள், பரபரப்பாகக் கேட்கிறார்கள். நேற்றைய தினம் முதலமைச்சர் அவர்கள் மகளிர் கல்லூரியில் பேசும் பொழுது இன்றைய வாலிபர்களைப்பற்றிக் கேட்டிருக்கிறார்கள்.

மாணவர்கள் உணர்ச்சிமயமான தன்மையிலே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மீது குற்றம் அல்ல. அவர்கள் மீது பழிபோட்டுவிட்டு இன்றைய அரசாங்கம் தப்பித்துக்கொள்ள முடியாது. இன்றைக்கு சமுதாயத்திலே இருக்கிற துன்பங்கள், துயரங்கள் இவற்றிற்கெல்லாம் விடை காணத்தான் அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லவேண்டியது, அவர்கள் கேள்வி கேட்பது இன்றைக்கு மிக மிக முக்கியமானது. அவர்களுக்கு இருக்கின்ற அடிப்படை உரிமையிலே அவர்கள் கேட்கிறார்கள், நாளை அவர்கள்தான் வாழப்போகிறார்கள், அவர்களுக்குப் பதில் சொல்லாமல், அதிலிருந்து நழுவுவதோ அல்லது பதில் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்றோ கற்பனைக் கோட்டையிலே இருக்கிறவர்கள் நிச்சயமாக, கண்டிப்பாக அவர்களுடைய நம்பிக்கையைப் பெற முடியாது.

சினிமாவிலே—நண்பர் அரங்கண்ணல் அவர்களுக்குத் தெரியும்—சினிமாவிலே அடல்ட்ஸ் ஒன்லி என்று போடுவார்கள், அதுபோல மாணவர்களே அரசியலுக்கு வராதீர்கள் என்று சொல்கிற சித்தாந்தம் வளருகின்ற தலைமுறையினருக்கு உதவி செய்யாது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவற்றையெல்லாம் நான் கோடிட்டுக் காட்டுவதற்குக் காரணம் கல்வி இலாகாவிலே இன்றைக்கு மட்டுமல்ல, கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டுக் காலத்திலே 5, 6 மாத இடைவெளியைத் தவிர நாவலர் அவர்களே, பொறுப்பை வகித்து வருகிறார்கள், அவர்கள் முதலிலே 99 கோடி ஒதுக்கினோம், இப்பொழுது 103 கோடி ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்வார்கள், இன்னும் மெடிக்கல் காலேஜ், கால்நடை மருத்துவக் காலேஜ் இவற்றிற்கு எல்லாம் சேர்த்து 120 கோடி ரூபாய் செலவாகிறது, மொத்தத்திலே 27 சதவீதம் செலவு செய்யப்படுகிறது, இவ்வளவு பெரிய தொகை கல்விக்காக முதலீடு செய்யப்படுகிறது என்று சொல்வார்கள். இந்த ஆண்டு மட்டுமல்ல. ஹைதரபாத் குழுவினர் ஆராய்ச்சி நிலையத்தைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்துவிட்டார்கள் என்று நான் சொன்னால் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

அந்த அளவிற்கு அவர்கள் ஸ்பென்டிங் மினிஸ்டராக—செலவு செய்யக்கூடிய அமைச்சராக, 465 கோடி ரூபாயிலே பெரும் பங்கை செலவு செய்யக்கூடிய அமைச்சராக—மற்ற துறைகள் என்றால் அரசாங்கத்திற்கு வருமானம் வரும், வருவாய்த்துறை அமைச்சர் மூலமாக வருவாய் வரும், சம்பாதித்துக் கொடுப்பார்கள், விற்பனை வரி, கலால் வரி என்றெல்லாம் சம்பாதித்துக் கொடுப்பார்கள்—

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

ஆனால் நம்முடைய நாவலர் அவர்கள் "என்னுடைய இலாகாதான் அதிகமாகச் செலவழிக்கிறது" என்று பெருமையாகக்கூடச் சொல்வார். பணத்தைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. பெரிய தொழிற்சாலைகளிலே மூலதனம் செய்வதைவிட ரோடுகளிலே மூலதனம் செய்வதைவிட எதிர்காலத்துச் சமுதாயத்தின்மீது மூலதனம் செய்வதை யாரும் மறுக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால் இவைகளெல்லாம் சரியாக இந்த சமுதாயத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்தனவாவென்று பார்ப்பதற்குக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். இந்த அறிக்கையில் இவ்வளவு பெருமையாக 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம் என்று சொல்லியும் கூட, இன்றைக்கும் 33 லட்சம் இளைஞர்கள் 6 வயதிலிருந்து 11 வயது வரையுள்ள இளைஞர்கள், 11 வயதிலிருந்து 14 வயது வரையுள்ள இளைஞர்கள், 14 வயதிலிருந்து 17 வயது வரையுள்ள இளைஞர்கள், இந்த நாட்டின் ஏழை எளிய மக்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள் பள்ளிக்கூடத்தின் நுழைவாயிலுக்குள் போக முடியாமல் இருக்கிறார்கள். அறிக்கையின்படி 33 லட்சம் இளைஞர்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள். 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். ஆனால் தமிழ் நாட்டிலே 6 வயதிலிருந்து 11 வயது வரையிலே பள்ளிக்கூடத்திற்கு போகாதவர்கள், வாய்ப்பு இல்லாதவர்கள் 565 ஆயிரம் பேர்கள். 11 வயதிலிருந்து 14 வயது வரை இருக்கிறவர்கள் மொத்தம் 2,653 ஆயிரம் பேர்களில் 1,383 ஆயிரம் பேர்கள்தான் பள்ளிக்குப் போகிறார்கள். போகாதவர்கள் இந்த ஏஜ் க்ரூப்பில் 1,270 ஆயிரம் பேர்கள். 14 வயதிலிருந்து 17 வயது வரை உள்ளவர்களைப் பார்த்தால் அது ரொம்பவும் பயங்கரமானது.

இதற்கு ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள். 11 வயதிலிருந்து 14 வயது வரை உள்ள இளைஞர்களில் இந்த 1973-ம் ஆண்டிலே, மொத்தம் உள்ள 23 லட்சம் இளைஞர்களில் 13 லட்சம் பேர்கள்தான் படிக்கிறார்கள். இன்னும் பயங்கரமானது, 14 வயதிலிருந்து 17 வயது வரை உள்ள இளைஞர்கள் நிலை. மொத்தமுள்ள 21 லட்சம் இளைஞர்களில் 7 லட்சம் பேர்தான் பள்ளிக்கூடம் போகிறார்கள். மீதியுள்ள 14 லட்சம் பேர் பாதையோரத்திலும், வேலி ஓரத்திலும், சாக்கடையிலும் இன்னும் வசதிக் குறைவான இடங்களிலேயெல்லாம் சாப்பாட்டிற்குக்கூட இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் வேடிக்கைக்காக சொல்லவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த புள்ளி விவரத்திலிருந்து சொல்கிறேன். நாம் 70 லட்சம் பேரை படிக்கவைக்கிறோம். 2½

லட்சம் பேர் ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். இப்படி பெருமைப் பட்டுக் கொள்கிற நேரத்தில், 100 கோடி ரூபாய் இந்தத் துறைக்கு மூலதனம் செய்யப்பட்ட பிறகும் 33 லட்சம் குழந்தைகள், 6 வயதி லிருந்து 17 வயது வரை உள்ள குழந்தைகள், இன்றைக்கு பள்ளிக் கூடம் போவதற்கான வாய்ப்பை பெறவில்லை. இந்த ஆண்டுகூட 40 ஆயிரம் பேர்களை சேர்ப்பதற்கு சில வசதிகளை செய்திருக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள். 40 ஆயிரம் பேர் போனால் மீதியுள்ள 32½ லட்சம் பேர்கள் இந்த நாட்டு மக்களல்லவா? அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாதா? அவர்களுக்கென்று என்ன முயற்சி எடுத்துக் கொண் டீர்கள்? 70 லட்சம் பேர் படிக்கிறார்கள் என்றால் 30 லட்சம் பேர்கள் வெளியே இருக்கிறார்கள் என்பதைக் குறித்து மாண்புமிகு கல்வி யமைச்சரவர்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆசிரி யர்கள் இல்லையா, பயிற்சி பெற்றவர்கள் இல்லையாவென்றால் நிரம்பத் தான் இருக்கிறார்கள். அறிக்கையிலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். நாம் செய்த சாதனை, செகண்டரி கிரேடு படித்த ஆசிரியர்களை ஹையர் கிரேடு போஸ்டிலே வைத்திருக்கிறோம். இந்த 4, 5 ஆண்டுகளில் இப்படி 25 ஆயிரம் பேர்களை செய்திருக்கிறோம். என்ன பொருள், செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி அவர்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கிறோம். படிக்கிறார்கள். படித்த அவர்களுக்கு அதற்கு வேண்டிய சம்பளத்தை கொடுக்க முடியாமல் இருக்கிறோம். எம். ஏ. படித்தவர்களை எஸ். எஸ். எல். சி-க்காரர்கள் மாதிரி வேலை செய்யுங்கள் என்று சொல்கிறமாதிரி இந்த 25 ஆயிரம் பேர்களை இந்த 5, 6 வருடமாக வைத்திருந்தோம்.

இந்த வருஷம் இன்னும் 5 ஆயிரம் ஹையர் கிரேடுகளை செகண் டரி கிரேடாக மாற்றுகிறோம் என்று சொன்னால் இதை எந்த ஆசிரியர் சமுதாயம் வாழ்த்தும் என்று கருதுகிறீர்கள். இந்த நாட்டில் வேலை வாய்ப்பிற்கான உரிமை கிடையாதா? செகண்டரி கிரேடு படித்து விட்டு 25 ஆயிரம் பேர்கள் இவ்வளவு நாட்களாக இப்படி இருந்திருக் கிறார்கள். இன்றைக்கு 5 ஆயிரம் பேர்கள் என்றால் இன்னும் எத்தனை பேர்கள் என்பதை கண்டிப்பாக தெரிவிக்க கடமைப்பட்டிருக் கிறார்கள். ஒன்றுக்கொன்று முரணாக இருக்கிறது. இப்போதுதான் ஆசிரியர்களை சஸ்பெண்டு செய்கிறார்கள். கடந்த ஆண்டு டிரெயினிங் ஸ்கூல்களை சஸ்பெண்டு செய்தார்கள். ஏராளமான பேர்களுக்கு வேலையில்லை. இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கும் வேலையில்லை. புதிதாக ஆசிரியர்களை உற்பத்தி செய்யக்கூடாதென்று டிரெயினிங் ஸ்கூலில் யாரையும் சேர்ப்பதில்லை. 118 டிரெயினிங் ஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன். இவ்வளவு டிரெயினிங் ஸ்கூல்களை வைத்துக்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

கொண்டு வேலையில்லை. 33 லட்சம் பேர்கள், ஏழை மக்களின் குழந்தைகள் தெருவில் இருக்கிறார்கள். இருக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு வேலை இல்லை. செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களாகப் போகிறார்கள். இன்னும் இந்த நிலையில் இருக்கிற தென்றால் விளங்கவில்லை.

இதேமாதிரியாகத்தான் 100 கோடி ரூபாய் என்று பெருமை யாகச் சொல்கிறார்களே தவிர பள்ளிக்கூடங்களில் நிலை என்ன? 2,500 ஹைஸ்கூல்கள் இருக்கின்றன. 800 பள்ளிக்கூடங்களுக்கு ஒழுங்கான கட்டிடங்கள் கிடையாது. மீதியுள்ள பள்ளிகளின் கட்டிடங்கள் உதவாக்கரை கட்டிடங்கள். சென்னை நகரத்திலே எலிமெண்டரி பள்ளிகள் 600 இருக்கின்றன. இவைகளில் 300 வாடகைக் கட்டிடங்களில் இருக்கின்றன. மணி நகரிலே உள்ள பழைய கட்டிடம் போன்று எத்தனையோ கட்டிடங்கள். இதற்கு, பள்ளிகள் கட்டுவதற்கு எவ்வளவு செலவு செய்யப்பட்டது என்று பார்க்கவேண்டும். 5 வருஷ காலமாக இந்த கட்டிடம் கட்டுவதற் காக, ஏழைக் குழந்தைகள், இந்த நாட்டினுடைய பிரஜைகள், வருங் கால தலைமுறையினர், இந்த நாட்டின் பொறுப்பை வருங்காலத்தில் ஏற்கவேண்டியவர்கள், அமைச்சர்களாக, நீதிபதிகளாக, போர் வீரர் களாக பணியாற்ற வேண்டியவர்கள் பயிலவேண்டிய அறிவாலயங்கள் கட்டடம் கட்ட, ஒரு கோடி ரூபாய் தான் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு வருஷத்தில் அல்ல. நாவலர் அமைச்சராக வந்ததிலிருந்து இந்த பள்ளிக் கட்டடங்களுக்காக ஒரு கோடி ரூபாய் தான் செலவு செய் திருக்கிறோம். ஆனால் வேறு இனங்களில் தாராளமாக செலவு செய்யப்படுகிறது.

கிரிக்கெட் ஸ்டேடியத்திற்கு பணம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிரிக்கெட் பார்க்க வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. எல்லோரும் ரசிக்கும்போது நாமும் ரசிக்கலாம். நம் ஊரில் இருக்கிற கிரிக்கெட் ஸ்டேடியத்திற்கு 15 லட்ச ரூபாய் நன்கொடை கொடுத்திருக் கிறார்கள். 15 லட்சம் கொடுத்திருக்கிறேன் என்று ஸ்வாரஸ்யமாக எழுதியிருக்கிறார்கள். கிரிக்கெட்டை நான் குறைத்துச் சொல்லவில்லை. ஒரு ஆண்டிற்கு கிரிக்கெட்டிற்கு இவ்வளவு நாம் கொடுத்திருக்கிறோம். ஆனால் 5 வருடத்தில் பள்ளிக்கூடம் கட்ட ஒரு கோடி ரூபாய்தான் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிரிக்கெட்டில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் தாங்களே ஏற்பாடு செய்துகொள்ளமாட்டார்களா? அவர்க ளெல்லாம் கோடீஸ்வரர்கள். அப்படிப்பட்ட கோடீஸ்வரர்களுக்கு 15 லட்ச ரூபாய் கொடுக்கிற நாம் ஒரு கோடி ரூபாய்தான் பள்ளிகள்

கட்டடம் கட்ட இதுவரை கொடுத்திருக்கிறோம். இவைகள் நாம் செய்யவேண்டிய காரியங்களுக்கு நெடுந்தூரத்தில் இருக்கிறோம் என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம் என்று பெருமை பேசுகிறவர்கள், இவ்வளவு பெரிய இடைவெளி இருக்கிறதென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

மதிய உணவு பற்றி எல்லோரும் பேசினார்கள். மதிய உணவிற்கு இரண்டு கோடி ரூபாய் செலவு செய்கிறோம். கேர் நிறுவனக்காரன் 6 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு கொடுக்கிற அந்த உணவுப் பொருள்களை வைத்துக்கொண்டு மதிய உணவு திட்டம் செயல்படுகிறது. விளம்பரப் பலகை செய்து கொள்வது தவிர இதற்காக நம்முடைய கஜானாவிலிருந்து, கருவூலத்திலிருந்து அதிக செலவுகள் செய்வதில்லை. ஒருவரை திருப்தி படுத்துவதற்காகவும், ஏதோ ஒரு அறிக்கை கொடுக்கிறோம் என்ற வகையில் இருக்கிறதே தவிர ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்குவதற்காக வேண்டிய காரியங்கள் நடைபெறவேயில்லை. எத்தனையோ மாதிரியான கோளாறுகள் பரிட்சைகளில் என்று டில்லியிலிருந்து வந்தவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை இங்கே இருக்கிறவர்கள் ஆராய்ச்சி செய்கிறார்களா என்று தெரியாது.

கல்வித் துறை என்பது ஆபத்தான நிலவரம் பொருந்திய ஒன்றுதான். திரு. அவிநாசலிங்கம் செட்டியார் காலம் ஆரம்பித்து அதற்குப் பிறகு திருவாளர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள், பக்தவத்சலம் அவர்கள் வரை, துணை வேந்தர்கள் லட்சுமணசுவாமி முதலியார் போன்றோர் இருந்தும், நாம் உருப்படியான கல்வியைப் பெறுததற்குக் காரணம் இது ஒரு லெகசி, வெள்ளைக்காரன் காலத்திலிருந்து கிளார்க் வேலைக்குச் செய்கிற ஒன்றாக இது இருந்து வந்திருக்கிறது.

அதேமாதிரி இப்போது பி.யு.சி. வேண்டுமா, இண்டர்மீடியட் வேண்டுமா, 4 ஆண்டுகள் வைப்பதா அல்லது 3 ஆண்டுகள் வைப்பதா என்று யோசிக்கப்படுகிறது. அப்போது விவாதம் நடைபெற்றது. நாவலர் அவர்கள் கூட இருந்தார்கள். அவர்கள் பி.யு.சி.யை ஆதரித்தார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் காலத்திலே என்று கருதுகிறேன். கல்வித் துறை துக்ளக் தலைநகரை தௌலதாபாத்திற்கு மாற்றியமாதிரி இருக்கிறது. ஒரு தடவை 11 வருஷம் இங்கே இருக்கவேண்டும், பிறகு இண்டர்மீடியட் இருக்கவேண்டு மென்கிறார்கள். இப்படி இளைஞர்களுடைய வாழ்க்கையோடு விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தவிர வேறு என்ன சொல்ல முடியும். ரொம்ப வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். இது பெரிய விவகாரம்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

எதிர்காலத் தலைமுறையினருக்கு, உயிர்ப்பான சமுதாயத்திற்கு உபயோகமாகக் கூடிய புதிய கல்வி முறையை உருவாக்குவதற்கு முயற்சிக்க வேண்டும். இதிலே "ரி-திங் கிங்", "ஃப்ரஷ் அவுட்லுக்" வேண்டும். அது இல்லாது இப்போது கோடிக் கணக்கான ரூபாய் விரயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: ஒரே ஒரு கருத்து விளக்கத்தைச் சொல்லி விடுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன். புகுமுக வகுப்பைப் புகுத்த வேண்டுமென்று அகில இந்தியத் துணை வேந்தர்கள் மாநாட்டில் முடிவு செய்து எல்லாப் பல்கலைக் கழகங்களும் கடைப் பிடித்தது, நான் பொறுப்பேற்று யோசனை சொல்வதற்கு முன்னாலேயே நடைமுறைக்கு வந்ததாகும். நான் எதிர்க்கட்சித் தலைவராக வருவதற்கு முன்னாலேயே நடைமுறைக்கு வந்து விட்டது. மறுபடியும் அதே துணை வேந்தர்கள் கூடி மறுபடியும் இண்டர்மீடியட் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கூறி, பல்வேறு மாநிலங்களிலே அவர்களாக மாற்றிக் கொண்டு வருகின்றார்கள்.

பக்கத்திலுள்ள கேரளாவில் மாற்றி விட்டார்கள்; மைசூரில் மாற்றி விட்டார்கள், ஆந்திரத்தில் மாற்றி விட்டார்கள். வேறு பல மாநிலங்களிலும் மாற்றி வருகிறார்கள். நாமும் மாற்ற வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற கருத்துக்கள் வந்திருக்கின்றன. திட்டக் குழுவினர் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகவே, நான் எடுத்துச் சொல்லி வந்தது என்று சொல்லுவது பொருந்தாது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்கனவே சில மாநிலங்கள் ஒப்புக் கொண்டு விட்டதாகச் சொன்னார்கள். சில மாநிலங்களில் ஹையர் செகண்டரி என்று இருந்து நம்மை விட நல்ல வாய்ப்பு கிடைத்து வந்தது. They were having a better chance அந்தக் காலத்தில் இந்தியா முழுவதும் பல இடங்களில் ஹையர் செகண்டரி என்று இருந்தது டெல்லி யூனிவர்சிடிக்கு எல்லாம் நல்ல வாய்ப்பாக இருந்தது. அந்த வாய்ப்பு நம்முடைய ஸ்டேட்டுக்கு இல்லை. அப்போது கோட்டை விட்டு விட்டது போல் இப்போதும் விட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: எல்லா மாநிலங்களும் அல்ல. ஒரு சில மாநிலங்களில் வேறு முறை இருந்திருக்கலாம் பெரும்பாலான மாநிலங்களில் இந்த முறை இருந்தது. நம்முடைய

மாநிலத்தில் இருந்த முறைக்கு நான் காரணமல்ல என்பதற்குத்தான் அப்போதுதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் சட்டமன்றத் திற்கே வந்தார்கள்.

திருமதி த. ந. அனந்தநாயகி : இப்போதுகூட அறிக்கையில் தெளிவாகக் கூறவில்லை. இண்டர்மீடியட் ஆக்க வேண்டுமா, ஆக்கினால் கட்டடங்களுக்கு அதிகச் செலவு ஆகும் என்று இப்படித்தான் எழுதி யிருக்கிறார்களே தவிர திட்டமிட்ட முடிவாக அறிக்கையிலே ஒன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை, குழப்பமாக இருக்கிறது.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அந்தக் குழப்பத்தைத் தெளிவு படுத்த வேண்டும்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : நானே முடிவு எடுத்தால் எதேச்சாதிகாரமாக எடுத்த முடிவாகிவிடும் என்ற காரணத்தால்தான், தங்களைப் போன்ற கல்வி வல்லுநர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து கருத்துக்களைச் சொல்வீர்களானால் யோசித்து முடிவு செய்ய வாய்ப்பாக இருக்கும். (சிரிப்பு)

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : நாவலர் அவர்கள் இந்தக் கருத்தைத் தான் கொண்டிருந்தார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. என்ன கருத் தைக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவாக்க வேண்டுமென் பதற்காகத்தான் சொன்னேன். என்னுடைய கவலை எல்லாம்— பி.யு.சி.யிலும் கவலை இல்லை ; இண்டர்மீடியட்டிலும் கவலை இல்லை. எல்லாமே மாறுதலான, புதிய சமுதாயத்திற்கு ஏற்ற கல்விமுறை வர வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய நோக்கம். இவ்வளவு கோடிக் கணக்கான ரூபாய்களைச் செலவு செய்வது இளைஞர்களின் அறிவாற்றலை அற்புதமான கற்பனைத் திறனைத் தூண்டுவதாக அமையவேண்டு மென்பதற்கான ஒரு சிந்தனை பிறக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் சொல்லுகிறேனே அல்லாமல் இதிலே இடமா, வலமா என்று கேட்கக் கூடிய நிலையிலே இல்லை. நாவலர் சொன்னது போல் நான் கல்வி நிபுணரும் அல்ல, அதிலே பாண்டித்தியம் பெற்றவனும் அல்ல ; பொதுமக்களுடைய பிரதிநிதி என்ற முறையில் எப்படி இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்திலே சொன்னேன்.

திரு. எம். ஏ. லத்தீப் : சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலே பி.யு.சி. திறக்க 1956-லே முடிவு செய்து, முதல் பி.யு.சி. ஜூன் 1957-லே ஆரம்பிக்கப்பட்டது. நான் கூட முதல் பி.யு.சி. குரூப்பைச் சேர்ந்தவன். விளக்கம் கூறினேன்.

ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் 80.000 பேர் வரை எய்டெட் பள்ளிக் கூடங்களில் பணியாற்றி வருகிறார்கள். அவர்களுக்காக இப்போதுதான் மசோதா உருவாகி வந்திருக்கிறது. அவர்கள் தங்கள் கருத்தைக் கட்டுப்பாடாக எடுத்துச் சொல்லி போராட வேண்டிய நிலைமைக்குத் தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

அரசாங்கத்திலிருந்து இப்போது புத்தகங்கள் போடுகின்றார்கள். எவ்வளவோ தேசிய மயமாக்க வேண்டியதை எல்லாம் விட்டு விட்டு மூன்று கோடி ரூபாய்களுக்குப் புத்தகங்களை அச்சடிக்க முன் வந்திருக்கிறார்கள். இதிலே குறைபாடுகள் இருக்கின்றன. ரொம்பச் சொல்லப் பிரியப்படவில்லை. பெரிய பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்ட பிறகு சிரத்தையைக் காண்பித்து நல்ல வகையில் கொண்டு வருவதற்கு முயல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

நம்முடைய மாண்புமிகு முதலமைச்சர் அவர்கள் யாருமே செய்யாத காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்பதிலே, அவருடைய பெரிய அறிவாற்றல் உலகப் பிரசித்தமானது. இதற்கு முன்னாலே இருந்த அரசாங்கம் உயர்நிலைப் பள்ளிக் கல்வி அளவுக்கு இலவசமாக்கியது. பி.யு.சி. மாணவர்களுக்கும் கல்வி இலவசம் என்று அன்று கொண்டு வந்தார்கள். நான்தான் அப்போது நிதியமைச்சர். என்னைத்தான் கையெழுத்துப் போடச் சொன்னார்கள். கல்லூரிப் படிப்புக்கும் இலவசமாக்கினோம் என்ற பெருமை இருக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள், வற்புறுத்தினார்கள். நிதியமைச்சர் என்ற முறையில் நானும் கையெழுத்துப் போட்டேன். இவ்வளவு சீக்கிரமாக இரண்டு கோடி ரூபாயைச் செலவு செய்யச் சொல்லுகிறாரே என்று யோசித்தேன். இந்தச் சலுகை முழுக்க முழுக்க போய்ச் சேரவேண்டிய ஏழை எளியவர்களுக்குப் போய்ச் சேர்ந்தால் பரவாயில்லை. கையைப் காட்டுகிறார்கள். தப்பாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன். எல்லா பி.யு.சி. மாணவர்களுக்கும் இலவசம் என்று போட்டார்கள். அதனால் 80,000 மாணவர்கள் பலன் பெறுகிறார்கள். ராஜா சர் முத்தையாச் செட்டியார் வீட்டுப் பையனும் பலன் பெறுகிறான், பக்கத்திலே இருக்கின்ற குப்பத்திலே இருக்கிறவனும் பலன் பெறுகிறான். நாம் சொல்லுகின்ற சோஷலிஸத்தில் இதைப் பரிசீலனை

செய்ய வேண்டுமென்று கேட்க விரும்புகிறேன். இப்படி சொல்லுவதால் நாங்கள் கொண்டு வந்ததை அண்ணு தி.மு.க.வினர் வேண்டாமென்று சொல்லுகிறுர்கள் என்ற முறையில் பிரச்சாரத்திற்குப் பயன் படுத்தக் கூடாது. அதிலே பணக்காரர்கள், தொழில் அதிபர்கள் வீட்டுப் பிள்ளேகளும் இருக்கிருர்கள். இரண்டு கோடி ரூபாயை ஏன் இழக்க வேண்டும்? ஒரு குறிப்பிட்ட வருமான வரம்பை நிர்ணயித்து அதற்குக் கீழே உள்ள பிள்ளேகளுக்கு இலவசம் என்று அறிவிக்கலாம். அந்த வரம்பை ஆண்டுக்கு 5,000 என்ருே, 6,000 என்ருே எப்படியோ வைத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏழைகளுக்கு இருக்கலாம். அதை கிரேட் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சட்டக் கல்லூரியில் நாங்கள் படித்த காலத்தில் 300 பேர், 400 பேர் கூட இருக்க மாட்டார்கள். இப்போது 2,500 பேர், ஜெயிலில் தான் ஆயிரம் பேரை அடைக்கக்கூடிய இடத்தில் இரண்டாயிரம் பேரை அடைக்கிருர்கள் என்ருல் இதிலும் அந்த நிலே உண்டாகியிருக்கிறது. மதுரையில் ஒரு சட்டக் கல்லூரி அமைய வேண்டுமென்பது நெடுநாளேய கோரிக்கை, அதை நிறைவேற்றுகின்ற வகையில் கல்வியமைச்சர் உரையில் ஒன்றையும் காணேம்.

சங்கீத நாடக சங்கம் என்று ஒன்று இருக்கிறது. வயது வந்தவர்கள், நாம் மறந்து விட்டவர்களுக்கெல்லாம் பரிசு கொடுக்கக்கூடிய அமைப்பாக இருக்கிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லே. இளேஞர்கள், வளரும் தலேமுறையினருக்கு உற்சாகம் அளிக்கக்கூடியதாக இல்லே. வயதானவர்களுக்கும் மரியாதை செய்ய வேண்டியதுதான்.

கோயில்களில் சாமி சிலேகள், விக்கிரகங்கள் ஏராளமாகத் திருடு போகின்றன. முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட பிள்ளேயோ பிள்ளே என்று அந்தக் கருத்தை மையமாக வைத்து கதை எழுதியிருக்கிருர்கள். "Antiquities and Arti Treasures Act" என்ற ஆக்டை மத்திய சர்க்கார் போட்டிருக்கிருர்கள்.

யார் யார் எவ்வளவு வைத்திருக்கிருர்கள் என்று பொருள்கள் பற்றி பட்டியல் கொடுக்க நடவடிக்கை எடுப்போம் என்று சொல்லியிருக்கிருர்கள். குதிரை போனதற்குப் பிறகு லாயத்தைப் பூட்டுவது போல் எல்லாம் போய்க் கொண்டே இருக்கின்றன. பத்திரிகைகளில் கூடப் பார்த்தோம் அமெரிக்காவில் விற்கப்பட்டிருக்கிறது, இவ்வளவு லட்சக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமானமுள்ளதைக் காணேம் என்று பேப்பர்களில் வந்திருக்கின்றன. இவைகளுக்கு எல்லாம் நீங்கள்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

எடுத்துக்கொண்டுள்ள நடவடிக்கைகள் என்ன. பட்டியல் வந்தால் மட்டும் விக்கிரகங்கள் போவது நின்றுவிடுமா? ஏதேதோ காரியங்களுக்கு மத்திய அரசின் சட்டம் தேவை இல்லை என்று சொல்பவர்கள் இப்படி திருட்டுப் போவதற்கான காரணங்களைச் சொல்ல அவர்கள் கடமைப் பட்டிருக்கிறார்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : கோவில்களில் உள்ள சிலைகள் திருட்டுப் போகிற நிலை நீண்ட நெடுங்காலமாகவே இருந்துவருகிறது. அவர்கள் குறிப்பிட்ட அமெரிக்கா சென்றதுகூட 67-க்கு முன்னால் திருட்டுப் போனது. பிறகுதான் தீவிர நடவடிக்கைகள் எடுக்கவேண்டுமென்பதற்காக இன்று ஒரு தனி காவல் துறையை, தஞ்சை மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தனி காவல் துறை அமைக்கப்பட்டு அதற்கென்று சில பல அதிகாரிகள் காவல் துறையில் நியமிக்கப்பட்டு, அவர்கள் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டு பல்வேறு வழக்குகள் எல்லாம் தொடரப்பட்டு, எந்தெந்த வகைகளில் அத்தகைய திருட்டுக்கள் தடுக்கப்படவேண்டும் என்பது மட்டுமல்லாமல் சிலைகளுடைய படங்களை ஆங்காங்கு வைக்கவேண்டும், மாற்றுச் சிலைகளை வைக்கக் கூடாது என்று பாதுகாப்பெல்லாம் முறைப்படி செய்துகொண்டு வரப்படுகின்றன என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : தமிழ் ஆட்சிமொழியாவது பற்றி, அதற்காக என்னென்ன காரியங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பதைப் பற்றி ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை.

ம. பொ. சி. அவர்கள் இந்த மன்றத்தில் இல்லை. மாணவர்கள் ஆங்கிலத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். தமிழ் பயிற்சி மொழியாவது என்னவாயிற்று என்பதுபற்றி இந்த அறிக்கையில் எங்கு குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. அதற்காக தமிழை ஒரே நாளில் பாடமொழியாக்க வேண்டுமென்று சொல்லவில்லை. நிதானமாகப் போகவேண்டியதுதான். தமிழ் போதனாமொழியாக இருக்கிறதா என்ற நிலையில்தான் போய்க்கொண்டிருக்கிறது. இதை தமிழில் ரொம்பவும் அக்கறை கொண்டுள்ளவர்கள் என்று சொல்லும் இந்த அமைச்சரவைக்கு வினயமாக எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆட்சி மொழி என்பதை, தமிழை ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டுவருவது ஒரு

நாளில் முடியப்போவதில்லை, ஒரு ஆண்டில் முடியப் போவதில்லை. இதற்கான முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றனவா என்று தான் கேட்கிறேன், தலைமைச் செயலகம் என்று போர்டுதான் மாறி யிருக்கிறதே தவிர கட்டுக்கள், சுற்றறிக்கைகள் இவை எல்லாம் எந்த மொழியில் எவ்வாறு எழுதப்படுகின்றன என்பதை விளக்க நீங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறீர்கள்.

கல்வித் துறை செயலாளர் திரு. திரவியம் அவர்கள் நான் உணவுத் துறை அமைச்சராக இருந்தபோது பைல்களை எல்லாம் தமிழிலே எழுதினார்கள். இன்று கல்வித் துறையில் அப்படி வந்திருக்கிறதா என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன். ஆற்றல் மிகுந்தவர் களெல்லாம் அதிகாரிகளாக இருக்கிறார்கள். சிலபேர்களுக்கு வராது. ஆனால் அவர்கள் வேண்டுமானால் மணிப்பிரவாளத்தில் எழுதட்டும். மாவட்டங்களில் எல்லாவற்றையும் தமிழ்படுத்தும் முறை எந்த அளவில் இருக்கிறது என்பதைப் பற்றிய விவரங்கள் இந்த அறிக்கை யில் இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன். கல்லூரிப் படிப்பில் அரசாங் கப் பணி குறைவானது.

150 கல்லூரிகள் உள்ளன. அவற்றில் 120 தனியார் துறையைச் சார்ந்த கல்லூரிகள்தான். கிருத்துவ மார்க்கத்தாரும், வேறு பல வள்ளல்களும், அழகப்பச் செட்டியாரைப் போன்றவர்கள், கோவை யில் உள்ள பீளமேடு பி.எஸ்.ஜி. குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களைப் போன்றவர்கள், எம்.எஸ்.பி. பெரியசாமி நாடாரைப் போன்றவர்கள் இப்படி எவ்வளவோ பேர்கள் கோடிக்கணக்கான பணத்தைக் கொடுத்து, அதன் காரணமாக இன்று பெரும்பாலான கல்லூரிகள் தனியார் துறையில் இருக்கின்றன. இன்று படிக்கக்கூடிய இரண்டு லட்சம் கல்லூரி மாணவர்களில் $1\frac{1}{2}$ லட்சம் மாணவர்கள் தனியார் கல்லூரிகளில் தான் படித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

இன்று ஒவ்வொரு ஆண்டும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரீட்சைக்கு இரண்டு லட்சம் மாணவர்கள் செல்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு லட்சம் பேர்கள் வடிகட்டப்பட்டுவிடுகிறார்கள். தேறியவர்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கொடுக்கப்பட்டுள்ளதா, அவர்கள் உத்தியோகத்திற்குப் போனார்களா அல்லது ஊர் சுற்றுகிறார்களா என்பவற்றிற்கெல்லாம் பதில் வேண்டும். இவ்வளவு ரூபாய் கல்விக்காக ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டால் போதாது. மாணவர்களுக்கு நல்ல முறையில் எதிர்காலத்தை உருவாக்குவதற்காகத்தான் கல்வித்

1973 மார்ச் 20] [திரு. கே. ஏ. மதியழகன்]

துறை இருக்கிறதே தவிர வெறும் வரவு செலவு அறிக்கை மாதிரி யாகத்தான் இந்த அறிக்கை இருக்கிறது. மகளுடைய சம்மதத்தைப் பெற்றுவிட்டோம் என்று நினைத்து எதிர்கால சமுதாயத்தின் நலன் களோடு நீங்கள் விளையாடுகிறீர்கள் என்று நான் நிச்சயமாகச் சொல்வேன்.

மாணவர்களிடையே கொந்தளிப்பு இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். ஏன் இருக்காது? நாவலரை விட, என்னை விட, கலைஞரை விட இன்னும் எவ்வளவோ காலம் ஆக்டிவாக இருக்க வேண்டியவர்கள் அவர்கள். கற்பனைக் கோட்டையில் இருந்துகொண்டு பதில் சொல் லாமல் இருக்கலாம் என்றால் அதை காலம் ஏற்றுக்கொள்ளப் போவ தில்லை. புதிய முறைகளில் நாம் அணுக வேண்டும்.

நான் கல்வி அமைச்சரவர்களைக் கேட்கிறேன். இந்த ஆண்டு எவ்வளவு நாட்கள் கல்லூரிகள் நடைபெற்றன? வொர்க்கிங் டேஸ் கணக்கு இருக்கும் அல்லவா. எவ்வளவு நாட்கள் கல்லூரிகள் நடை பெற்றன? வேலை நிறுத்தம் ஏன் ஏற்பட்டது? காரணம் என்ன? மாணவர்கள் மீதே பழி போட்டு விடுவதா? எந்த கல்வி அமைச்சர் காலத்திலாவது 2,000, 3,000 ஆசிரியர்கள் சிறைச்சாலைக்குப் போனார் களா? பெண்மணி ஆசிரியர்கள் சிறைச்சாலைக்குப் போனார்களா? 3,000 பட்டதாரி ஆசிரியர்களை சிறைச்சாலையில் போட்ட ஒரு பெருமை இந்த கல்வி அமைச்சருக்கே தவிர எந்தக் கல்வி அமைச்சர் காலத்திலாவது, எந்த ஊரிலாவது இப்படி நடந்ததுண்டா? விமர் சனத்திற்காகச் சொல்லவில்லை.

சின்னஞ்சிறு பாலகர்கள், க்ளைவ் ஹாஸ்டலில் நுழைந்து ஹைஸ்கூல் பிள்ளைகளையும் பாதிரிமார்களையும், புனிதமான கல்வித் தொண்டு தவிர வேறு எந்தத் தொண்டும் இல்லாதவர்களை— காரணம் என்ன வேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும்—தாக்கி வெறி யாட்டம் ஆடி ரத்தக் களறி ஏற்பட்ட அவமானகரமான சம்பவங்கள் வேறு எந்தக் கல்வி அமைச்சர் இருந்த காலத்திலாவது ஏற்பட்டதா என்று கேட்கிறேன்.

பாளையங்கோட்டை நகரில் லூர்துநாதன் என்ற மாணவன், நீந்தத் தெரிந்த இளைஞர் ஆற்றில் தூக்கியெறியப்பட்ட இந்தக் காரியம்பற்றி நீங்கள் ஒரு வார்த்தை அனுதாபம் சொன்னதுண்டா? ஒரு காரியமாவது செய்ததுண்டா? அது ஏன் நடைபெற்றது.........

திரு. என். கணபதி : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர். இந்த பாளையங் கோட்டை சம்பவம் பற்றியும், க்ளைவ் ஹாஸ்டல் சம்பவம் பற்றியும் ஜுடீஷியல் என்கொயரி நடக்கின்றன. ஆகவே, அவற்றைப் பற்றி இங்கு காரசாரமாக விவாதம் செய்வது அவற்றைப் பாதிக்கக்கூடிய அளவில் இருக்கும். எனவே, அவற்றைப் பற்றி இங்கு விவாதிப்பது முறைதானா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : அதற்குள்ளே போகவில்லை. வெளியே தான் இருக்கிறேன். ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ஒரு பேராசிரியரை அடிக்கும்படியான காரியம், தவறான காரியம் நடைபெற்று இருக்கிறது.

I have not referred to a matter on which a judicial decision is pending. நான் உள்ளே போகவில்லை.

My point is, the Education Minister has abdicated his function.

நீங்களும் வழக்கறிஞர், அவர்களும் வழக்கறிஞர். நானும் முக்கால் வழக்கறிஞர். அவைகளில் ஒரு நோக்கம் சொல்லக்கூடாது.

THIRU N. GANAPATHY : What I want to submit is this. While you are at liberty to make any allegation whatsoever on any matter, but when a matter if subjected to a judicial enquiry, if you want to make any statement about that or any allegation about that, that should not affect the course of judicial enquiry. Any opinion expressed by the hon. and eminent Member Thiru Mathialagan may affect the course of judicial enquiry. Therefore, I am raising the point of order.

திரு. எஸ். சகாதேவன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். மாண்புமிகு மதியழகன் அவர்கள் தானும் ஒரு வழக்கறிஞர் என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் வக்கீல்தானா என்பதைத் தெரியப்படுத்த வேண்டுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்கள் ஏதாவது வழக்கு வைத்து இருக்கிறீர்களா? (சிரிப்பு)

1973 மார்ச் 20]

* THIRUMATHI JOTHI VENKATACHELLUM: Sir, when the matter is before the Court it is *sub judice*. Here the matter is before an Enquiry Commission. The hon. Member Thiru Mathialagan did not go into the merits of the case. All that he said was, he referred to an incident that had taken place in Clives Hostel connected with the students. It is but proper that he has mentioned this on the Education Demand which concerns the students

DR. H. V. HANDE: We have time and again established in this House the fact that a Court of Enquiry does not attract the provision of a *sub judice* case. It is not *sub judice*. We have time and again established that it is only a Fact-Finding Commission. Therefore, I think the hon. Member is at full liberty to speak whatever he wants on the subject. It is only a Fact-Finding Commission and it is not a matter *sub judice*. As far as our rules are concerned, only a matter which is *sub judice* or over which a judicial judgment is pending should not be referred to. But here there is no question of judicial judgment. It is only a matter of Enquiry Commission. It is clear.

திரு. துரைமுருகன்: நான் அதற்குள்ளே போகவில்லை, வெளியே தான் இருக்கிறேன் என்று திரு. மதியழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர் பாளையங்கோட்டை சம்பவத்தைப் பற்றி பேசிவிடலாம். பேராசியர் அடிக்கப்பட்டார் என்று சொல்லி விடலாம். அதற்கு அமைச்சர் அவர்கள் பதில் சொல்கிறபோது எப்படி நடந்தது என்பதை அவர் விவரிக்க வேண்டும். அப்படி அவர்கள் சொல்கிற போது அந்த நீதி விசாரணை பாதிக்கக் கூடியதாக இருக்கும்.

(பல உறுப்பினர்கள் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் என்று கூறினார்கள்)

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இந்த அவையில் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் அதிகமாகக் கேட்பது வழக்கமாகி விட்டது. பேரவையின் விதியைப் படித்து விடுகிறேன். திரு. மதியழகன் அவர்களுக்கு விதியை நினைவு படுத்தத் தேவையில்லை. திரு. ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னதற்காகச் சொல்கிறேன்.

" No motion which seeks to raise discussion on a matter pending before any statutory tribunal or statutory authority performing any judicial or quasi-judicial functions or any commission or court of enquiry appointed to enquire into, or investigate, any matter shall ordinarily be permitted to be moved "

ஜுடிஷியல் என்கொயரி, பேக்ட் பைன்டிங் என்கொயரியாக இருக்கலாம். ஆனால் நம்முடைய பேரவை நிகழ்ச்சிகள் அந்த விசாரணையை பாதிக்கக்கூடிய அளவில் இருக்கக்கூடாது. ஆகவே, தயவுசெய்து அதைப் பற்றிப் பேச வேண்டாம். நீங்கள் சீக்கிரமாக பேசி முடித்து விடுங்கள்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : பேராசிரியர் தாக்கப்பட்டார், போலீஸ் அத்து மீறி நடந்தார்கள் என்பது எல்லாம் கல்வி அமைச்சருக்குக் கறுப்புப் புள்ளிகளாக இருக்கின்றன என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

THIRU DURAIMURUGAN : Sir, on a point of order

THIRU K. A. MATHIALAGAN : I am not yielding. You are obstructing me.

THIRU DURAIMURUGAN : No, I am raising a point of order. இங்கே தான் என்னுடைய கருத்தை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு பேராசிரியர் தாக்கப்பட்டார். சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அடித்தார். இந்தக் கல்வி அமைச்சர் காலத்தில் ஏற்பட்டது என்று சொல்கிறீர்கள் அது வரையில் சரி. கல்வி அமைச்சர் அந்தச் சம்பவம் எப்படி ஏற்பட்டது என்பதை அவருடைய பதிலில் சொல்கிறபோது, அந்த நீதி விசாரணையில் இருக்கும் விஷயங்களையும் குறிப்பிட வேண்டியிருக்கும். அவர் அதன் உள்ளே போகாமல் இருக்கலாம், உள்ளே போய் இருக்கலாம். அது எனக்குத் தெரியாது. அமைச்சர் பதில் சொல்கிறபோது, அந்த விசாரணை நிச்சயமாக பாதிக்கும். ஆகவே, அதைப் பற்றி பேசாமல் இருப்பது சாலச் சிறந்தது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் சார். மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள்

THIRU K. A. MATHIALAGAN : Is this a point of order? Are you allowing him to obstruct me?

1973 மார்ச் 20]

Mr. DEPUTY SPEAKER : He is not obstructing. I have already permitted the hon. Member to state his point of order...

(திரு. துரைமுருகன் அவர்களும், திரு. சுரேந்திரன் அவர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.)

திரு. துரைமுருகன் : நான் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் கிளப்பக் கூடாது என்று சொல்வதற்கு அவர் யார்?

திரு. எம். சுரேந்திரன் : நான் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் கிளப்பக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : திரு. சுரேந்திரன், அவர் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் கிளப்பினால் அது உண்டா இல்லையா என்று நான் சொல்கிறேன். நீங்கள் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டாம். ஜுடிசியல் என்கொயரியில் இருக்கிறபோது பேசக்கூடாது.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : ஒரு வரம்பு வேண்டும். இது என்னுடைய பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : நீங்கள் பேசுவது உண்மையிலேயே நியாயப்படி சரியல்ல. போலீசார், பேராசிரியரை அடித்தார்கள் என்று சொல்வது, அமைச்சர் பதில் சொல்லி விளக்கம் கொடுக்கிறபோது, இங்கே ஜுடிசியல் என்கொயரிபற்றிய விளக்கங் கள் வந்துவிடும்போல் இருக்கிறது. அதைப் பாதிக்கும் வகையில் நம்முடைய பேரவை நிகழ்ச்சிகள் இருக்கக் கூடாது. நீங்கள் சீக்கிரம் முடித்து விடுங்கள்.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : இதற்கு ரூ. 100 கோடி என்பது அல்ல, இன்னும் எவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவு செய்தாலும், நாட்டின் எதிர்காலச் செல்வங்கள், படிக்கும் செல்வங்கள், இந்தச் சமுதாய மக்கள் வாழ்வில் ஒரு சம்பிரதாயப் போக்காக இது இல்லாமல், மிகுந்த ஒரு புதிய நோக்கத்தோடு, மாறிய சிந்தனையோடு அவர் களுக்கு நல்ல எதிர்காலம், அவர்கள் திறமை, பயிற்சியின் அடிப்படை யில் இருக்கிறது என்ற முறையில் கல்வித் துறையை மாற்றியமைப் பதற்கு இந்த அரசு தவறிவிட்டது, அவர்கள் அதைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் இவ்வளவு சொன்னேன் என்று சொல்லி, என் வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர்: இன்றைய காலை நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று, இன்று மாலை 4 மணிக்கு பேரவை மீண்டும் கூடும்.

பின்னர் பேரவை 1.38 மணியளவில் ஒத்தி வைக்கப்பட்டது.

இடைவேளைக்குப்பின் மாலை 4 மணி அளவில் மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் திரு. பெ. சீனிவாசன் அவர்கள் தலைமையில் பேரவை மீண்டும் கூடியது.

* திரு. நா. வீராசாமி: தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் கொண்டு வந்திருக்கின்ற கல்வி மானியத்தின் மீது எனது கருத்துக்கள் சிலவற்றை சொல்ல விரும்புகிறேன். கல்விக்காக மொத்தம் 99 கோடி ரூபாய் நாம் செலவு செய்யப் போகிறோம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் உள்ளபடியே நாம் ஆண்டு ஒன்றுக்கு எவ்வளவு ரூபாய் இந்தத் துறைக்குச் செலவழிக்கிறோம் என்று பார்த்தால், சாதாரணக் கல்வி அல்லாமல் மருத்துவக் கல்வி, விவசாயக் கல்வி ஆகியவை சேர்ந்து கிட்டத்தட்ட 130 கோடி ரூபாய் செலவு செய்வதல்லாமல், பெற்றோர்கள் தங்களுடைய சொந்தப் பணத்திலிருந்து மாணவர்களுக்குச் செலவு செய்யக்கூடிய பணம் ஏறக்குறைய 200 கோடி ரூபாய். ஆக ஆண்டு ஒன்றுக்கு 330 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு மாணவர்களுக்காக நம்முடைய பெற்றோர்களும் அரசாங்கமும் செலவு செய்கிறது என்பதை நாம் இந்த நேரத்திலே எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். 330 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து அதன் மூலம் நமக்கு கிடைக்கின்ற ரிடர்ன் எவ்வளவு என்று பார்த்தால், உள்ளபடியே அது இதுவரையில் நம்முடைய நாட்டில் கணக்கிடப்படவில்லை . வளர்ந்திருக்கிற மேலை நாடுகளில் இப்படிப்பட்ட ரிடர்னை கணக்கிட்டிருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவிலே, மேற்கு ஜெர்மனியிலே, பிரான்சிலே, அவர்களெல்லாம் கணக்கிட்டிருப்பது போல நம்முடைய நாட்டிலே நாம் செலவு செய்கின்ற பணத்திற்கு ரிடர்ன் ஏதாவது வருகிறதா என்று ஆராய ஒரு குழு போடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இன்னொன்று Education system should be thoroughly changed. நம் நாட்டுக்கு உகந்தமாதிரி கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும். அமெரிக்க, ரஷ்ய நாடுகளிலே விஞ்ஞானத்திலே கவனத்தைச் செலுத்துகின்ற அடிப்படையிலே கல்வியைக் கற்றுத் தருகின்றார்கள். ஜெர்மனி நாட்டிலே தொழில் வளர்ச்சியை மைய

1973 மார்ச் 20] [திரு. நா. வீராசாமி]

மாக வைத்து அதற்கேற்ற கல்வியை கற்றுத் தருகிறார்கள். நம்முடைய நாட்டிலே விவசாயத்தை மையமாக வைத்திருக்கிறோம். எந்தக் கல்வியாக இருந்தாலும், நம்முடைய நாடு உண்மையிலேயே முன்னேற வேண்டுமென்றால். விவசாயத்தை மையமாக வைத்துத் தான் கல்வி முறை அமைக்கப்பட வேண்டுமென்பதை நான் இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதற்கு உதாரணம் சொல்வேன். அமெரிக்க நாட்டில் ஜனாதிபதியாக இருந்த கென்னடி அவர்கள், அந்த நாட்டிலே ஸ்புட்னிக் விட்டபோது கோளாறு ஏற்பட்ட நேரத்தில், ஏன் இது கெட்டுவிட்டது என்று கேள்வி கேட்டு விட்டு "நமது கல்வி முறையில் ஏதோ கோளாறு இருக்கிறது; ஆகவே கல்வி முறையை மாற்றி அமைக்கவேண்டும்" என்று சொன்னார். ரஷ்யாவில் விடப்பட்ட ராக்கெட்டில் கோளாறு ஏற்பட்ட நேரத்தில், கல்வி முறையை ரியோரியென்டேட் (reorientate) செய்ய வேண்டும், கல்வி முறையில் மாற்றங்கள் உண்டாக்க வேண்டுமென்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். அந்த முறையில் நம்முடைய நாட்டிலும் விவசாயத்தை மையமாக வைத்து கல்வி முறையை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

இன்னொன்று, அண்ணா திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறவர்கள் இந்த மன்றத்தில் சில நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்லுவதாக எண்ணிக் கொண்டு பேசினார்கள். திரு. மதியழகன் பேசுகின்றபோது ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இன்றைய தினம் "அடல்ட்ஸ் ஒன்லி" என்று சினிமா பார்ப்பவர்களை தடுப்பதுபோல், மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவதைத் தடுக்கலாமா அவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடுவது உண்மையிலேயே சித்தாந்தமாக வளர்கிறது, இப்பொழுது அவர்களைத் தடுப்பது முறையா என்று கேட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்தவரையில், பேரறிஞர் அண்ணா அவர்களும், காமராசர் அவர்களும், மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாது, அரசியல் தெரிந்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். ஆனால் அண்ணா அவர்கள் பெயரால் கட்சி வைத்துக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், இப்படி தடுப்பது முறைதானா என்று கேட்கிறார்கள்.

இன்னொன்றும் கேட்டார்கள். ஆசிரியர்கள் 3,000 பேர் சிறை சென்றிருக்கிறார்களே, இது எந்த ஆட்சியில் நடைபெற்றது என்று கேட்டார்கள். ஆசிரியர்கள் சிறைக்குச் செல்ல வேண்டிய அவசியம் யாரால் எப்படி உருவாக்கப்பட்டது என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நாட்டிலே அரசியல் கட்சித் தலைவர்களாக இருக்கக் கூடியவர்கள், தங்களுடைய கொள்கைகளை பொது மக்களிடத்தில்

எடுத்துச் சொல்லி விலை போகமுடியாத நேரத்தில், தொழிலாளர்களைத் தூண்டிவிட்டு அரசியல் கொள்கைகளை விற்க முடியாத நேரத்தில், கறுப்பு மார்க்கெட்டில் கள்ளப் பணத்தை வைத்து வியாபாரம் நடத்துவது போல மாணவர்களிடத்திலே, ஆசிரியர்களிடத்திலே, கறுப்புக் கொள்கையை வைத்ததால் ஆசிரியர்கள் தூண்டப்பட்டார்கள் என்று வேதனையோடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

இன்னும் ஒன்று சொல்லுவேன், அரசியல் தலைவர்களாக இருப்பவர்கள் நாட்டிலே மாணவர்களைப் பார்த்து கல்லூரிக்குச் செல்லாதே, பள்ளிக்குச் செல்லாதே, தேர்வுக்குச் செல்லாதே என்று இதுவரையில் யாராவது சொல்லியிருக்கிறார்களா என்பதை எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். ஆனால் புதுக் கட்சியில் புதுத் தலைவர்களாக உருவாகி இருக்கக்கூடியவர்கள், வேலூரில் பேசும்போது பேசியிருக்கிறார்கள். மாணவர்களே, ஆசிரியர்களுடைய போராட்டம் வெற்றி பெற வேண்டுமென்றால், அவர்களுடைய போராட்டத்திற்கு நீங்கள் அனுதாபம் காட்ட வேண்டும். அதற்காக நீங்கள் பரீட்சைக்குப் போகக்கூடாது, வீட்டிலேயே இருக்கவேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். சுதேசமித்திரன் பத்திரிகையில் கூட இந்தப் பேச்சுக்கள் வெளி வந்திருக்கின்றன. இப்படி நாட்டிலே மாணவர்களையும், ஆசிரியர்களையும் தூண்டி விடுகின்றவர்கள் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறபோது, ஆட்சி எவ்வளவுதான் நன்மை செய்தாலும், அதன் பலன் எப்படி நமக்குத் தெரியும் என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும்.

அடுத்து, கல்வி மான்யத்தில் சில கருத்துக்களை நான் சார்ந்திருக்கின்ற வணிகப் பயிற்சியைப் பொறுத்த வரையில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். 100 கோடி ரூபாய் கல்வித் துறையில் செலவிடும் இந்த இலாகா கடந்த ஆண்டு முதல் வணிகக் கல்வி பொறுத்தவரையில் சில நல்ல மாற்றங்களை உண்டாக்கியிருக்கிறது. வணிகத் தேர்வுகளை இரகசியமாக நடத்தவும், தேர்வு பெற்றவர்களுக்கு சர்டிபிகேட்டுகள் விரைவில் கிடைக்கப் பெறவும், இப்படிப்பட்ட முறைகளில் நல்ல மாற்றத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். இதைப் பொறுத்தவரையில் அமைச்சர் அவர்களையும், அந்தத் துறையையும் நான் மனமாரப் பாராட்டுகிறேன். அந்தத் துறை இன்னும் சிறந்து விளங்க சில பிரச்னைகளை இங்கே யோசனைகளாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்த மானியக் கோரிக்கை பற்றிய விளக்கக் குறிப்பில் மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் ஏறக்

குறைய 70 பக்கம் பல்வேறு பிரச்சினைகளைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். எனக்கு இருக்கின்ற வருத்தம் எல்லாம், தமிழ் நாட்டிலே 1,200 இன்ஸ்டிட்யூட்டுகள் இருக்கின்றன. ஏறக்குறைய ஆண்டு ஒன்றுக்கு 5 லட்சம் மாணவர்கள் படிக்கின்றார்கள். ஏறக்குறைய 2 லட்சத்து 20 ஆயிரம் மாணவர்கள் தேர்வுக்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட வணிகப் பயிற்சித் துறை நம்முடைய நாட்டிலே இருப்பதாகவே கொஞ்சம் கூட காட்டிக் கொள்ளாமல், அமைச்சரவர்கள் தம்முடைய விளக்கக் குறிப்பைத் தயாரித்திருக்கிறார்கள். அதுகுறித்து நான் உள்ளபடியே வருந்துகிறேன். வருகின்ற ஆண்டிலாவது வணிகப் பயிற்சித் துறையில் நாம் பெற்றிருக்கின்ற முன்னேற்றங்கள், பெற்றிருக்கின்ற வலிவு இவைகளைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட வேண்டுமென்று பணிவோடு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். "அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது" என்று சொல்வார்கள். அந்த "அவன்" யார் என்று பார்த்தால் அவன் தான் அமைச்சர்களிடத்தில் இருக்கின்ற ஸ்டெனோகிராஃபர்; அதிகாரிகளிடம் இருக்கின்ற ஸ்டெனோ டைப்பிஸ்ட்; இங்கே இருக்கிற ரிப்போர்ட்டர். இவர்கள்தான் "அவனாக" வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தத் துறையிலே அவர்களை ஊக்குவிக்கின்ற அளவுக்கு சில மாற்றங்களை நாம் செய்ய வேண்டும்.

இப்பொழுது காமர்ஸ் பாடங்களில் தேர்வு நடைபெறுகிறது. கடந்த ஆண்டு சுமார் 500 மாணவர்கள் ஆங்கிலச் சுருக்கெழுத்து மேல்நிலை தேர்வுக்குச் சென்றார்கள். அவர்களில் எத்தனை பேர் தேர்ச்சி பெற்றார்கள் என்றால் 27 பேர்கள்தான். அதாவது 5 சத விகிதம்தான் தேர்ச்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். ஏன் இப்படி திடீரென்று சுருக்கெழுத்தாளர்களுக்குப் பஞ்சம் வந்துவிட்டது என்பதை நாம் ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டு சுருக்கெழுத்திலுமே இந்த நிலைதான் இன்றைக்கு இருந்துகொண்டிருக்கிறது. எங்கும் தமிழ், எதிலும் தமிழ் என்று தமிழைப் பரப்பிச் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் இந்த ஆண்டு தமிழ் சுருக்கெழுத்தில் ஹை ஸ்பீட் டெஸ்டுக்குச் சென்றவர்களில் ஒருவர்கூட தேர்ச்சி பெறவில்லை. அதற்கு என்ன காரணம் என்பதை யாரும் எண்ணிப் பார்த்ததாகத் தெரியவில்லை.

திரு. என். கணபதி: மாணவர்கள் தேர்ச்சிப் பெறாததற்கு அரசாங்கம் காரணமா அல்லது மாண்புமிகு உறுப்பினர்களைப் போன்ற பயிற்றுவிப்பாளர்கள் காரணமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

திரு. நா. வீராசாமி : திரு. கணபதி அவர்களுக்கு டைபிஸ்டைத் தான் தெரியுமே தவிர, டைப்ரைட்டிங், ஷார்ட்ஹாண்டைப்பற்றி ஒன்றுமே தெரியாது. சுருக்கெழுத்தில் வைக்கப்படுகின்ற தேர்வு முறையைப் பற்றி விளக்குகிறேன். அப்போது மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. கணபதி அவர்கள் புரிந்துகொள்வார்கள். பி.ஏ., எம்.ஏ., அல்லது பி.எல். தேர்வுக்கு பரீட்சை எழுதுவதற்கு மூன்று மணி நேரம் கொடுக்கிறார்கள். அந்த மூன்று மணி நேரத்தில் ஒரு அரை மணி நேரம் தூங்கிவிட்டு, மீதி இருக்கக்கூடிய நேரத்திலே ஒன்றிரண்டு வினாக்களை விட்டுவிட்டு கூட எழுதி தேர்ச்சி பெற்று விடலாம். ஆனால், சுருக்கெழுத்தில் அப்படியல்ல. சுருக்கெழுத்தில் 10 நிமிடங் கள், தட்டெழுத்தில் 15 நிமிடங்கள்—10 நிமிடங்களில் சுருக் கெழுத்துத் தேர்வுக்குச் செல்கின்றவர்கள் தங்கள் திறமைமையைக் காட்டியாக வேண்டும்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் பி.ஏ., எம்.ஏ., பி.எல். படித்தவர்களை குறைத்து மதிப்பிடுவ தாகத் தெரிகிறது.

திரு. நா. வீராசாமி : நான் அவர்களின் திறமையை குறைத்து மதிப் பிடவில்லை. பி.ஏ., எம்.ஏ., தேர்வுக்குச் செல்பவர்களுக்கு 3 மணி நேரம் அவகாசம் இருக்கிறது. ஆனால் சுருக்கெழுத்துத் தேர்வுக்குச் செல்பவர்களுக்கு 10 நிமிடம்தான் இருக்கிறது. அந்த 10 நிமிடத்தில் அவர்கள் திறமையைக் காட்டி ஆகவேண்டும். அதில் 10 வினாடி தவறி விட்டால் கூட தேர்ச்சி பெற முடியாது. இந்தமாதிரி நுட்பமான தேர்வுகளை நடத்துகின்ற இடங்கள் சரியாக இல்லை. சரியான லைட் வசதி கிடையாது. அறைகளில் எக்கோ இருக்கிறது. இனி வரும் ஆண்டுகளிலாவது இப்படிப்பட்ட குறைபாடுகள் நிவர்த்திக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, ஷார்ட் ஹாண்ட் எக்சாமினேஷன் டிக்டேஷ னுக்குச் செல்கிறவர்கள் நல்ல பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருக்க வேண்டும். சில சமயங்களில் டிக்கேட்டர்களாக வரக்கூடியவர்களின் கோளாறினாலும் சுருக்கெழுத்தில் தேர்ச்சி பெற முடியாத நிலை ஏற்படுகிறது. அதிலே முக்கியமாக இருப்பது லாங்வேஜ் கோளாறு தான். உதாரணமாக ஒரு மலையாளியை டிக்டேட்டராகப் போட்டால் நாம் "அக்கேஷன்" என்று சொல்லக்கூடிய வார்த்தையை அவர் "ஒக்கேஷன்" என்று சொல்வார். "அக்கேஷன்" என்பதற்கும்,

" ஒக்கேஷன் " என்பதற்கும் ஒரே " ஸ்ட்ரோக் " போட்டாலும் வெவ்வேறு "வௌவல்" வைக்கவேண்டும். எனவே டிக்டேஷன் கொடுப்பதில் இப்படிப்பட்டக் கோளாறுகள் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அதுமட்டுமல்ல, எக்சாமினர்களைப் போடும்போது 50 வயது உள்ளவர்களைப் பார்த்துப் போடுகிறார்கள். அவர்கள் 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் இந்தத் துறையிலே பயிற்சிப் பெற்றவர்களாக இருப்பார்கள். அன்று இருந்த ஸ்டாண்டர்டுக்கும் இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய ஸ்டாண்டர்டுக்கும் பெரிய வேறுபாடு இருக்கிறது. அன்று இருந்த நிலை வேறு; இன்று இருக்கின்ற நிலை வேறு. அவர்கள் பழைய ஸ்டாண்டர்டிலேயே இப்போதும் பார்ப்பார்கள். அதனாலும் சில குறைபாடுகள் ஏற்படும். அவைகளையும் போக்க வேண்டும்.

தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு ஒரு தடவை தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து தேர்வுக்குச் செல்வதற்கு எக்சாமினேஷன் ஃபீஸ் இல்லை என்று இப்போது இருக்கிறது. எந்தக் காரணத்தினாலோ ஒரு தடவை அந்த மாணவன் தேர்ச்சி பெறவில்லை என்றால் அவன் திருப்பி பணம் கட்டித்தான் செல்ல வேண்டும். அந்த மாணவர்களுக்கு மூன்று முறை இலவசமாக தேர்வுக்குச் செல்ல வழிவகை செய்து கொடுக்க வேண்டும். ஒரு தடவைக்கு ஒரு பாடத்திற்கு 8 ரூபாய் தான் தேர்வு கட்டணம். ஆகவே, அரசாங்கத்திற்கு இதில் அதிக இழப்பு ஒன்றும் வந்துவிடாது. எனவே தாழ்த்தப்பட்ட மாணவர்கள் 3 தடவையாவது இலவசமாக தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்துத் தேர்வுகளுக்குச் செல்ல அனுமதிக்கப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, இந்தத் தேர்வுகளில் தேர்ச்சி பெறுகிறவர்களுக்கு சர்டிபிகேட் வழங்குகிறார்கள். இந்த சர்டிபிகேட்டுகளை இரண்டு மூன்று முறை மடித்தால் கிழிந்து விடுகிறது. சர்டிபிகேட்டுகள் காலம் முழுவதும் வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டியவைகள். எனவே அவைகளை நல்ல தாள்களில், நீண்டநாள் கெட்டுப் போகாமல் இருக்கக்கூடிய தாள்களில் வழங்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்துடன் அவைகளை நல்ல மையில் பார்ப்பதற்கு பளிச்சென்று தெரிகிற முறையில் அச்சிட வேண்டும்.

இன்றையதினம் அரசாங்கம் லைப்ரரிக்கு என்று தனியாக ஒரு டைரக்டரை நியமித்திருக்கிறது. ஆனால் ஆண்டு ஒன்றுக்கு சுமார் 2 லட்சம் மாணவர்கள் தேர்வுக்குச் செல்கின்ற இந்தத் துறைக்கு என்று தனியாக ஒரு டைரக்டர் நியமிக்கப்படவில்லை. இப்போது இருக்கிறவர்கள் நல்ல முறையில்தான் தேர்வுகளை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதிலே நான் குறை சொல்லவில்லை. இப்பொழுது இருப்பவர்கள் எல்.சி.இ., எல்.எம்.இ., பி.இ., பாலிடெக்னிக் போன்றவைகளில் அதிகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் அவர்கள் தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து, அக்கவுண்டன்சி போன்ற இந்தத் துறைகளில் சிறப்பாகக் கவனம் செலுத்த முடியவில்லை. ஆகவே, இந்தத் துறைகளில் பயிற்சிப் பெற்றவர்கள் இதிலே பொறுப் பேற்றுக்கொள்வார்களானால் இன்னும் நல்லமுறையில் இந்தத் துறையில் கவனம் செலுத்த முடியும். ஆகவே, அதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இந்தத் தேர்வுகளிலே எக்சாமினர்களாக வரக்கூடியவர்களுக்கு ஒரு பேப்பருக்கு லோயர் கிரேடுக்கு 37 பைசாவும், ஹையர் கிரேடுக்கு 50 பைசாவும், 75 பைசாவும் கொடுக்கிறார்கள். இந்த முறை 1954-லே இருந்து இப்போதுவரை அப்படியே இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கட்டணத்தை தற்போதைய நிலைக்கேற்ப மாற்றி அதிகப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொன்று, இந்தத் துறைக்கு இதுவரை "அட்வைசரி கமிட்டி" ஒன்றும் இல்லை. ஆகவே, இந்தத் துறைக்கும் ஒரு அட்வைசரி கமிட்டி நியமிக்க வேண்டும்.

தமிழ்—ஆங்கிலம் தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து தேர்வுக்குச் செல்பவர்களை ஊக்குவிக்கும் திட்டம் எதுவும் இப்போது இல்லை. ஆனால் காவல் துறையிலே இருக்கின்றவர்களை ஊக்குவிப்பதற்கு "அண்ணா மெடல்" கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப்போன்று சுருக்கெழுத்து, தட்டெழுத்து தேர்வுகளில் சிறப்பாகத் தேர்ச்சிப் பெறுகின்றவர்களுக்கு "அண்ணா மெடல்" என்ற ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதைக் கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இப்போது சிறந்த சினிமாத் தியேட்டர்களுக்கு "ரோலிங் கப்" கொடுக்கப்படுகிறது. அதைப்போல சுருக்கெழுத்து, தட்டெழுத்தில் சிறப்பாக பயிற்சி அளிக்கக்கூடிய இன்ஸ்டிட்யூட்டு

1973 மார்ச் 20] [திரு. நா. வீராசாமி]

களுக்கு ரோலிங் கப் கொடுத்து ஊக்குவிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சினிமா தியேட்டர்களைவிட கல்வி போதிக்கும் இக்கல்விக்கூடங்களை ஊக்குவிக்க இதை அவசியம் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இன்னொரு முக்கியமான விஷயத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். டைரக்டர் ஆஃப் டெக்னிக்கல் எடுயூகேஷனில் இப்போது ஒரு புதிய முறையைப் புகுத்தியிருக்கிறார்கள். அதாவது, அக்கவுண்ட்டன்சி லோயர் கிரேடு எக்சாமினேஷனுக்குச் செல்லவேண்டுமானால் எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். ஹையர் கிரேடுக்குச் செல்லவேண்டுமானால் பி.யு.சி. தேர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும்; லோயர் கிரேடு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தாலும் ,பி.யு.சி.-யில் தேர்ச்சிப் பெறாமல் இருந்தால் ஹையர் கிரேடு எக்சாமினேஷனுக்குச் செல்ல முடியாது, என்ற நிலையை இப்போது உருவாக்கியிருக்கிறார்கள். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இன்ஸ்டிட்யூட்டில் லோயர் படிக்கும்போதே அதைப்பற்றிய முழு பயிற்சியும் பெற்றுவிடுகிறார்கள். அந்தப் பயிற்சியின் அடிப்படையிலே அவர்கள் ஹையர் கிரேடுக்குச் செல்லலாம். ஆகவே, இப்போதைய இந்த முறையை மாற்றி அமைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, இப்போது எஸ். எஸ். எல். சி. தேர்வில் மார்க் லிஸ்ட் கொடுக்கிறார்கள். 600-க்கு 450 மார்க் பெற்றுவிடுகின்ற மாணவர்களை சிறப்பித்து ஊக்குவிக்கிறோம். மாணவர்களுடைய சர்டிபிகேட்டைப் பார்த்து, அதிலே குறிப்பிட்டிருக்கின்ற மார்க்குகளைப் பார்த்து, அவர்களின் திறமையைப் புரிந்துகொள்கிறோம். அதேமாதிரி தட்டெழுத்து, சுருக்கெழுத்து தேர்ச்சிப் பெறுகின்றவர்களுடைய சர்டிபிகேட்டுகளிலும் அவர்கள் பெற்ற மார்க்குகளை குறித்துக் கொடுக்க வேண்டும். மார்க்குகளைக் குறிக்கும்போது சுருக்கெழுத்துக்கு ஸ்பீடில் எத்தனை மார்க், தியரியில் எத்தனை மார்க் என்றும், தட்டெழுத்தில் ஸ்பீடில் எத்தனை மார்க், மானுஸ்கிரிப்டில் எத்தனை மார்க் என்றும் குறித்துக் கொடுக்கவேண்டும். ஒருவர் 100-க்கு 45 மார்க்கு வாங்கி தேர்ச்சி பெற்றிருப்பார். ஒருவர் 100-க்கு 90 மார்க்கு வாங்கி தேர்ச்சி பெற்றிருப்பார். ஆகவே அவர்களின் திறமையை நாம் தெரிந்துகொள்ளும் வகையில் அவர்கள் வாங்கிய மார்க்குகளை சர்டிபிகேட்டுகளில் குறித்துக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனால் ஏதாவதொரு பேப்பரில்

ஒரு மாணவன் தேர்ச்சி பெறுமலிருந்தால் அடுத்த முறை தேர்வு செல்லும்போது அதில் அவன் அதிக கவனம் செலுத்த நல்ல வாய்ப்பு இருக்கும்.

நான் இவ்வளவு விபரமாக இவைகளை எல்லாம் சொல்வதற்குக் காரணம் இந்த காமார்ஸ் துறைக்கு என்று தனியாக ஒரு டைரக்டரை நியமிக்க வேண்டும் என்பதற்காகத்தான். அப்போதுதான் காமார்ஸ் துறையில் தனிக் கவனம் செலுத்த முடியும்.

இதிலே புதிய ஆராய்ச்சிகளை எல்லாம் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே, இதற்கென்று தனியாக ஒரு யூனிவர்சிட்டியை அமைத்தால் கூட நல்லது. அதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* THIRU K. S. KOTHANDARAMIAH : Sir, in support of the cut motion I have given, I wish to say a few words on the Demand that has been presented by the Hon. Minister for Education today. It has really given me satisfaction that the total Demand for Education this year is nearly Rs. 97 crores, representing as much as 21 per cent of the total budgetary allotment. Considering the increases in educational set-up and opening of schools coming under other departments also, the total outlay will exceed Rs. 122 crores. If we add one or two crores more, it comes to nearly 25 per cent of the total income of the State. In a year or two, our State I hope will be the first in our country when compared to other States.

Coming to certain points in the note I wish to say that the note is comprehensive, it contains the various courses introduced in schools, and collegiate and technical education institutions. It is very interesting and my feeling is, except a few of us here and some outside, a great number of teachers, the great majority of them do not know what all Government are doing for spread of education in the State.

If there is no administrative objection and inconvenience, I feel that the copies of this note may be supplied to all High Schools so that the headmasters and teachers there could understand the

1973 மார்ச் 20]

various schemes that are being implemented by the Government, how much money is spent and how much the Government is doing in this field. If that is done, I think the irritation between the teachers and the Government would lesen and they all will under stand their responsibilities also.

In the note all the branches of education have been touched. But I am afraid two things have been forgotten. One is about the Oriental Manuscript Library at Madras and the other is the Legislature Library here. We have got here an excellent library which contains very many good books, but they are all old books. Modern books in science and also other subjects, we do not have. I suggest that a Library Committee may be appointed with experts from the University and other fields and they be asked to prepare a list of books which would be up-to-date and that list may be given to the education department. Such up-to-date books may be supplied to our Library and it may be made a model library.

Secondly, there is a library in the Secretariat and it contains so many good books. Very many books in the Secretariat library are not found in our Legislature Library. But such books in the Secretariat library are not issued to Members here. I request that restrictions, if any, in that regard may be removed and books may be issued to Members of this House from that library also.

Next thing is about English. In our State we have introduced teaching of English from the III standard onwards. My feeling is that it is too early. Even during foreign administration when the Englishmen were ruling over us, the teaching of English began only from the IV standard. I learnt English only from the IV standard. Because, until the III standard standard of mother-tongue of boys is very poor in that and there will be no proper response from the students. Therefore, to study English from IIIstandard appears to be a waste of time and money. I think the Education experts may be consulted and teaching of English started from IV standard.

Coming to quality of education, the Government have been trying to improve the standard of education, with the rich experience and administrative efficiency available in the Education

[Thiru K. S. Kothandaramiah] [1973 மார்ச் 20

Department. In the matter of improvement of quality of education, we have to note two things. One is teacher-pupil ratio. At present we have got 1:40. Suppose the time at the disposal of the teacher is 40 minutes, he can hardly spend one minute per student. The teacher will not be able to see the entire class and if there are backward class students and some ordinary students and one or two intelligent students, naturally the teacher makes the intelligent students to sit in the front benches and only attends to them. The backward students and others go without much attention. There is no time for he teacher to attend to them. He is unable to go through note-books of all these students. Therefore, the backward boys get neglected and discouraged and they do not attend the schools regularly. Therefore, the pupil-teacher ratio should be revised as 30:1 atleast so that the teacher could devote more attention to all boys. For every higher elementary school and middle school, a B.T. teacher should be appointed, irrespective of the strength of the school.

We require good text-books and special rooms for teaching subjects like history and geography and language Formerly we used subjects like history and geography and language. Formerly we used to have a special room for teaching subjects like geography where there will be maps etc. That room would have a geography atmosphere; likewise, the history room would have a history atmosphere; so also in the language rooms there would be language atmosphere. It will be easy for the boys to understand the subject without much of help from the teachers. Therefore, in every school there should be separate rooms for every subject, with good text-books, maps etc. In the last 20 years maps have not been prepared accurately and supplied to schools. Some time back, we had instead of history and geography, a social study and it continued for some 20 years. No maps were prepared and without maps teaching was going on. Afterwards, history and geography came again, but still good maps are not available. The teachers purchase maps from private companies which are not accurate or useful. Government should therefore check up these things and arrange for supply of good and accurate maps.

1973 மார்ச் 20] [Thiru K. S. Kothandaramiah]

There should be guide books; there should be educational excursions. Teachers and students should come together in a free atmposphere and have good ideas about each other. Only by such things we can improve the quality of education.

With regard to mid-day meals, Government is spending a lot of money and are arranging for Central Kitchen Programme in rural areas also. I suggest that for serving mid-day meals, there should be a separate room in the schools. There they can take the meal. Now the students are taking their meal in the class room itself, thereby making the room dirty and it is not washed also. If there is a separate room, facility could be separate and the room also could be washed and kept clean. There can be soap, bucket, a towel etc., for the boys to wash their hands and clean their hands. Thereby, we can promote healthy conditions. In all schools, therefore, where there is the mid-day meal system, a separate room for serving the meal should be provided.

For the benefit of middle schools and panchayat union schools, there should be mobile laboratories. There should be one van for each taluk.

Arrangements should be made for medical check-up of boys. The present arrangement is not adequate and should be improved.

So far as text-books are concerned, it has been nationalised. So far as Tamil books are concerned, they are producing good books and in large numbers. But with regard to electives, especially for the minority language, text-books have not been prepared and different teachers are teaching the subject in different ways, some teaching in English and some other in mother-tongue with English text-books. Therefore, to have uniform standards, it is better to have good text-books. When I made a representation to the Hon. Minister, he assured that arrangements would be made for preparation of books for minority languages. Even in the note they have made mention about it. I request the Government and the Department to take early action and see that good text-books are prepared for the minority languages.

Coming to linguistic minorities, I am really happy to say that only two days ago we had a conference of Telugu Pandits in this City when the Director of School Education was there and also the Hon. Minister for Education delivered the inagural address. It

was really a very interesting thing that all the teachers gathered there could understand the deep learning and broad-mindedness of our Education Minister and his great interest in the development of Dravidian languages. The Director of School Education also gave an excellent lecture. It was assured on the occasion that all the facilities given to Tamil Language teachers would be given to the linguistic minority language teachers also. I request the Government and the Department to issue early order so that the teachers who are suffering would get all the facilities like the Tamil teachers.

With regard to development of Dravidian languages, in the note at the end it is stated that efforts are made by the Government. For this purpose, Madras is the best place. For, we have here an excellent Oriental Manuscript Library. That is not well-developed. That Library can be converted into a Research Institution and arrangements made so that our scholars could go there and carry on research work.

With regard to the development of Tamil, I agree that it should be developed ; for its development, Government have appointed some Tamil Development Officers. Similarly my request is that they should consider the appointment of Development Officers for the development of minority languages like Telugu. Then the development of all languages would be uniform. I hope the Government would do the needful. With these words I conclude my speech.

* திரு. இ. எஸ். தியாகராாசன் : பேரவைத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, மாண்புமிகு கல்வி அமைச்சர் டாக்டர் நாவலர் கொண்டு வந்திருக்கிற மானியக் கோரிக்கையை வரவேற்று எனது கருத்துக்களை சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நம்முடைய தமிழகத்திலேயே இன்றையதினம் கல்வி எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை இன்றையதினம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிற அறிக்கையிலிருந்தே புரிந்துகொள்ள முடிகிறது. 1956–57-இல் 32.91 லட்சமாக இருந்த மாணவர்களின் எண்ணிக்கை இன்றையதினம் 74.36 லட்சமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல. 1956–57-ஆம் ஆண்டு ஒரு லட்சத்து எட்டாயிரமாக இருந்த ஆசிரியர்களின் எண்ணிக்கையும் இரண்டு லட்சத்து முப்பத்து நான்காயிரமாக உயர்ந்

திருக்கிறது—அந்த அளவு எண்ணிக்கையுடைய ஆசிரியர்களுடைய பணியை இன்றைய தினம் தமிழக அரசு பெற்றிருக்கிறது என்பதை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அன்றையதினம் 894 ஹைஸ்கூல்கள்—இன்றையதினம் 2,763 பள்ளிகள் இருக்கின்றன என்பதை அறிகிறபோது, கல்வியில் நாட்டம் கொண்டவர்கள் நமது அரசை பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அது மட்டுமல்ல. 1961–62-ஆம் ஆண்டு நமது தமிழகத்திலே இருந்த கல்லூரிகள் 83 மட்டும்தான். ஆனால் இன்றையதினம் 1972–73-லே இருப்பது 176 கல்லூரிகள். இதிலிருந்தே கல்வித் துறையில் நமது தமிழகம் எந்த அளவுக்கு வளர்ந்திருக்கிறது என்பதை நாம் நல்ல முறையிலே அறிய முடிகிறது.

கல்லூரி என்று சொல்லும்போது, எனது தொகுதியான திருத்தணியில் கல்லூரி 70-ஆம் ஆண்டு துவக்கப்பட்டிருந்தும்கூட—மூன்று ஆண்டுகள் ஆகியும்கூட—பட்டதாரி வகுப்பு துவக்கப்படவில்லை. தயவுசெய்து இந்த ஆண்டாவது மாண்புமிகு நாவலர் அவர்கள் கருணைகூர்ந்து பட்டதாரி வகுப்பைத் துவக்குவதற்கு உத்தரவிட வேண்டுமென்று பணிவன்போடு கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வித்துறைக்கு மட்டும் 1956–57-லிருந்து நமது அரசு ஒதுக்கிய தொகை 15 கோடி ரூபாய். ஆனால் இன்றைக்கு 100 கோடி என்ற அளவுக்கு உயர்ந்திருக்கிறது என்பதையும், கல்வித் துறைக்காக நமது அரசு தன் வருமானத்திலே 25 சத விகிதம் செலவிடுகிறது என்பதையும் உண்மையிலேயே மிகவும் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். அத்தோடு உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 200 லைப்ரரிகள் திறப்பதற்காக உத்தரவிட்டிருப்பதாக அறிகிறேன். அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் ரூ. 500 தரப்படுவதாகவும் அறிக்கையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். ரூ. 500-ல் அதிகப் புத்தகங்களை வாங்க முடியாது. குறைவான, அதுவும் சின்னப் புத்தகங்களைத்தான் வாங்க முடியும். எனவே, ஒவ்வொரு பள்ளிக்கும், லைப்ரரிக்காக, குறைந்தது ரூ. 2,000 தரப்பட்டால் நல்ல புத்தகங்களை வாங்கி மாணவர்களுக்குக் கொடுக்க வாய்ப்பாக இருக்கும் என்று நினைவுபடுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றேன். இந்த நிதி வசதி நிலையில் தருவதற்கு போதிய நிதி இல்லை என்றாலும்கூட, மாணவர்களிடம் ஆண்டுக்கு, ரூ. 1 அல்லது 2 லைப்ரரி நிதியாக வசூலித்து அந்தப் பணத்திலாவது பிள்ளைகளுக்கு நல்ல லைப்ரரி உண்டாக்குவதற்கு முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, நமது செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். அண்மையிலே நடைபெற்ற பி.டி. ஆசிரியர்கள் கிளர்ச்சியின்போது பத்தாண்டு காலம் பணி புரிந்தவர்களுக்கு செலக்ஷன் கிரேடு தர வாக்களித்திருக்கிறார்கள். அதேபோன்று செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கும், அவர்கள் பத்தாண்டு காலம் பணி செய்தால் செலக்ஷன் கிரேடு தருவதற்கு நமது அரசு முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று இந்த நேரத்திலே கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு போதிய வசதியான கட்டடங்கள் இல்லாமல் அவதிப்படுகிறார்கள். இதற்கு ரூ. 15 லட்சம்தான் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை முடிந்த அளவுக்கு உயர்த்தி பல பள்ளிகளுக்கும் கட்டடங்கள் கட்டுவதற்கு வாய்ப்பு உண்டாக்கித் தரவேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல. பள்ளிக் கட்டடங்களைப் புதுப்பிப்பதற்காக ரூ. 6 லட்சம் தான் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். அதுவும் குறைவு. இதையும் அதிகரிக்க தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, தமிழ் வளர்ச்சியைப்பற்றி ஒரு சில கருத்துக்களைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். தலைவர் திரு. ம. பொ. சிவஞானம் அவர்கள் பலமுறை இந்த மன்றத்திலேயும் மேல்சபையிலேயும் சொன்னதைப்போல கல்லூரியில் தமிழ்ப் பாடத் திட்டம் இருக்க வேண்டுமென்பதை நமது அரசு ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறதே தவிர, அது நல்ல முறையில் வளர்ச்சி பெற வாய்ப்பு இன்னும் பெறவில்லை. எனவே, தமிழ் வளர்ச்சிக்காக பாடத் திட்டங்களை நல்ல முறையில் விரிவுபடுத்துவதன் மூலம் அதை வளர்க்க வாய்ப்பு உண்டாக்கித் தரவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழ்ப் பட்டதாரிகளுக்கு வேலைவாய்ப்புத் தருவதில் சிக்கல்கள் இருப்பதாக அறிகிறேன். அவர்களுக்கு அரசு வேலை தருவதில் நல்ல சலுகைகள் கொடுத்து தமிழ் பட்டதாரிகளுக்கு வேலை தருவதற்கு முன்வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது மட்டுமல்ல, தமிழ் பி.ஏ. பாஸ் செய்தவர்கள் பி.டி. வகுப்பில் சேர அனுமதி வழங்குவதில்லை. பி.ஏ. படிப்பு படித்துவிட்டு ஆசிரியர் கல்லூரியில் சேர வாய்ப்பு இல்லை என்றால் ஆசிரியர்களாக முடியாத காரணத்தால் அவதிப்படுகிறார்கள். தமிழில் பி.ஏ. படித்தவர்களுக்கும் ஆசிரியர் கல்லூரியில் இடம் தர வேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. இ. எஸ். தியாகராசன்]

அடுத்தபடியாக, தமிழகத்திலே டெக்ஸ்ட் புக்ஸ் சொசைடி ஆரம்பிக்கப்பட்டு வேலே செய்து வருகிறது. கடந்த ஆண்டு 2 கோடியே 60 லட்சம் புத்தகங்களே வழங்கியிருக்கிறது. இது உண்மையிலேயே தேசியமயமாக்கப்பட்ட பெரும் தொழில்களில் முக்கியமானதாகத் கருதப்படுவதால் இந்தத் தொழில் நல்ல முறையிலே இன்றையதினம் வளர்ந்து வருகிறது. அது மட்டுமல்ல, இந்த ஆண்டிலே இந்த நிறுவனம் 3 கோடி புத்தகங்களே அச்சிட்டு வெளியிடுவதற்கு முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்டிருப்பதாக அறிக்கையிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக அந்த நிர்வாகத்தை நான் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இன்றையதினம் தமிழகத்திலேயே தமிழ் டெக்ஸ்ட் புக்ஸ் சொசைடி 457 புத்தகங்களே வெளியிட்டிருப்பதாக அறிக்கையிலே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். இந்தியாவிலே, இந்தி மொழியோடுகூட 652 புத்தகங்கள்தான் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன என்கிற நேரத்தில், இந்தச் சங்கம் 457 புத்தகங்களே வெளியிட்டிருக்கிறது என்றால், அவர்களுடைய திறமையைப் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது.

தமிழ் வளர்ச்சியைப்பற்றி எனது கருத்துக்களேச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஒவ்வொரு மாவட்டத்திற்கும் அதிகாரிகள் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒவ்வொரு அலுவலகத்திற்கும் சென்று அவர்களால் முடிந்த காரியங்களேச் செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அது போதாது. மேன்மேலும் எல்லா அலுவலகங்களுக்கும் சென்று இன்னும் சிறப்பான முறையில் தமிழை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்துவதற்கு தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று இந்த நேரத்தில் கேட்டுக்கொண்டு இந்த அறிக்கையை வரவேற்று அமர்கிறேன். வணக்கம்.

* திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : தலேவரவர்களே, மாண்புமிகு கல்வித்துறை அமைச்சர் கொண்டுவந்திருக்கிற இந்த கல்வி மானியத்தின் மீது என்னுடைய கருத்துக்களேக் கூற விரும்புகிறேன். கல்விக்கு ஏறத்தாழ 100 கோடி ஒதுக்கியிருக்கிறோம் என்று பார்க்கிறபோது கல்வியின் தரம் உயர வேண்டுமென்பது நோக்கமாக இருக்க வேண்டும். அதற்காகத்தான் இவ்வளவு பணத்தைச் செலவிடுகிறோம். கல்வியின் தரம் அடித்தளத்திலிருந்தே உயர வேண்டும். இன்றைக்கு எங்கே பார்த்தாலும் பள்ளி மாணவர்களிடையே அமைதியின்மை இருக்கிறது. இந்த அமைதியின்மையை

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்] [1973 மார்ச் 20

நாம் முதலில் தடுத்தாகவேண்டும். இதில் என்னுடைய யோசனை என்னவென்றால், மாணவர்கள் கல்லூரியில் சேரும்போது அவர்களுக்கு கொடுக்கக் கூடிய அட்மிஷன் பாரத்தில், discipl ne என்று ஒன்று அச்சிட்டு கல்லூரி மாணவர்கள் கல்லூரியில் சேரும் போதே அட்மிஷன் பாரத்தோடு அவர்களுக்கு ஒரு டிக்ளரேஷன் பாரம் அச்சடித்துக்கொடுத்து அதில் தாங்கள் எந்தவகையிலும் இன்டிசிப்ளினாக நடக்கமாட்டோம் என்றும், அப்படி நடந்தால் வேறு எந்தக் காரணமும் இல்லாமல் கல்லூரியை விட்டு வெளியில் அனுப்பிவிடலாம் என்பதற்கு ஒரு அண்டர்டேகிங் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இதுபோல கல்லூரித் தலைவர், மாணவர், பெற்றோர் ஆகியோர்களிடையே ஒரு உடன்பாடு இருந்தால்தான் கல்லூரிகளில் அமைதியை, ஒழுங்கை ஏற்படுத்த முடியும். அமைதியின்மையை விளைவிப்பவர்களுக்கு கல்லூரியில் இடம் இருக்கலாகாது என்பதைக் கூறுகிறேன். அதே முறையில் பள்ளி களிலும் இருக்கவேண்டும். இதுபோல அண்டர்டேகிங் எழுத் தளவில் இல்லாமல் நடைமுறையில் அதைச் செயல்படுத்த அரசு முன்வரவேண்டும்.

அடுத்து, தமிழ் முக்கியமானதுதான். அதேபோல ஆங்கில மொழியும் அவசியமாக இருக்கிறது. அயல்நாடுகளுக்குச் சென்று வருகிறவர்களுக்கும், வேறு பல நாடுகளுடன் தொடர்பு கொள்வ தற்கும் ஆங்கிலம் அவசியம்தான். நாம் இன்றைக்கு 3-ஆம் வகுப்பில் இருந்து ஆங்கிலத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் ஆசிரி யர்களுக்கு ஒரு தனிப் பயிற்சியை பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் ஒத்துழைப்புடன் செய்வதைவிட நிறைய கான்வெண்டுகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் கிண்டர்கார்டன் வகுப்பில் இருந்தே ஆங்கிலத்தில் சொல்லித்தர ஆரம்பிக்கிறார்கள். இதில் பிரஸ்டிஜ் ஒன்றும் கிடையாது. தமிழ் தான் வேண்டும் வேண்டும் என்கிறவர்கள்கூட இன்றைக்கு நூற்றுக்கு 90 பேர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை இந்த Convent பள்ளியில் சேர்ப்பதற்கு க்யூவில் நிற்பதைப் பார்க்கிறோம். ஆகவே British Council அவர்களுடைய ஒத்துழைப்பும் இருக்கட்டும். அரசும் முதல் வகுப்பில் இருந்து ஆங்கிலத்தைப் போதிக்க முன்வர வேண்டும். Convent முறையை நம் பள்ளிகளில் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

அதோடு மீடியம் ஆப் லாங்வேஜைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். மீடியம் of learning தமிழாக இருந்தாலும் ஒரு vernacular period ஏற்படுத்தி தெலுங்கோ, உருதோ, இந்தியோ, எடுத்துப் படிக்கிறவர்

களுக்கு நாம் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும். மாணவர் களுக்குத் தாய்மொழி Hindi, Urdu, Telugu ஆக இருப்பவர்கள் இந்த vernacular period ல அந்தந்த மொழி படிக்கலாம். அதற்குத் தக்கபடி ஒரு இந்தி, உருது, தெலுங்கு பண்டிட்களை அமர்த்த வேண்டும். பள்ளிகளிலும், கல்லூரிகளிலும் அப்படிச் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்து, செகண்டரி கிரேட் எஜுகேஷனைப் பொறுத்தவரை 11-ல் இருந்து 10-வது வரை வைத்துவிட்டு, பி.யு.சி.-ஐ மாற்றி 2 வருட இண்டர்மீடியட் படிப்பாக மாற்றிவிடலாமா என்பதைப்பற்றி யோசித்துக்கொண்டிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். இதில் இன்னமும் யோசித்துக்கொண்டிருப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இன்றைக்கு ஓல்டு இண்டர்மீடியட் படித்தவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். ஆகவே, 10-வது வகுப்புவரை உயர்நிலைப் பள்ளியை முடித்துவிட்டு பழைய 2 வருட இண்டர்மீடியட் வகுப்பை உடனடியாகத் துவக்க தக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

அடுத்து, சில்ட்ரன்ஸ் லைப்ரரி ஏற்படுத்துவது நல்லது. அங்கே குழந்தைகளுக்கேற்ற புத்தகங்கள் வைக்கப்படவேண்டும். மேலும் அங்கே வருகிற குழந்தைகளின் வயதிற்குத் தகுந்தபடி என்ன என்ன புத்தகங்களைப் படிக்கவேண்டுமோ அவற்றை லைப்ரரியனே அந்தக் குழந்தைகளுக்கு எடுத்துக்கொடுத்து உதவி செய்கிற நிலைமையையும் ஏற்படுத்த வேண்டும்.

சென்னை நகராண்மைக் கழகப் பள்ளிகளை எடுத்துக்கொண்டால் டிசிப்ளின் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. மேலும், கட்டடங்கள் எல்லாம் ஒயிட்வாஷ்கூடச் செய்யப்படாத நிலையில் இருக்கின்றன. முதலில் மாணவர்களுக்கு நல்லதொரு என்வயர்மெண்டு கொடுத்தாக வேண்டும். அதற்கேற்ற முறையில் அந்தக் கட்டடங்கள் எல்லாம் நல்லமுறையில் பழுதுபார்க்கப்பட்டு, சுத்தமாக வைத்திருப்பதற்குப் போதிய அதிக நிதியைப் பராமரிப்புக்காக ஒதுக்கவேண்டுமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

அதேபோல, கிராமங்களில் இருக்கிற பள்ளிகளும் பரிதாபகர மான நிலையில்தான் இருக்கின்றன. சில பள்ளிக்குக் கூரை இருந்தால் நான்கு பக்கச் சுவர்கள் இல்லை. நான்கு பக்கச் சுவர்கள் இருந்தால் கூரையில்லை. இவற்றை எல்லாம் டி. இ. ஓ. சென்று பார்க்கிறார்களா, இல்லையா? பஞ்சாயத்துக்கள், பஞ்சாயத்து யூனியன்களிடம் பள்ளி களை ஒப்படைத்துவிட்டு இவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள்? அவ்வப்

[திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்] [1973 மார்ச் 20

போது இவற்றைச் சென்று பரிசீலனைசெய்து அந்தக் கட்டடங்களை நல்ல முறையில் வைக்கத்தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். டி.இ.ஓ. தக்க ரிப்போர்ட்டை அரசுக்கு அனுப்புவதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டும்.

[திரு. நா. வீராசாமி] தலைமை]

மதிய உணவுத் திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் மிகவும் பரிதாபகரமான நிலையில்தான் இருக்கிறது. நாம் ப்ராபர்டி டாக்சில் லைப்ரரி செஸ்ஸை உயர்த்தி அதற்கு அதிகத் தொகை ஒதுக்க முன்வந் திருக்கிறோம். ஆனால் இந்த மதிய உணவுக்கு 6 பைசா ஒரு மாணவ ருக்கு என்கிற உதவியை உயர்த்தவில்லை. பத்து பைசாவில் மாணவர் களுக்கு இந்தக் காலத்தில் என்ன சத்துணவை வழங்க முடியும்? தயவுசெய்து இதனைக் குறைந்தபட்சம் 50 பைசா என்ற அளவுக்காவது உயர்த்தவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

நான் 1969-ஆம் ஆண்டு காலஞ்சென்ற என் கணவர் பெயரில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்று விண்ணப்பித்து இருந்தேன். அதற்கு ஒரு தொகை தரவேண்டு மென்று கடிதம் வந்தது. நான் அந்த 75 ஆயிரம் ரூபாய் தொகையைத் தருவதற்கும் ஒப்புக்கொண்டேன். ஆனால் அதைக் கொஞ்சம் தவணை முறையில் கொடுக்க உத்தரவிட வேண்டும் என்று கோரியிருந்தேன். இன்றுவரை ஒருபதிலும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை. நான் யாரையும் குறை கூறவில்லை. யாரைக் குறை கூறுவது என்றும் புரியவில்லை. முதன் முதலாக ஏழை மாணவர்களுக்கு இலவசமாகக் கல்வி அளிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் 80 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாக எங்கள் குடும்பத்தால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பள்ளி ஒன்று சிந்தாதரிப் பேட்டை-யில் இருக்கிறது. அதை நல்லமுறையில் ஒரு உயர்நிலைப் பள்ளியாக ஆக்கவேண்டும் என்கிற நினைப்பில்தான் அந்த விண்ணப் பத்தை அனுப்பினேனேதவிர பத்திரிகையில் என் பெயர் வரவேண்டும் என்பதற்காகவோ, யாரும் செய்யாத ஒரு கைங்கர்யத்தை நாம் செய்ய முன்வந்ததாக இருக்கவேண்டும் என்றோ அந்த விண்ணப்பம் எழுதப் படவில்லை. எண்ணும் எழுத்தும் இரண்டு கண்ணெனத் தகும் என்பதற்கேற்ப அந்தக் காலத்திலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்ட பள்ளி அது. அந்த நினைவாக இதனைச் செய்யவேண்டும் என்கிற எண்ணத்தில் எழுதினேன். அதையும் கனம் அமைச்சர் அவர்கள் ஆராய்ந்து பார்த்து எனக்கு ஒரு முடிவினை இப்போது கூறவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 20]

Dr. H. V. HANDE : Sir, I wish to say a few words in support of the cut motion I have given.

I wish to say with anguish that the Education Department is a monumental example of incompetence, inefficiency and indecision and it has bungled on all fronts right from University education onwards down to primary education. There has been no solution offered either in the department or Ministry concerned. Every problem almost has been treated with utmost contempt. Every suggestion made on behalf of the teachers to solve the problem has been treated with contempt.

With regard to University education, I am very sorry to say that there is too much of politics. There is politics at all levels of the department down to primary level. The politics in the university is worse than the politics in the political field. With regard to university, we are giving grants. What is the method with which this Government treats the university and university treats this Government. I am very pained to say that this Government treats the University as though it is only a play-thing of its own or department, or reducing the university into a mere branch of the Education Ministry. Therefore I have to ask the question where is the autonomy of the university. Are we having it? Is it not a fact that the Vice-Chancellor of the University is the person who is decided by the Chief Minister and Minister for Education to be the Vice-Chancellor. This is the result of the amendment of the Act. If that is the state of affairs, where is the autonomy of the university ?

[The Additional Secretary was seen talking with Mr. Chairman (Thiru N. Veerasami).]

Nobody need tell the Chairman that I need not talk these things. I know what to talk.

Mr CHAIRMAN (Thiru N. Veerasami) : Do you mean to say that the Secretary cannot consult the Chairman? How do you know that he is telling me all these things ?

Dr. H. V. HANDE : My submission is that autonomy of the University should be kept up. But what is happening is different. The Vice-Chancellor was found in the parlour of the Hon. Minister

for Education before the extension of his term. I have got proof for it and I charge that the University Vice-Chancellor was speaking in the room of the Hon. Minister for Education befor extension of his term. When my distinguished friend Dr. A. L. Mudaliar was Vice-Chancellor he never bothered about Government. There was such autonomy then. There was no question of his coming and talking with the Hon. Minister for Education or giving suggestion. There was nothing of that kind then.

My charge in this House is that the Madras University has come to be a play-thing in the hands of the Hon. Minister for Education. What business has the Vice-Chancellor to enter the room of the Hon. Minister for Education? What business has he to enter the Secretariat?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, புரோ-சான்சலர் என்ற முறையிலே, வைஸ்-சான்சலருக்கு புரோ-சான்சலர் அறைக்கு வர எல்லா உரிமைகளும் இருக்கின்றன. புரோ-சான்சலரிடம் வைஸ்-சான்சலர் வர வேண்டிய அளவில், புரோ-சான்சலருக்கும் வைஸ்-சான்சலருக்கும் எவ்வளவோ தொடர்புகள் இருக்கின்றன. கல்வித் துறையிலே நிறைவேறவேண்டிய காரியங்கள் பற்றிப் பேசுவதற்கு அவர் புரோ-சான்சலருடைய அறைக்கு வந்திருந்தார். அவர் இதைத்தான் கேட்டார் என்று எந்த ஆதாரத்தை வைத்துக்கொண்டு உறுப்பினர் பேசுகிறார்?

Dr. H. V. HANDE : I am very glad that the cat is out of the bag. I am very glad that the Education Minister under the garb of Pro-Chancellor thinks that the Vice-Chancellor can come and meet him. But the point is why did the Vice-Chancellor come to the Secretariat when his term of office was to end and before extension of the term was given ? At that time he has no business to come and that too one month before extension. Definitely it is not in good taste. He should know that such a thing would be misunderstood. During the medical college admissions, there is a rule that nobody could go to the house of persons who are in the selection board. I say this because I want that the Vice-Chancellor, like Caeser's wife, should be above suspicion. So I say this sort of thing should not go on.

1973 மார்ச் 20]

[மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் தலைமை]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, பல்கலைக் கழகத்தைப்பற்றி, பாடத்திட்டங்கள், ஆகிய பல்வேறு வகையிலே முடிவு செய்யவேண்டுமென்பதற்காக முந்தைய வைஸ்-சான்சலர் டாக்டர் ஏ. லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் பல தடவைகள் என்னுடைய அறைக்கு வந்திருக்கிறார் என்று நான் நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். ஆக, இத்தனை நாளைக்குத்தான் வர வேண்டும், இந்த நாட்களில்தான் வரவேண்டும், இந்த நாட்களில் வரக்கூடாது என்றும், அப்படி வந்தார் என்பதற்காக மாண்புமிகு உறுப்பினர் உள்நோக்கம் கற்பித்து பேசுவது அவருடைய பண்புக்கும் அழகல்ல. இந்த மாநிலத்தினுடைய கல்வி தரத்திற்கும் பெருமை தராது என்று வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நானும் வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். நீங்கள் யுனிவர்சிட்டிக்கு டிக்டேட் செய்வது உங்களுடைய தரத்திற்கும் நல்லதல்ல, கல்வித் தரத்திற்கும் நல்லதல்ல, என்று யூனிவர்சிட்டியிலே எவ்வளவோ போஸ்டுகள் நிரப்பப்படாமல் இருக்கின்றன என்ற அந்த சார்ஜுகளுக்குப் பின்னால் வருகிறேன். காரணம் என்ன?

My only charage is that almost everything is dictated by the Hon. Minister for Education.

MR. DEPUTY SPEAKER : The Vice-Chancellorship is a very responsible office. You should not accuse the Vice-Chancellor on the floor of the House, where he is not present and could not defend himself. It is not in good taste.

DR. H. V. HANDE : I know the rules and I can talk freely on this point while discussing this demand because we give grants for running the University. If I had no right to talk on the university in this demand, I do not know where I can talk, on this very important question. What I want is that the University should be completely out of the clutches of this Government.

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN : The hon. Member referred to University as autonomous body here when he spoke earlier. He also accused the Hon. Minister for Education that he is interfering in the affairs of the autonomous body. That autonomous body has elected bodies like Senate and Syndicate. Those are the forums where the University could be criticised. He can

say such and such posts have not been filled up. But he cannot ask question the Education Minister the reason for not filling up such posts.

MR. DEPUTY SPEAKER: He can ask in a general way without meaning any offence. The Vice-Chancellorship is a respectable office and we will have to respect the office of Vice-Chancellor.

DR. H. V. HANDE: I want the prestige of the Vice-Chancellor to be kept up. I do not want the Hon. Minister to dictate to the Vice-Chancellor.

I have got some more facts. The total number of vacancies pending for a long time in the University is 90. Why has it not been filled up so far? What is the reason?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவர் அவர்களே பல்கலைக் கழகத்திற்குத் தனித் தன்மை, அட்டானமி இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, இதையெல்லாம் நிரப்பாமலிருப்பார்களானால் அது பல்கலைக் கழகத்தைச் சாருமேதவிர, என்னை ஏன் இதை நிரப்பவில்லையென்று கேட்பானேன்? அட்டானமஸ் ஆக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லிவிட்டு, 90 இடங்களிலே நிரப்பப்படவில்லையென்று என்னை ஏன் கேட்கவேண்டும்? அதைக் கேட்க வேண்டியது வைஸ் சான்சலரைத்தான். அதைப்பற்றி எனக்கு ஒன்றும் தெரியாது, இது ஒன்றே போதும், பல்கலைக் கழகத்தினுடைய அட்டானமியிலே நாங்கள் குறுக்கிடவில்லையென்பதற்கு. பல்கலைக் கழகத்தினுடைய நடைமுறையிலே, யார் யார் எப்படி இருக்கவேண்டுமென்று நாங்கள் எப்படித் தலையிட முடியும்?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே: என்னுடைய குற்றச்சாட்டு எல்லாம் இவர்கள் அதைச் சொல்லவில்லை. இவர்கள் சொல்லும் வரையிலே அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நான் சும்மா சொல்வது கிடையாது. 10, 12 செனட்டர்கள் வந்து என்னிடத்தில் கம்பிளையிண்ட் பண்ணிய பிறகு சொல்கிறேன். ஆதாரத்தோடு சொல்கிறேன்.

The reason for these posts not having been filled up is because the green signal has not been given by the Hon. Minister for Education. I want that the affairs of the University to be completely *de novo* investigated. It has not gone into such rut before. Unless they get persons of their choice, the choice of Hon. Minister, the post is not filled up. Unless a directive is given from here, nothing

happens. There are number of instances wherein Governmental machinery goes on interfering and even in fact attacking these people. This sort of thing should be completely stopped.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே பல்கலைக் கழகத்திலே, யார் யாரைப் பேரசிரியாக நியமிப்பது, ஆசிரியராக நியமிப்பது என்பதைப்பற்றி, வைஸ்-சான்சலர், புரோ-சான்சலர் என்ற முறையில் என்னைக் கலக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. கலப்பதும் கிடையாது. இதுவரை எந்த நோட்டும் எனக்கு வந்ததும் இல்லை. அங்கு இதற்கு என்ன ஏற்பாடுகள் இருக்கின்றன என்றுகூட எனக்குத் தெரியாது. ஆக, இதுவரையில் அமைச்சர் என்ற முறையிலோ, புரோ-சான்சலர் என்ற முறையிலோ, எனக்கு பட்டியலும் வந்ததில்லை, யாரையும் நான் சிபாரிசு செய்ததும் இல்லை. யாரை நியமித்தீர்கள் என்று நான் கேட்பதும் இல்லை. இப்படி உண்மைக்குப் புறம்பானவற்றைக் கூறுவது திருத்திக் கூறுவது பண்பும் அல்ல, முறையும் அல்ல.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : யூனிவர்சிட்டியைப் பொறுத்த வரையில் எதுவும் பண்பும் இல்லை, முறையும் இல்லை என்பதைச் சொல்வதற்காகத்தான் நானும் சொல்கிறேன். நீங்கள் டெலிபோன் செய்கிறீர்கள்

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்த அவையினுடைய ஒரு உறுப்பினர். தப்பித் தவறி, யாராவது ஒருவர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் திருடி விட்டார் என்று சொன்னால் அவர் பொறுத்துக்கொள்வாரா? அப்படிச் சொன்னால் அவர் சொல்வது தவறு என்று டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் சொன்னால் அதை இந்த அவை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அதைப்போல், யூனிவர்சிட்டி அட்டானமஸாக இருக்கிறது. அட்டாமனஸ் பாடியாக இருக்கிறது. அதன் அன்றாட விவகாரங்களில், நிரப்பப்படுகிற பதவிகளில் தலையீடு செய்வதில்லை யென்று சொன்னதற்குப்பிறகு டெலிபோன் செய்தார் என்று சொல்வது இந்த அவையினுடைய மரபுக்கு உகந்தது அல்லவென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : டாக்டர் ஹாண்டே நீங்களே பேசும்பொழுது சொன்னீர்கள், 13 செனட்டர்கள் வந்து உங்களிடம் சொன்னார்கள் என்று. நான் அமைச்சரவைக்குச் சார்பாகச் சொல்வதாக நீங்கள் நினைக்கக் கூடாது. எப்படி

இந்த அவையின் கௌரவம் காப்பாற்றப்படவேண்டுமென்று நினைக்கிறோமோ அதைப்போன்றுதான் கௌரவத்தை நாம் யூனிவர்சிடி செனட்டுக்கும், சிண்டிகேட்டுக்கும் கொடுத்தாகவேண்டும். செனட்டர்கள் வேண்டுமானால் அங்கே போய்ச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். அதைவிட்டுவிட்டு அவர்கள் சொன்னார்கள் என்று நீங்கள் இங்கே வந்து சொல்வதும், அமைச்சர் சொன்னார், தொலைபேசியில் பேசினார் என்றெல்லாம் இங்கே சொல்வதும் சரியல்ல என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : திருடுவதைப்பற்றிச் சொன்னார்கள். யார் திருடினார்கள் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. மாண்புமிகு சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் திருடினார்கள் என்று நான் சொல்லவும் இல்லை, என்னைப்பற்றிச் சொல்வதற்கு எந்தவிதமான அவசியமும் இல்லை என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

That was about the University.

There are so many irregularities. Even the method of selection of the Vice-Chancellor requires to be set right. The Rules and the Act have to be completely changed and amended. The Vice-Chancellor should be selected like before. Let the University send a panel of three persons and let the Governor, the Chancellor select one from them. Previously that was the method. That method should be adopted and the present method should be changed and the Act amended for that.

Then there is the College, called the Karanthai Pulavar Kalluri in Tanjavur. The way in which the principals are summarily dismissed in some of these colleges is something very very painful and shocking. One Jayachandran, a member of the Syndicate, a member of the Senate and a member of the Academic Council was also the Principal of this Karanthai Pulavar Kalluri, Thanjavur. He was served with a suspension order by a peon in front of the students when he was lecturing to the class. If this be the way in which the Principal is treated, how can we expect student discipline?

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அந்தக் கல்லூரியின் முதல்வர் என்னுடைய நண்பர். நானும் அவரும் சிண்டிகேட்டில் உறுப்பினர்களாக இருந்திருக்கின்றோம். அவர் விலக்கப்பட்டதுகுறித்து எனக்குக் கடிதம் எழுதினார். நான் கேட்ட

பொழுது அவர் கல்லூரி முதல்வராக இருந்துகொண்டு மாணவர்களைத் தூண்டிவிடுவதுடன் அவர்களை ஸ்ட்ரைக் செய்யச்சொல்லி ஊக்குவிப்பதுமாக இருந்தார் என்று கூறப்பட்டது. இது ஒரு தனியார் கல்லூரி. அப்படிப்பட்டவருக்கு கல்லூரி பியூன் மூலமாக அந்த நோட்டீஸைக் கொடுக்காமல் மற்ற நிர்வாகிகள் கொண்டு வந்து கையிலே கொடுப்பார்கள் என்று எதிர்பார்ப்பது முறையல்ல.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : கொஞ்சம் பார்த்து கவனிக்கிறேன் என்ற ஆன்ஸரை அவர்கள் சொல்வார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன்.

When the class was going on, is it proper to send the chit through the peon and then now justifying that action? I never expected this. I am shocked. Instead of trying to set right the wrong, you justify it. You are not also acquitted of the charge.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் அடிக்கடி யார் கையிலே கொடுத்து கல்லூரிகள் நிர்வகிக்கப்படவேண்டுமென்று வாதாடுகிறார்களோ, அவர்கள் கையில்தான் தனியார் கையில்தான் அந்தக் கல்லூரி இருந்து வருகிறது. எனவே அதற்கும் இந்த அரசுக்கும் எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. அவர்கள் அதைப்பற்றி மேல்முறையீடு செய்து கொள்வதற்கு வழிகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் வழக்கு மன்றத்திற்குச் செல்வதற்கும் வழி இருக்கிறது.

DR. H. V. HANDE : I am grateful to the Ministers. But the Minister for Education has given a different answer from that of the Hon. Minister for Health. I will go to the next point.

மாண்புமிகு திரு. க. அன்பழகன் : அந்த நண்பர் என்னோடு இருந்தவர். ஏன் நீக்கிவிட்டீர்கள், நல்ல தமிழ்ப் பற்றுள்ளவர் ஆயிற்றே என்று கேட்டேன். அவர் மாணவர்களைத் தூண்டிவிடுகின்றார் என்ற தகவல் தரப்பட்டது. அவர்களுக்கு நோட்டீஸ் மாணவர்கள் முன்னாலே பியூன்மூலமாகக் கொடுத்ததால் ஒழுக்கம் கெட்டுவிடும் என்று கூறுவதையும் அவர் மாணவர்களைத் தூண்டிவிடுகிறார் என்பதையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் எது சரியென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : உங்கள் எக்ஸ்ப்ளநேஷனை நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். என்னுடைய கருத்தை நான் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

திரு. தோப்பூர் திருவேங்கடம் : தலைவர் அவர்களே, கடைநிலை ஊழியரை இழிவுபடுத்தும் விதத்திலே அவர்கள் இங்கே எதையும் குறிப்பிட வேண்டாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நீங்கள்தான் இழிவுப்படுத்திப் பேசி இருக்கிறீர்கள். எப்படியாவது நான் சொல்லியதாகச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறீர்கள். அது நடக்காது, நான் சொல்ல வில்லை, நீங்கள்தான் இழிவுபடுத்தியிருக்கிறீர்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் பேசுகிறபொழுது பியூன் கையிலே கொடுத்து, பியூன் கையிலே கொடுத்து என்று சொல்வது ஏதோ அது ரொம்பக் கேவலமாக நினைத்துச் சொல்வதுபோல் இருக்கிறது. டாக்டர் ஹாண்டே அவர்களைப்போல் அவர்களும் மனிதர்கள்தான். அவர்களை அப்படி நினைக்க வேண்டாம்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. நீங்கள்தான் பியூன் கையிலே கொடுத்து, பியூன் கையிலே கொடுத்து என்று இப்பொழுது சொன்னீர்கள். நான் அவர்களுக்காக எவ்வளவோ வாதாடி இருக்கிறேன். கட்மோஷன்கள் எல்லாம் கொடுத்திருக்கிறேன். எனக்குத் தெரியும். நான் அப்படிச் சொல்லவில்லை. நீங்கள்தான் சொல்லியிருக்கிறீர்கள்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் பியூன் என்று சொன்னதை உயர்வாக மதிக்கிறாரா அல்லது தாழ்வாக மதிக்கிறாரா?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அவர்கள் எவ்வளவு உயர்வாக மதிக்கிறார்களோ அதைவிட இரண்டு மடங்கு நான் உயர்வாக மதிக்கி றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : அப்படியானால் அவர்கள் கையிலே உத்தரவு கொடுத்ததிலே என்ன தவறு?

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : பிரைம்மினிஸ்டரை நீங்கள் மதிப்பாய் நினைக்கிறீர்கள். பிரைம்மினிஸ்டர் முதலமைச்சரை நீக்க வேண்டுமென்று சொன்னால் அதை நான் ஒத்துக்கொள்ளமாட்டேன். அதை மக்கள்தான் செய்யவேண்டும்.

The Prime Minister has no right to expel our Chief Minister. The public alone have that right.

அந்தப் பிரச்னையல்ல. யார் உயர்வு, யார் தாழ்வு என்று கிடையாது. முறைகேடாக நடந்திருக்கிறது என்றுதான் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் மு. கருணாநிதி : இந்த நேரத்திலே மாண்புமிகு டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் ஒரு அரசியல் உண்மையை வெளிப்படுத்தியதற்காக நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். எல்லோரும் இந்த அரசைக் கவிழ்த்துவிடலாம் கவிழ்த்துவிடலாம் என்று பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நல்ல சூடான பதிலை டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் தந்திருக்கிறார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : எப்படியோ கடைசியில் தனக்குப் பயன்படுகிறமாதிரித் திறமையைக் காட்டிக்கொள்கிறார்கள். காட்டிக் கொள்ளட்டும். பரவாயில்லை.

I will go to the next point. Now with regard to certain colleges in our State, there is no proper accomodation and laboratory facilities. Some hon. Members have menioned about this previously and there is lot of substance in what they have said. The Government Arts College, Tindivanam and the Government College at Chingleput are instances. In the latter college, the B.Com. course was started without any lecturers to teach the subject till even the end of December 1972. Then again, for the Bachelor's Degree in Library Science, 700 applications were received, out of which only 30 were selected. I have got a charge here. None was selected by merit. If you go through the marks obtained, not even the Scheduled Caste and backward class candidates have been selected on merits. Merit was thus excluded.

Another charge I wish to make is this. This has been placed at my disposal. That is with regard to the Bachelor's Degree in Library Science.

Then with regard to Primary Education, nearly 1,500 teachers of Primary Education had assembled in Coimbatore in a Mahanadu. The Minister for Education had promised that he would go and address them. Why did he not go? Why should he feel coldfeet

with students? With Primary School teachers, why should you feel this inferiority complex ? Why should they be disappointed ? I know they were there waiting till the evening for the address of the Hon. Minister. He never turned up at all. Why? Is it that their problems are not so important? I would like an answer from the Minister when he gives his reply to the debate.

I was saying that education has been messed up. I have got a number of points and I will mention them briefly. One important point is this. The District Board high schools were taken over from 1st April 1970. In fact the District Boards were abolished more than a decade ago. Is it not the responsibility of the education department to anticipate the problem of merger and be prepared for it? Till today, no proper steps have been taken for merger of A and B wings. The genesis of the problem of graduate teachers has arisen from this A and B wings. Therefore steps have to be taken to see that the two wings are properly settled and reconciled.

I have given 24 cut motions. I do not know how far they will be useful. I hope and trust that they will be properly taken into account and attended to.

Then with regard to certai ncharges about instances of favouritism and nepotism in the education department. I have got here concrete proofs. For instances, one Mr. A. R. Janakan a B.Bc., B.T., was promoted as Headmaster with less than five years of service. It was done in 1962. Then he was promoted as District Board Educational Officer overlooking 52 other Headmasters. In 1969. actually he was charge-sheeted for grave irregularities, corruption etc. Still he was made a Gazetted officer as Gazetted P.A. to the Director of Legal Studies. Not only that he was finally promoted as Assistant Professor in the Law College. Why was this done? I would like to have an answer from the Hon. Minister.

Then one S. Damodaran, B.A., B.T was charged with moral turpitude. He was condemned. But he was promoted as Headmaster and posted to the very same school from where he had to go out on grave charges of moral turpitude. Then again in 1972, he was promoted as Chief Educational Officer when he was actually to be charge-sheeted for grave irregularities. This was done overlooking the seniorities of many.

This is an instance to show the extent of favouritism and nepotism that is rampant in his education department. All these things should be weeded out and at least in future they should keep a clean record. The Director of School Education......

THE HON. THIRU K. ANBAZHAGAN: The hon. Member referred to Mr. Damodaran, a Headmaster and said that he committed grave irregularities. He also said that he has proper materials for the same. If there is grave irregularity, he can also explain it in the House.

DR. H. V. HANDE: The Education Minister will find out the details. I have given the general details.

Now I want to say something about the office of the Director of School Education. I want to make one personal request. Every time I take the phone to call on him, back comes the reply 'Sir, he has gone to Secretariat or he has gone on tour'. What I say is, he must be available for members to talk and time should be set apart for it.

And the way in which the primary teachers are treated in D.P.I. office is pitiable. The usual reply, to a query whether the Director is available or not, is that he is not available. What I say is this sort of the Director being always out of his office, should be put an end to.

I want to say that the reply of the Hon. Minister for Education regarding payment of M.I.T. teaching staff is incorrect. In answer to a question he has said that teachers have been paid but my information is different. I have got a letter from the President of the teaching staff of M.I.T. saying that arrears of salary and allowances to which the State and Central Governments stand committed have not been paid till now, even after the lapse of nearly 2½ years. Besides the revised scales of pay and allowances are yet to be implemented. This is what has beent written to me. That is one thing.

Now I come to teachers of Corporation middle schools. Thiru R. Ponnappa Nadar, Thiru K. T. K. Thangamani, Thiru A. R. Marimuthu and myself gave last year a leter regarding displacement of these teachers. In spite of the assurance given that they will not be disturbed, an order has come in posting B. T. teachers

as Headmasters and saying that these Headmasters would be continued to draw the same pay and allowances as before and would be designated as Additional Headmasters. The Hon. Minister gave the assurance that they will not be disturbed. But in spite of the assurance this has come.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, பி. டி. ஆசிரியர்களைக் கொண்டுவந்து போடும்போது ஏற்கெனவே இருக்கிற ஹெட்மாஸ்டர்களுக்கு ஒரு தகுதி கொடுக்கப்பட்டு அவர்களை டிஸ்டர்ப் பண்ணுமல் பி.டி. ஆசிரியர்களைப் போட்டிருக் கிறோம். மாநகராட்சி மன்றங்களில் பி.டி. ஆசிரியர்களை 900 பேர்களை இந்திய அரசாங்கம் தருகிற மானியத்தின் அடிப்படையில் அத்தனை பேர்களையும் போடுகிறேன் என்று சொன்ஞர்கள். முதலில் அப்படி முடிவெடுத்தார்கள். சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், மற்றவர்கள் இப்படி அவ்வளவு பேர்களையும் போட வேண்டாம். ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீதம் போடவேண்டுமென்று அளவிற்குச் சொல்லப்பட்டது. அப்படி போட்டதற்குப் பிறகு ஏற்கெனவே உள்ளவர்கள் தங்களை ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று சொன்ஞர்கள். அவர்க ளுடைய சம்பள விகிதத்தில் எத்தகைய குறைபாடும் ஏற்படாமல் எச்.எம். தகுதியைக் குறைக்காமல் அடிஷனல் எச்.எம். என்று அவர்கள் தகுதி பெற்றிருக்கிருர்கள். ஆகவே, படிப்புத் தரத்தில் உயர்வாக இருக்கிற பி.டி. ஆசிரியர்களுக்கு எச்.எம். போஸ்டு கொடுக்கப்பட்டது. ஏற்கெனவே எச்.எம். போஸ்டில் இருக்கிறவர் களை அடிஷனல் எச்.எம். என்று போட்டு அவர்களுக்குத் தகுதியைக் குறைக்காமல், சம்பளத்தைக் குறைக்காமல் பாதுகாப்பு தரப்பட்டிருக் கிறது. அத்தனை இடங்களையும் பி.டி. ஆசிரியர்களுக்குத் தராமல் ஒரு குறிப்பிட்ட சதவீத இடத்திற்குத்தான் பி.டி. ஆசிரியர்கள் போடப் பட்டிருக்கிருர்கள்.

DR. H. V. HANDE : Then I come to another point. There are 35 polytechnics in the State. The students have been agitating. The agitation ranged from 13th May to 23rd October 1972. The Director of Technical Education agreed to their demands and promised to implement the same, *vide* his letter Memo. No. PC.DTE/72, dated 20th October 1972. I would like to know from the Hon. Minister what action had been taken and what is the latest position. Are any attempts being made to redress their grievances? That is what I want to know.

Then there is the need for creation of posts of Assistant Professor of Statistics in colleges where ancillary statistics is taught. Formation of an Education Board consisting of Minister of Education, Legislators, eminent educationists, etc., is a necessity. Today the hon. Member Mr. Mathialagan complained that progress of Tamil medium is not adequate. I wish to say that I differ from him.

THIRU K. A. MATHILAGAN : I said that the progress has slowed down, namely, inroducing Tamil medium.

DR. H. V. HANDE : தமிழைப் பாடமொழியாகக் கொண்டு வரக்கூடிய வேகம் குறைந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள்.

Are we quite sure that future of our boys would be safe if they study in Tamil Medium? How many of our politicians are sending our children to Tamil medium sections? Let us forget politics for a moment and have frank talk. Let us try to do something good for our children. One of the reason why D.M.K. is going unpopular —I maintain they are going unpopular and Chief Minister would not agree with me—is that the D.M.K. refuses to face facts. In Supreme Court, can you talk in Tamil ? You have to talk in English. How many Palkivalas and Niren Des have we produced ? You cannot have such persons if we educate our boys in Tamil medium. They must have good command of English to flourish into good and eminent lawyers. In Parliament we have to talk in English only so that others could understand us. All these problems are there. So, let us face things in a practical way and let us not try to bring in politics here. Let us try to think of the future of our boys and let us not rush in and spoil the future of students. That is one point which I want to stress most.

With regard to graduate teachers, I was watching the Hon. Chief Minister's reply in the morning. I was not very happy. Mr. G. Swaminathan, MLC had a talk with our Chief Minister. He telephoned me from Tanjore and he wanted this matter to be raised here. He informed me that in his talk with the Hon. Chief Minister, the Chief Minister had agreed, including the Hon. Minister for Education, that the whole matter has been solved. Is it necessary now for the Hon. Chief Minister to demand his pound of flesh? The situation now is better.

அவ்வளவு பேரும் பணிஞ்சு வந்திருக்காங்க. சுலபமாக முடிக்கலாம். திரும்பி வந்த அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கடிதமோ ரிக்ரெட் லெட்டர், க்விப்ளிங் ஆப் வொர்ட்ஸ் தேவையா என்று கேட்கிறேன். நீங்க யோசனை பண்ணிப் பாருங்க. அவர்கள் வந்து விட்டார்கள். அவர்கள் தவறு செய்யவில்லை. 41-வது செக்ஷன் தடையை மீறவில்லையா என்று கேட்பீர்கள். நீங்கள் மீறவில்லையா, நாங்கள் மீற வில்லையா?

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, நாங்கள் தடையை மீறுவோம், தாங்குகிறோம் என்று சொன்னோம். தாங்கினோம். அவர்களும் தாங்குவோம் என்றார்கள். தாங்க வேண்டியது தானே.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அவர்களுக்குத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்து பரிசு கொடுத்தாகிவிட்டது. அவர்கள் செய்தது குற்றமா என்று கேட்கிறேன். நீங்கள் செய்தது குற்றமா? நீங்கள் உங்களைக் குற்றவாளிகள் என்று ஒத்துக்கொள்கிறீர்களா? நீங்கள் அரசியலுக்காக இயக்கமாகச் செய்தீர்கள் என்றால் அவர்களும் இயக்கமாகச் செய்தார்கள். அவர்களிடம் இவ்வளவு ஸ்டிரிக்டாக நடந்துகொள்ள வேண்டுமா? பெருந்தன்மையோடு, பரந்த மனப்பான்மையோடு விட வேண்டியது தான். இதிலே கௌரவப் பிரச்னையாகக் கருதி, மன்னிப்புக் கடிதம் எழுதிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று இவ்வளவு ஹியுமிலியேடிவாக செய்ய வேண்டுமாவென்று கேட்கிறேன். அவர்களிடத்தில் மாணவர்கள் படிக்கவேண்டுமென்பதைக் கவனித்தீர்களா? நீங்கள் செய்ததைத்தான் அவர்களும் செய்திருக்கிறார்கள். நாங்களும் செய்ததுதான். யார் ஜாஸ்தியாகச் செய்கிறார்களோ அவர்களுக்குப் பரிசு ஜாஸ்தி. உயர்வான பதவி.

திரு. என். கணபதி : மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் அரசியல்வாதிகளையும் அரசு அலுவலர்களையும் ஒரே கோணத்தில் ஒரே கருத்தில் எப்படிப் பார்க்கிறார்கள்? அரசியல் வாதிகள் தியாகத்தைச் செய்து பரிசைப் பெறுகிறார்கள். அரசு ஊழியர்கள் போராடும்போது தியாகத்தைச் செய்யத் தயாராக இருக்க வேண்டும். ஏற்படும் விளைவுகளைத் தாங்கிக் கொள்ளவும் தயாராக இருக்க வேண்டும்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : அவ்வாறு சுலபமாகச் சொல்லி விடலாம். ஆயிரக் கணக்கான குடும்பங்கள் பாதிக்கப்படுகின்றன. அரசியல்வாதி தாங்க முடியும், அவர்களால் தாங்க முடியாது. நாம்

அரசியலில் நுழைந்து விட்டோம். ஆனால் அவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரச்சினைக்காகப் போராட்டம் நடத்துகிறார்கள். அதோடு அதை முடித்துவிட வேண்டும். அவர்கள் சார்பாக மேல்சபை உறுப்பினர் சுவாமிநாதன், ராஜா ஐயர் ஆகியவர்களும் பேசினார்கள். அதோடு பிரச்சினையை விட்டு விட்டுப் போக வேண்டுமே தவிர இதை கவுரப் பிரச்னையாக நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது.

இப்படி நீங்கள் ஒவ்வொன்றையும் கவுரப் பிரச்சினையாக எடுத்துக் கொண்டுதான் அன்பாப்புலர் ஆகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பிடிவா தத்தை விட்டு விட்டு பிரச்சினையைத் தீர்க்க வேண்டும். முதலமைச்சர் அவர்கள் விட்டுக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதாக நினைத்துக்கொண் டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் நான் அப்படி நினைக்கவில்லை.

யூனிவர்சிடி விவகாரத்தைப் பற்றிப் பேசும்போது உங்களைத் தாக்கிப் பேசினேன். அதிலே, உங்களுக்கு நிலைமை தெரிய வேண்டு மென்பதற்காக அப்படிப் பேசினேன். இதிலே நான் தாக்கிப் பேசினால் என்மேல் இருக்கும் கோபத்தால் அவர்களைப் பழி வாங்குவீர்கள் என்பதால் பேச முடியாத கட்டத்தில் இருக்கிறேன். இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஆறு மணிக்குள்ளாக ஒரு முடிவைத் தெரிவித்துவிட வேண்டும்.

எஸ். எஸ். எல்.சி. பரிட்சை மார்ச் 26-ம் தேதி நடக்கும் என்று அமைச்சர் அவர்கள் திருச்சியில் சொன்னதாக அறிகிறேன். பரிட்சை சுமூகமாக நடக்க வேண்டும்.

அந்த ஆசிரியர்கள் நம்முடைய சகோதர சகோதரிகள்தான். இதிலே ஒரு நல்ல சூழ்நிலை ஏற்பட வேண்டுமென்ற காரணத்தால் தான் இதிலே நான் அரசியல் விளையாட்டாகப் பேசவில்லை. நான் ரொம்பத் தாழ்மையோடு கேட்டுக் கொள்வது எப்படியாவது பிரச்சினைக்கு ஒரு முற்றுப் புள்ளி வைத்தாக வேண்டும். அப்போது தான் இந்த ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைக் கவனித்துக் கொள்வதிலே சுமுகமான சூழ்நிலை பிறக்கும்.

நான் கிட்டத்தட்ட 24 வெட்டுப் பிரேரணைகள் கொடுத்திருக் கிறேன். அவற்றை எல்லாம் நான் படிக்க விரும்பவில்லை. அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்து தக்க நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

மீண்டும் ஒரு முறை கூறிக்கொள்கிறேன். ஆசிரியர் பிரச்சினையிலே இன்று 6 மணிக்குள்ளாக ஒரு சுமுகமான முடிவைக் கூற வேண்டும், நாளையதினம் சுமுகமான சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்கு வழிகோல வேண்டு மென்று கூறிக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு துணைத் தலைவர் அவர்களே, கல்வி மானியக் கோரிக்கையின்மீது இந்த மாமன்றத்தைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள் பலரும் கருத்துக்கள் பல வற்றைச் சிறப்பாக வழங்கி இருக்கிறார்கள். என்னைத் தாக்கியோ அல்லது என்னுடைய துறையைத் தாக்கியோ பேசிய உரைகளினால் நான் தளர்ச்சி அடையவில்லை. ஆனால் இந்தத் துறை மேலும் மேலும் வளர வேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு உருவான கருத்துக்கள் பலவற்றை வழங்கி சீரிய முறையில் கருத்துக்கள் பலவற்றை எடுத்துச் சொன்னதற்காக என்னுடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனால் இந்தத் துறை எந்த அளவுக்கு மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதைப் பலரும் குறிப்பிட்டு காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கல்வித்துறை எப்படி இருந்தது எப்படி வளர்ந்தோங்கி வந்திருக்கிறது என்பதற்கான விவரங்கள் எல்லாம் குறிப்பு அறிக்கையிலே தந்திருக்கிறேன். 98 கோடி ரூபாய் பொதுக் கல்விக்காகவும் தொழில் நுட்பக் கல்விக்காகவும் செலவழிக்க கணக்குக் காட்டியிருப்பதே அந்தத் துறையிலே அதிகமான அளவுக்கு அரசு அக்கறை காட்டி வருகிறது என்பதை உணர்த்துவதற்கு அடிப்படையாக இருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன். சென்ற ஆண்டில் போட்ட கணக்குப்படி 90 கோடி ரூபாய் பொதுக் கல்விக்காகவும், தொழில் நுட்பக் கல்விக்காகவும் செலவழிக்கப்பட்டது.

மற்றும் பொறி இயல் கல்வி, மருத்துவக் கல்வி, வேளாண்மைக் கல்வி, கவின் கலைக் கல்வி ஆகிய எல்லாவற்றையும் சேர்த்துக் கணக்குப் போட்டால் 112 கோடி ரூபாய் வருகிறது. அதைத் தவிர ஊராட்சி மன்ற ஒன்றியங்கள், தனியார் துறை செலவழிக்கின்ற தன்மைகளைப் பார்த்தால் மேற்கொண்டு 35 கோடி ரூபாய் செலவாகியிருக்கும். ஆக 148 கோடி ரூபாய் கல்விக்காகத் தமிழ் மாநிலத்தில் பல்வேறு துறைகளின் சார்பாகச் செலவழிக்கப்பட்டதாகக் கணக்கு கூறுகிறது.

இந்த ஆண்டு பொதுக் கல்விக்கும், தொழில் நுட்பக் கல்விக்கும் ஒதுக்கி இருப்பது 98 கோடி ரூபாய். மேற்கொண்டு பல்வேறு துறைகளின் சார்பாகச் செலவழிக்கப்படுவதைச் சேர்த்தால் மொத்தம் 120 கோடி ரூபாய் ஆகும். அதைத் தவிர வேறு பல துறைகளின் மூலம் செலவழிக்கப்படும் கணக்கு 39 கோடி ரூபாய்க்கு மேல் ஆகிறது. ஆக 1973-74-ஆம் ஆண்டு 160 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இந்தப் பணியை ஆற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

வேறு எந்தத் துறையையும் விட இந்தத் துறைக்கு அதிக வாய்ப்புத் தருகிறோம் என்ற அளவில் இது மிகமிக இன்றியமையாததாக விளங்குகிறது.

இந்தக் கணக்கை மட்டும் காட்டினால் போதாது, இதனுடைய வளர்ச்சியைக் காட்ட வேண்டுமென்று உறுப்பினர்கள் வற்புறுத்திக் கூறினர்கள். அந்த வளர்ச்சியை நாம் மெல்ல மெல்லப் பெற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அதற்கான ஆக்கபூர்வமான முயற்சிகள் பலவற்றை மேற்கொண்டு சிறப்பாகவும், செம்மையாகவும் செய்து வருகிறோம்.

அகில இந்திய ரீதியில் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் 1971-ஆம் ஆண்டு மக்கள் எண்ணிக்கைப்படி நூற்றுக்கு 29 பேர்தான் எழுதப்படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். 71 பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரை கணக்கைப் பார்த்தால் நூற்றுக்கு 42 பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள், 58 பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். அகில இந்தியாவிலும் கேரளத்திற்கு அடுத்த படியாக இரண்டாவது இடத்தைத் தமிழகம் பெற்றிருக்கிறது. கேரளத்தில் நூற்றுக்கு 60 பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தவர்கள். 40 பேர் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள். அதற்கு அடுத்தபடியாக நம்முடைய தமிழ் மாநிலம் இருக்கிறது. அந்த அடிப்படையிலே நாம் பெரு முயற்சி செய்து எந்த அளவுக்கு நம்முடைய நிதிநிலை இடம் தருகிறதோ அந்த அளவுக்கு, முடிந்த அளவுக்கு கல்விக்காக ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறோம்.

300 மக்கள் வாழ்கின்ற இடத்தில் துவக்கப் பள்ளி ஒன்று இருக்க வேண்டும். இரண்டரை மைல் சுற்றளவில் உயர் துவக்கப் பள்ளி ஒன்று இருக்க வேண்டும். ஐந்து மைல் சுற்றளவில் ஒரு உயர் நிலைப் பள்ளி இருக்க வேண்டுமென்பதைக் கொள்கையாகக் கொண்டு செயல் பட்டு வருகிறோம். இப்போது துவக்கப் பள்ளிகள் ஏற்படுத்தும் முயற்சியில் அதிகக் கவனம் செலுத்தி வருகிறோம்.

1947-ல் நாடு விடுதலை பெற்றபோது இந்தியாவின் மொத்த மக்கள் தொகை 33 கோடிதான். 1971-ஆம் ஆண்டு கணக்குப்படி பார்த்தால் இன்றைய நிலையில் எழுதப்படிக்கத் தெரியாதவர்கள் எண்ணிக்கை மட்டும் $38\frac{1}{2}$ கோடி. அன்று இருந்த மக்கள் தொகை எண்ணிக்கையை விட இன்று எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்களின் எண்ணிக்கை மட்டும் வளர்ந்திருக்கிறது. 56 கோடி மக்கள் தொகையில் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் $38\frac{1}{2}$ கோடி பேர். லிட்ரசி எண்ணிக்கையும் வளருகிறது. இல்லிட்ரசி எண்ணிக்கையும் வளருகிறது.

ஆறு வயது முதல் பதினேரு வயதுக்குள் உள்ளவர்களை எப்படி யேனும் கல்வி பயிலக் கட்டாயமாகச் சேர்க்க வேண்டுமென்பதற் கான வசதிகளைச் செய்திருக்கிறோம். அந்த வகையில்தான் 300 மக்கள் தொகை கொண்ட ஒவ்வொரு இடத்திலும் ஒரு துவக்கப் பள்ளி அமைக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் ஊராட்சி ஒன்றியங்கள் மூலமாகவும், தனியார் துறை மூலமாகவும் பள்ளிகள் ஏற்பட வசதிகள், வாய்ப்புகள் செய்து தருகிறோம். அதிலே அதிகமான மாணவர்கள் ஈர்க்கப்பட வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் மதிய உணவுத் திட்டம் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. 18 லட்சம் பேர் மதிய உணவு பெறத்தக்க அளவுக்கு மூன்றில் ஒரு பகுதியினருக்குச் சலுகை காட்டப்பட்டு வருகிறது.

அதோடு மட்டுமல்லாமல் 1-ஆம் வகுப்பிலிருந்து 3-ஆம் வகுப்பு வரை படிக்கின்ற அவ்வளவு பேருக்கும் தமிழ்ப் பாடப் புத்தகங்கள், மற்றைய பாடப் புத்தகங்கள், எழுதுகோல், மற்றைய கருவிகள் எல்லாம் இலவசமாக வழங்கும் ஏற்பாட்டையும் செய்திருக்கிறோம். பல்வேறு வகைகளில் சலுகைகளைத் தருவது லிட்டரிசி எண்ணிக்கை யைப் பெருக்க வேண்டுமென்பதற்காகத்தான். அப்படி வந்தாலும் நம்முடைய மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரை நூற்றுக்குத் 90 பேர்தான் 6 முதல் 11 வயது வரை இதற்குள்ளே உட்படுவார்கள். மாண்புமிகு மதியழகன் அவர்கள் இன்னும் 33 லட்சம் பேர் படிக்காதவர்கள் பாக்கி இருக்கிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆறு வயது, ஏழு வயது ஆனவர்களைக் கண்டிப்பாகப் பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்க்கலாம். 8 வயது 10 வயது, 12 வயதுக்கு மேற்பட்டு ஆனவர்களை மறுபடியும் எப்படிக் கொண்டுவந்து சேர்ப்பது? அது நடைமுறையில் மிகமிக சாத்திய மற்ற ஒன்றாகும்.

அவர்களுக்கெல்லாம் அடல்ட் எட்யூக்ஷேன் போன்ற முறைகளில் தான் வசதி ஏற்படுத்த வேண்டும். நாம் மிகத் தீவிரமாகக் கவனம் செலுத்தவேண்டியது. 6, 7, 8 வகுப்புகளில் உள்ளவர்கள் 100-க்கு 100 சேர்ந்து ட்ராப் அவுட்ஸ் இல்லாத அளவிற்கு அவர்கள் படிப்பை நிறுத்தாத அளவிற்குக் கொண்டுவர பொறுப்புள்ளவர்களாக இருக் கிறோம். 42 சத விகிதம்தான் எழுதப் படிக்கத் தெரியாதவர்கள் என்றால் ஒன்று, இரண்டு, மூன்று, நான்கு, ஐந்து வகுப்பு படித்து விட்டு ஆறாவது வகுப்பில் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டு நிறுத்திவிடு கிறவர்கள் அதில் 26 பேர்கள். 14 பேர்கள்தான் ஆறாவதில் வந்து

படிக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. கல்வி கற்றுக்கொடுப்பதில், கல்வியை வளர்ப்பதில், தக்க முயற்சிகளை மேற்கொண்டு வருகிறோம். அது மேலும் மேலும் வளரும் என்ற நம்பிக்கையும் இருக்கிறது.

கல்வித் தரத்தை வளர்ப்பதில் மாணவர்கள்—ஆசிரியர்கள் விகிதாசாரத்தை ஓரளவிற்குக் குறைக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அப்படிக் குறைப்பது நல்லதுதான். அப்படிக் குறைத்தால் ஆசிரியர்கள் அதிகக் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்பதும் சரி. ஆனால் இருக்கிற நிதி வசதியை வைத்து பரவலாகக் கல்வியை பரப்ப வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

நம் நாடு விடுதலை பெறுகிற வரையில் புறக்கணிக்கப்பட்டு கல்வி வசதிகள் தரப்படாத நிலையில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு அத்திட்டங்களின் அடிப்படையில் முயற்சிகளை மேற்கொண்டு கல்வியின் பலனைப் பரவலாக ஆக்கும் முயற்சியினை எடுத்து வரும் சூழ்நிலையில் ஓரளவிற்கு குறிப்பிட்ட தொகையைத்தான் ஒவ்வொரு துறைக்கும் ஒதுக்கவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். 1966-ல் 44 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யப்பட்டது என்றால் இப்போது 99 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நாம் இழுத்துக்கொள்ள முடிகிற அளவிற்குத்தான் நம் நிதிவசதி இருக்கிறது. நிதி வசதி அதிகப்பட்டால் அதிகமாக ஆக்கலாம். இப்போதுள்ள கணக்குப்படி பார்த்தாலும் ஒரு ஆசிரியருக்கு உயர் தொடக்கப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரையில் 35 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையும், உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் 25 மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் என்ற நிலையும் என்ற அந்தக் கணக்கின் அடிப்படையில் பணியாற்றிக்கொண்டு வருகிறார்கள். 20, 25 என்று கணக்குப் போடுவது எளிது. அதிகமாக ஆசிரியர்களை நியமிக்கும் போது அதிகப் பணம் செலவழிக்க வேண்டிய கட்டம் இருப்பதால் தான் நம் நாட்டில் இருக்கிற வசதியை வைத்து, பண வசதியை வைத்து வாய்ப்புகளை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டிய அளவில் இருக்கிறோம்.

தேவைகள் முழுவதையும் நிறைவேற்றுகிற அளவிற்குப் போடுகிற பட்ஜட் அல்ல நம் பட்ஜட். இங்கு மட்டுமல்ல, எல்லா ஸ்டேட் பட்ஜட்களும் அப்படித்தான். அமெரிக்கா போன்ற நாடுகளில் தேவைகளை நிறைவேற்றிவிட்டு மிச்சப் பணத்தை வைத்து பிற நாடுகளுக்கு உதவி செய்கிற அளவிற்கு அவர்கள் வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் போடுகிறார்கள். நாம் நமது வருவாயை வைத்துத்தான் செலவிடுகிற தன்மையில் திட்டங்களைப் போடவேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

பெருமாள் கோவிலை எடுத்துக்கொண்டால் பட்டாசாரியார் கையில் இருக்கக்கூடிய உண்டைக்கட்டி அளவிற்குத்தான் வருகிற பக்தகோடிகளுக்குப் பிரித்துத் தரமுடியும். நான்கு பேர்கள் இருந்தால் நான்கு பேர்களுக்குப் பிரித்துத் தருவது, எட்டு பேர்கள் இருந்தால் எட்டுப் பேர்களுக்குப் பிரித்துத் தருவது, 32 பேர்கள் இருந்தால் கையில் பட்டது மாதிரியும் படாதது மாதிரியும்தான் பிரித்துக் கொடுக்க முடியும். இருக்கிற உண்டை ஒன்றுதான். அதே போன்று நம் நிதிவசதியை வைத்து நாம் கல்வியைப் பரவலாக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். ஏற்கனவே இருந்த குறைபாடுகளை மெல்ல மெல்ல போக்கும் வகையில் ஏற்கெனவே இருந்த நிலையில் மூன்றைக் கவனிக்க வேண்டும்.

more than before என்பதைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.
Better than before என்பதைக் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.
different than before என்பதையும் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

நாம் கல்வியைப் பரவலாக்கவேண்டியிருக்கிறது. எற்கெனவே உள்ள கல்வியைச் சிறப்புடையதாக ஆக்கவேண்டியிருக்கிறது. ஏற்கெனவே தொடர்ந்து இருந்து வருகிற கல்வி முறையை மாற்றி வாழ்க்கைக்கும் கல்வி முறைக்கும் நேரடித் தொடர்பு ஏற்படும் அளவிற்கு மாறுதல் ஏற்பட்டு அந்த வகையில் கொண்டுவரவேண்டு மென்று முயற்சி செய்யவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இப்போதுள்ள விகிதாசார அடிப்படை இப்போதுள்ள நம் நிதி வசதிக்கேற்றபடி வைத்திருக்கிறோம். 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு பள்ளிகளில் இருந்த வசதிகளைவிட இப்போது வசதிக் குறைவு என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

ஆசிரியர்களுக்கு இருக்கிற சலுகைகள் மற்றவைகள் எல்லாம் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்ததைவிட நாளுக்குநாள் குறைந்து கொண்டு வருகிறது என்ற குற்றச்சாட்டையும் யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. 25 அல்லது 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஸிலபஸ், பாடத் திட்டங்கள் என்னென்ன இருந்தன என்பதையும் இப்போது இருப்ப தையும் வைத்துப் பார்த்தால் எத்தகைய மாற்றமும் ஏற்படவில்லை என்ற குறையையும் யாரும் சொல்லிவிட முடியாது. முப்பது ஆண்டு களுக்கு முன்பு இருந்த பள்ளிக்கூட கட்டட வசதியையும் இப்போது உள்ள வசதியையும் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இப்போது வசதி அதிகமாகியிருக்கிறது. 15, 20, 30 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நகர்ந்து சென்றுதான் உயர் கல்வி பெறமுடியும் என்ற கட்டம் மாற்றப்பட்டு

இப்போது ஆறு, ஐந்து, நான்கு மைல்கள் சென்று அந்த வசதியைப் பெறலாம் என்ற அளவிற்கு வசதிகளைப் பெருக்கி இருக்கிறோம். எனவே வசதிக் குறைவு என்று யாரும் சொல்லிவிட முடியாது.

பாட திட்டங்களை எடுத்துக்கொண்டால் ஏற்கெனவே இருந்த பாடத்திட்டங்களையும் இப்போதுள்ள பாடத்திட்டங்களையும் வைத்து ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இப்போதுள்ள ஸ்டாண்டேர்ட் குறைவு என்று சொல்லிவிட முடியாது. மாணவர்களின் ஆர்வமும் அக்கரையும், ஆசிரியர்களின் ஆர்வமும், அக்கறையும் கல்வியின் தரம் உயருவதற்கு மிக மிகத் தேவைப்படுகிறது. அந்தத் தரத்தினை உயர்த்துவதற்கான எல்லாவிதமான முயற்சிகளையும் படிப்படியாக மேற்கொண்டு வருகிறோம்.

கல்வியின் தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் பாடத் திட்டங்களில் பல்வேறு மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகிறோம். ஒன்று முதல் பதினோருவது வகுப்பு வரையில் புதுப் பாடத் திட்டங்களை நாட்டுக்கு ஏற்ற வகையில் கல்வித் தரத்தைப் பெறும் வகையில், கல்விமுறை வாழ்க்கைக்குப் பயன்படுகிற முறையில் அந்த முறையில் பாடத் திட்டங்களை மாற்றியமைக்கவேண்டியவர் அந்த முறையில் பாடத்திட்டங்களை மாற்றியமைக்கவேண்டியவர் களாக இருக்கிறோம். அந்தந்தத் துறையிலுள்ள வல்லுநர்களைக் கொண்டு குழுக்கள் அமைக்கப்பட்டு அவர்கள் பாடத் திட்டங்களை வகுத்து ஒன்று முதல் ஐந்து வரையில், ஆறு முதல் எட்டு வரையில், ஒன்பது முதல் பதினொன்று வரையில் என்ற அளவிற்குப் புதுப் பாடத் திட்டங்களை எல்லாம் புகுத்தியிருக்கிறோம்.

ஒன்று முதல் ஐந்து வரையில், கணக்கு, அறிவியல் தவிர, மற்றப் பாடங்களுக்கெல்லாம் புதுத் திட்டங்களை சென்ற ஆண்டிலும் புதுப் பித்திருக்கிறோம். வருகிற ஆண்டு கணக்கு, அறிவியல் பாடங்களையும் ஒன்றும் வகுப்பிலிருந்து மாற்றி நாட்டுக்கு ஏற்ற வகையில் மாற்றப் பட்டு, குழுவினர் ஆராய்ந்து, அந்த அடிப்படையில் பாடப் புத்தகங் கள் அச்சடிக்கப்பட்டுத் தருகிற நிலையில், கணக்கு, அறிவியலை சொல்லி கொடுக்கிற ஆசிரியர்களுக்கு பயிற்சி தரவேண்டுமென்று இந்த ஆண்டு கிட்டத்தட்ட நாற்பது லட்சம் ரூபாய் செலவழித்து ஆசிரியர்களுக்கு மறு பயிற்சி தருகிற அளவிற்குத் தனிப் பயிற்சி தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு வாரம் இரண்டு வாரங்கள் என்று தரப்பட்டு 54,000 ஆசிரியர்களுக்கு இந்த கணக்கு, அறிவியல் இவற்றில் தனிப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டு இந்த ஆண்டு ஜூனிலிருந்து மூன்றும் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வரையில் சொல்லிக்

கொடுக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டு வருகிறது. அதற்கேற்றபடி பல்கலைக் கழகமும் ஒரு தனிக் குழு அமைத்து புகுமுக வகுப்பு, பட்டப்படிப்பு வகுப்பு, மேல்பட்டப் படிப்பு வகுப்பு இவற்றிற்கு நாட்டுக்கு ஏற்றபடி, மற்றப் பல்கலைக் கழகங்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து அதற்கேற்றபடி பாடத் திட்டங்களை மாற்றி புது ஸிலபஸ் கொண்டுவரப்பட்டு புகுமுக வகுப்பில் புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

படிப்படியாக மேல் வகுப்புகளில் புகுத்தி தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் செயல்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. ஐந்தாவது வகுப்பிலிருந்து ஆங்கிலம் கற்றுக் கொடுக்கலாம் என்பதை மாற்றி மூன்ருவது வகுப்பில் இருந்தே கட்டாயமாகச் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டு மென்ற முறையில், வாயளவில் சொல்லிக் கொடுத்தால் போதும் மூன்ருவது வகுப்பில் என்பதை மாற்றி ஏட்டளவில் சொல்லிக் கொடுக்கவேண்டுமென்று அதற்கான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளப் பட்டு வருகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி ஆங்காங்கு பயிற்சிக் கூடங்கள் நிறுவப்பெற்று கணக்கு, அறிவியல் என்று எல்லாத் துறைகளிலும் தரத்தை ஓரளவு மேலும் உயர்த்தவேண்டுமென்ற எண்ணம் இருந்துவருகிறது.

எந்த வகையில் மாற்ற வேண்டும், எந்த வகையில் வைக்கவேண்டும் என்பது அரசியல் வாதிகளாகிய நாம் முடிவு செய்யவேண்டிய நிலையில் இல்லை. வல்லுநர்கள் தான் இதற்கான மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டும் சாதாரணமாக வேறு எந்தத் துறையில் மாற்றம் செய்வதாக இருந்தாலும் ஒன்றிரண்டு மாதங்களில் மாற்றத்தைச் செய்து விடலாம். ஆனல் கல்வித் துறையில் எந்த மாற்றத்தையும் பத்து ஆண்டுகள் கழித்துத்தான் பலன் காணத்தக்க அளவிற்கு அதற்கான ஏற்பாடுகளை முன்கூட்டியே செய்து மாற்றங்களைச் செய்யவேண்டிய நிலையில் இருக்கிருேம். அதற்குப் பல்கலைக் கழகங்களின் கல்வித் துறையைப் பொறுத்து பல்கலைக் கழகங்கள் அதற்கு அனுமதி அளிக்க வேண்டும். முழு முயற்சியையும் அவர்கள் எடுக்கவேண்டிய அளவிற்கு இருக்கிறது.

பள்ளிக்கூடங்களைப் பொறுத்தவரையில் கல்வித் துறையில் அதற் கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டு வருகின்றன. ஆசிரியர்கள் மாணவர்கள் விகிதாசாரம் குறைந்திருந்தால் மிகச் சிறந்த கல்வி வந்துவிடும் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆசிரியர்களுக்கு அக்கறையும் ஆர்வமும் அதற்கேற்றபடி அமைதல் வேண்டும். மாணவர்கள் நன்கு கற்றுக்கொள்கிற சூழ்நிலை வரவேண்டும் என்பதற்காகக் கூறுகிறேன்.

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

சென்ற ஆண்டு கணக்குப்படி நூற்றுக்குக் குறைவாக இருந்து 6, 7, 8, 9, 10, 11 வகுப்புகளிலும் சேர்ந்து நூறு மாணவர்களுக்குக் குறைவாக இருக்கிற பள்ளிக்கூடங்கள் மட்டும், எக்கானமி ஸ்ட்ரெங்க்த் கூட இல்லாமல் நடைபெறுகிற பள்ளிக்கூடங்கள் 55 இருக்கின்றன. அதிலே ஒரு வகுப்பிலே 6—7—8 மாணவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் 9—10—11 வகுப்புகளில் 4—5—6 மாணவர்கள் தான் இருக்கிறார்கள். உள்ளபடியே அந்தப் பள்ளி களிலே 6 மாணவர்களை வைத்து ஆசிரியர்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுப்பதால், 1 :35 விகிதத்தில் இருக்கும் மாணவர்களைவிடக் கல்வியில் சிறந்து காணப்படுகிறார்களா என்று பார்த்தால், அந்தக் கணக்கைத் தனியாகப் பார்க்கிறபோது 8 மாணவர்களுக்குச் சொல்லி கொடுத்த இடத்திலும், 120 மாணவர்களை 2 வகுப்புகளாக வைத்துக் கொண்டு சொல்லிக் கொடுத்த இடத்திலும் ரிசல்ட் ஒரே அளவுக்குத் தான் இருக்கிறது. இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால் அவரவர்கள் காட்டுகிற அக்கறையைத்தான். அதற்காக எண்ணிக்கையைக் குறைக்க வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லை.

இப்போதுள்ள சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப, நிதி வசதிகளுக்கு ஏற்ப நாம் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். இந்த நிலைமைகளுக்குப் பெற்றோர்களும் காரணமாக இருக்கிறார்கள். ஆசிரியர்களிடத்தில் மாணவர்கள் இருப்பதை விட பெற்றோர்களிடத்தில் ஒரு மாணவன் அதிக நேரம் இருக்கிறான். ஒரு மாணவன் $4\frac{1}{2}$ மணி நேரம் 5 மணி நேரம் தான் பள்ளியில் தங்குகிறான் என்றால் மீதியுள்ள 18–19 மணி நேரம் பெற்றோர்களுடன் தங்கவேண்டிய கட்டம் ஏற்பட்டிருக் கிறது. சமுதாயச் சூழ்நிலையில் பெற்றோர்களின் அக்கறை எந்த விதத்தில் இருக்கிறது என்பதை இந்த உலகம் முழுவதும் காணலாம். இந்தியா முழுவதிலும் காணலாம், நம்முடைய நாட்டிலே கூடக் காணலாம். ஆசிரியர்கள் 4–5 மணி நேரம் எவ்வளவு தான் பக்குவப் படுத்தினாலும், 18 மணி நேரம் பெற்றோர்களுடன் இருப்பதால் அவர் கள் மறுபடியும் கெட்டு மறுநாள் வருகிறார்கள். பிறகு மறு நாள் பள்ளியில் பக்குவப்படுத்தப்பட்டு வீட்டிற்குச் சென்று மறுபடியும் திரும்பி ஆரம்ப நிலைக்கு, கவலையேற்றம் மாடு மாதிரி இருந்த இடத் திலேயே போய் போய் ஒரே இடத்தில் இருக்கிற மாதிரி, இருக் கிறார்கள். பெற்றோர்களுக்கு அக்கறை இருக்க வேண்டும். பெற்றோர் கள்–ஆசிரியர்கள் சங்கம் ஒவ்வொரு பள்ளியிலும் இருக்கிறது. அதற்காக அதிகாரிகள் தனியாக நியமிக்கப்பட்டு ஆங்காங்கு இருக் கின்றனர்.

கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையில் மாணவர்கள் மத்தியில் அமைதியின்மை அடிக்கடி ஏற்படுகிறது. இதற்கு அரசியல் காரணங்கள் பல இருந்தாலும், பல இடங்களில் வேறு காரணங்களாலும் தகராறு ஏற்படுகிறது. கல்லூரிகளில் ஏற்படும் பேரவைத் தேர்தல்களில் ஏற்படும் தகராறுகள், ஒரு கோஷ்டிக்கும் இன்னெரு கோஷ்டிக்கும் இடையே ஏற்படும் தகராறுகள், மாணவர்களுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் இடையே ஏற்படும் மனக்கசப்புகள், அதன் காரணமாக ஏற்படும் கலவரங்கள், ஒருவருக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஏற்படும் தனிப்பட்ட கலவரங்கள், ஒரு ஜாதிக்கும் இன்னெரு ஜாதிக்கும் ஏற்படும் கலவரங்கள், ஒரு மாணவனுக்கும் ஒரு கண்டக்டருக்கும் ஏற்படும் தகராறு என்ருலும், அந்தத் தகராறு மாணவ ஜாதிக்கும், கண்டக்டர் ஜாதிக்கும் இடையே அது தகராருக மாறி விடுகிறது. அண்மையில் ஒரு கண்டக்டர் ஒரு மாணவனின் காலை மிதித்து விட்டான் என்ற காரணத்திற்காக அது மாணவ ஜாதிக்கும் கண்டக்டர் ஜாதிக்கும் இடையே ஒரு சண்டையாக மாறி கல்லூரி மூடும் நிலைக்கு வந்து, 4 நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்களிடையே சமரசம் ஏற்பட்டு கல்லூரி திறக்கும் நிலையேற்பட்டது.

இதற்காக ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் முன்கூட்டியே இத் தகராறுகளைத் தீர்த்துவிடும் அளவிற்கு ஒவ்வொரு கல்லூரியிலும் ஒரு குழு அமைக்கப்பட வேண்டுமென்று ஒவ்வொரு கல்லூரிக்கும் பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர் மூலமாகவும், கல்லூரிக் கல்வி இயக்குநர் மூலமாகவும் வேண்டுகோள் அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. கல்லூரித் தலைவரைத் தலைவராகக் கொண்டு, ஒரு சீனியர் ப்ரொபசர் மாணவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகுபவர் அதிலே போட்டு, அதோடு ஓல்ட் பாயிஸ் அசோசியேஷனில் இருந்து பழைய மாணவர் ஒருவரையும் போட்டு, அதிலே பெற்ருேர்கள் சங்கத்தைச் சார்ந்த பிரதிநிதியையும் போட்டு, அந்தக் கல்லூரியில் இருக்கும் மாணவர் மன்றத்தின் தலைவர் செயலாளர், மாணவர்கள் பிரதிநிதி ஆகியோரைக் கொண்டு ஒரு குழு இருந்தாலும், எந்த ஒரு பிரச்சினையையும் முதலில் அந்தக் குழு ஆராய்ந்து எடுக்கவேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசுக்கோ, அல்லது அமைச்சருக்கோ தெரிவித்து தக்க நடவடிக்கைகளை எடுக்கச் செய்யலாம். அந்தக் குழுவினிடத்தில் பிரச்சினைகள் வந்தால் உடனடியாக அதற்குத் தீர்வு காண முடியும். ஆனுல் அந்தக் குழுவினிடத்தில் போகாமலேயே ஒரு பிரச்சினை எழுந்த உடனே கிளர்ச்சிகள் மற்றவற்றில் ஈடுபடுகிற காரணத்தால் பல விதமான சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. இருப்பினும் 2 ஆண்டு காலமாக

ஆங்காங்கு இப்படிப்பட்ட அமைப்புகள் ஏற்படுத்தப்பட்டு, ஆங்காங்கு பிரச்சினைகள் ஆராயப்பட்டு தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த வகையில் பல நன்மைகளை நாம் பெற்று இருக்கிறோம்.

நாம் கல்விக்காக செலவழிக்கும் பணத்தில், கல்லூரிக்குச் செலவழிக்கும் வகையில் இந்த மாநிலத்தில் எந்தெந்த அளவுக்கு அதைச் சீர்திருத்த வேண்டுமென்பதற்காக பல்வேறு துறைகளில் திட்டக்குழு அமைக்கப்பட்டு, அடுத்த 2 ஆண்டுகளில் 4-வது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 2 ஆண்டுகளிலும், 5-ம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் 2 ஆண்டுகளிலும் பயன்படுத்தத்தக்க அளவுக்கு பல்வேறு துறைகளில் ஆராய்ச்சி செய்து அறிக்கை அளிக்க மால்கம் ஆதிசேஷய்யா அவர்கள் தலைமையில் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஒவ்வொரு துறையைப் பற்றியும் கருத்து வழங்கியிருக்கிறார்கள். கல்லூரித் துறையைப் பற்றி என்னென்ன மாற்றங்கள் செய்யலாம் என்பதற்காக பல்வேறு நிபுணர்கள் இருக்கிறார்கள். வல்லுநர்கள் இடம் பெற்று இருந்தார்கள். அகில இந்திய அளவில் திரு. மத்தூர் அவர்கள் இடம் பெற்று இருந்தார்கள். டாக்டர் இராமச்சந்திரன், ஐ.ஐ.டி. டைரக்டர் இடம் பெற்று இருந்தார்கள். பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியர்கள் இடம் பெற்று இருந்தார்கள். வல்லுநர்கள் அதிலே பங்கு கொண்டு ஆராய்ந்து ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்து இருக்கிறார்கள். அந்த அறிக்கை அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு கட்டத்திலும் என்னென்ன மாற்றங்கள், 12 ஆண்டு காலமாகச் செய்யலாமா என்ற ஒரு கருத்தையும் தந்து இருக்கிறார்கள். அவற்றை ஆராய்ந்து நிதி நிலைக்கேற்ப அதை எந்த முறையில் நடைமுறைப் படுத்தலாம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறோம்.

அவர்கள் எடுத்துச்சொன்ன விதத்தில் நம் மாநிலம் ஓரளவுக்குக் கல்விச் சலுகை தந்து, ஊக்கம் தருகிற மாதிரி இருக்கிறது. இப்போது இருக்கிற கணக்குப்படி பார்த்தால், தொடக்கப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரையில் 1–5 வகுப்பு வரை படிக்கும் மாணவர்களுக்கு அரசு செலவழித்தது சென்ற ஆண்டு கணக்குப்படி பார்த்தால் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் அரசு செலவழிக்கும் பணம் ரூ. 61.70 காசு.

உயர் தொடக்கப் பள்ளியில் 6–7–8 வகுப்பில் படிக்கும் மாணவன் ஒவ்வொருவருக்கும் அரசின் சார்பாக செலவழிக்கப்படும் தொகை ரூ. 111.40 காசு—சராசரியாக ஒரு ஆண்டுக்கு. அதே மாதிரி 9–10–11 உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 244.80 காசு செலவழிக்கிறோம்.

புகுமுக வகுப்பில் கலைப் பிரிவு மாணவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 380 செலவழிக்கிறோம். புகுமுக வகுப்பில் அறிவியல் பிரிவு மாண வர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 500 செலவழிக்கிறோம். பட்டப் படிப்பு கலைப் பிரிவு மாணவர்களுக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 410 செலவழிக்கிறோம் (பி.ஏ. வகுப்பு). பி.எஸ்.ஸி. அறிவியல் எடுத்துப் படிக்கிற ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் ரூ. 600 செலவழித்து படிப்புச் சொல்லிக் கொடுக்கும் நிலையில் இருக்கிறோம். பட்ட மேற்படிப்பு வகுப்பில் (எம்.ஏ.) கலைப் பிரிவில் படிக்கிற மாணவர் ஒருவருக்கு ரூ. 775 செலவழிக்கிறோம். பட்டமேற்படிப்பு (எம்.எஸ்.ஸி) அறிவியல் எடுத்துப் படிக்கும் மாணவன் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 1,120 செலவழிக்கிறோம்.

பாலிடெக்னிக்கு படிக்கும் மாணவன் ஒவ்வொருவருக்கும் ரூ. 2,880 செலவழிக்கிறோம். முதல் ஆண்டு, இரண்டாம் ஆண்டு, மூன்றும் ஆண்டு ஆகிய மூன்று ஆண்டுகட்கும் ஒவ்வொரு ஆண்டுக்கும் இந்தத் தொகை செலவழிக்கிறோம்.

போஸ்ட்-கிராஜுவேட் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு ஒவ்வொரு வருக்கும் ரூ. 1,120 தான் செலவழிக்கிறோம் என்றாலும், பாலிடெக் னிக்கில் படிக்கும் ஒவ்வொரு மாணவனுக்கும் ரூ. 2,880 செலவழிக் கிறோம்.

அதே மாதிரி வேளாண்மைக் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவன் ஒருவனுக்கு ரூ. 7,000 செலவழிக்கிறோம்.

பொறியியல் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவன் ஒருவனுக்கு ரூ. 8,565 ஒவ்வொரு ஆண்டும் செலவழிக்கிறோம்.

மருத்துவக் கல்லூரியில் படிக்கும் மாணவன் ஒவ்வொருவனுக்கும் ரூ. 10,000 செலவழிக்கிறோம்.

ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால், இவ்வளவு பணம் செலவழிக் கிறோம் என்றாலும், அதை அவர்கள் திருப்பிக் கொடுக்கவேண்டு மென்று நினைக்கவில்லை. அவர்கள் இதன் பொருட்டு நாட்டுக்குப் பயன்படவேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் இந்த முறையை வகுத்து, ஒரு அடிப்படையில் இவைகளையெல்லாம் செய்து, பல்வேறு திட்டங்களை வைத்து இருக்கிறோம். ஒவ்வொரு ஆண்டு கணக்குப் பார்த்தாலும் கூடுதல் செலவு செய்யும் வகையில் ஓரளவுக்கு அந்தக் கல்வியின் தரத்தையும் தன்மையையும் அதிகப்படுத்தும் வகையில் பெருக்கிக் கொண்டு வருகிறோம் என்பதையும் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

தமிழ்நாட்டில் தமிழைப் பாடமொழியாக ஆக்குவதிலே திரு. மதியழகன் அவர்கள் ஒரு கருத்தைக் கொடுத்தார்கள். டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் வேறு ஒரு கருத்தைச் சொன்னார்கள். இரண்டு வேறு கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. எல்லா வகுப்புகளிலும் தமிழே தமிழகத்தில் இருக்கும் பள்ளிகளில், கல்லூரிகளில் புகுமுக வகுப்பில் பாடமொழியாக இருக்க வேண்டும், பிற மாநிலங்களிலிருந்து வந்தவர்கள் ஆங்கிலம் கற்கவும், மற்றவர்கள் தமிழிலே படிக்க வேண்டுமென்று திட்டமிட்டு இருந்தோம். அதற்குப் பிறகு தமிழ் நாட்டிலே தமிழ்தான் பாடமொழி என்று வைத்தோம்.

தமிழ்தான் பாடமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று ஒரு கிளர்ச்சி கூட இருந்தது. ஆனால் அந்தக் கிளர்ச்சி முடிந்து, அரசினர் கல்லூரிகளில் தமிழ்தான் பாடமொழி என்று வந்தவுடன் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி கிளர்ச்சி நடை பெற்றது. தனியார் கல்லூரிகளில் ஆங்கில வகுப்பு இல்லாமல் எங்கள் கல்லூரி வைக்கக்கூடாது, ஆங்கிலம் கற்க வழி இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி பல கல்லூரிகள் ஆங்கிலத்தை வைத் திருந்தன. அரசினர் கல்லூரிகளில் மட்டும் தமிழ் பாடமொழி என்று இருந்தது. தனியார் கல்லூரிகளை நாம் கட்டுப்படுத்த முடியாது. பல்கலைக்கழகம் தான் வேண்டுகோள் விடுத்தது. டாக்டர் லட்சுமண சுவாமி முதலியார் கருத்துப்படி சில கல்லூரிகளில் ஒரு வகுப்பு ஆங்கிலம் வைக்க முடிவு செய்யப்பட்டது. குறிப்பாக தென் மாவட்டங்களில் இருக்கும் கல்லூரிகள் இதை ஏற்றுக்கொள்ள முன் வந்தன. வடமாநிலத்தில் இருக்கும் கல்லூரிகளில், குறிப்பாக சென்னையில் இருக்கும் கல்லூரிகள் முன் வரவில்லை.

பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தர் மூலமாக முயற்சி செய்யவேண்டி யிருக்கிறது. அரசு கல்லூரிகளில் நாமே ஏற்று நடத்தியதன் காரண மாக அரசு ஆணையிட்டு காரியங்களைச் செய்தது. ஆனால் மாணவர்கள் பெரும் கிளர்ச்சி செய்த பிறகு அவர்களைச் சமாதானம் செய்கின்ற முறையில் ஒரளவுக்குத் தன்மைகள் வருவதற்கு, டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார், அவர்களைத் தலைவராகக் கொண்டு, டாக்டர் சந்திரன் தேவநேசன், திரு. தாமோதரன் இன்னும் மற்றவர்களைக் கொண்ட குழு அமைத்து யோசனை சொல்லச் சொன்னோம். அதைத் தான் அரசு கல்லூரிகளில் ஒரு வகுப்பாவது கட்டாயம் ஆங்கிலத்திலிருக்க வேண்டும் என்ற அளவுக்குக் கொண்டு வந்தோம். அந்த முறைகளில் தமிழில் பயில்கிறவர்களுக்கு ஊக்கமும், ஆக்கமும் தரவேண்டும் என்றுதான் புகுமுக வகுப்பில் அவ்வளவு பேருக்கும். இலவசப் படிப்

பாக ஆக்கிவிட்டு, தமிழில் எடுத்து பாடம் படிக்கின்ற மாணவர்களுக்கு புத்தகங்கள் வாங்க 50 ரூபாய் என்று வைத்தோம். அது இன்செண்டிவாக பயன்பட வேண்டும் என்பதற்காக வைத்தோம்.

அதே மாதிரி பி.ஏ., பி.எஸ்ஸி. பட்டப் படிப்பு படிக்கின்றவர்களுக்கு, தமிழில் படித்தால் 180 ரூபாய் சலுகை வழங்கி வருகிறோம். அந்த வகையிலே 1972–73-லே புகுமுக வகுப்பில் 21,224 பேர் தமிழில் பயின்றார்கள். அதே மாதிரி பட்டப் படிப்பில் 16,787 பேர் தமிழில் பயின்றார்கள். அந்த வகையிலே ஆங்கிலத்திற்கான இடங்களில் 56 ஆயிரத்துச் சில்லறை இடங்கள் இருக்கும்போது 21,244 இடங்கள் தமிழ் எடுத்துப் படிக்கின்ற அளவுக்கு சூழ்நிலை புகுமுக வகுப்பிலே ஏற்பட்டது. அந்த முயற்சிகளும், மற்றவைகளும் மெல்ல மெல்ல மேன்மேலும் வளரும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. அதற்கென வாய்ப்புகளையும், வசதிகளையும் ஏற்படுத்தும் போது, தமிழிலேயே படித்து தேறி வருகின்றவர்களுக்கு அரசாங்கம் பல்வேறு சலுகைகளை மேற்கொள்ளும் சூழ்நிலை ஏற்படும்போது, அப்படிப் படித்துவந்தால் தங்களுக்கு வேலை வாய்ப்பு கிடைக்கும் என்று நிச்சயமாக ஏற்படும்போது கட்டாயம் படிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை உண்டு.

தமிழில் எடுத்துப் படிப்பவர்கள் ஓரளவுக்கு அதிகமான அளவில் வெற்றி பெறுகின்ற நிலைமை இருக்கின்றது. பல இடங்களில் இருந்து வந்திருக்கின்ற அறிக்கைகளைப் பார்க்கும்போது, ஆங்கிலத்தில் படித்து தேர்வு எழுதியவர்கள் வாங்குகின்ற மதிப்பெண்களை விட, தமிழில் படித்து தேர்வு எழுதியவர்கள் அதிகமான மதிப்பெண்கள் பெற்றிருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதுதான். இவைகள் மேன்மேலும் வளரும் போது, நல்ல சூழ்நிலைகள் ஏற்படும் என்று கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

கிட்டத்தட்ட 97 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு நாம் கல்வித் துறைக்காகச் செலவழிக்கிறோம் என்றாலும் கூட, சாதாரணமாக பள்ளி, கல்லூரி, தொழிற் கல்வி ஆசிரியர்கள் ஊதியத்திற்கும், பள்ளி கல்லூரி பல்கலைக்கழக மான்யங்களுக்கு மட்டுமே 80 கோடியே 66 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது. மற்றைய செலவினங்களுக்கு மற்றத் தொகை செலவழிக்கப்படுகிறது. உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்கு கட்டிடம் கட்டுவதற்கு மொத்தமாக செலவழிக்கப்படுவது

5 ஆண்டுகளுக்கு 1 கோடி ரூபாய் இருக்கும் என்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் குறிப்பிட்டார்கள். பல்வேறு தலைப்பு களில் கல்லூரி, உயர்நிலைப் பள்ளி, துவக்கப் பள்ளிகளுக்கு எல்லா வகையிலும் சேர்த்து 1973–74க்கு மட்டும் கட்டிடம் கட்ட ஒதுக்கி யிருக்கிற பணம் ரூ. 3,32,00,000. சென்ற ஆண்டும், அதற்கு முன் ஆண்டும் ரூ. 2 கோடி சில்லறை என்ற அளவில் இருந்தது.

திரு. கே. ஏ. மதியழகன் : நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடியும் வரையில் 1 கோடி ரூபாய் என்று அமைச்சர் அவர்களுடைய குறிப்பில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. 2,700 உயர்நிலை பள்ளிகளுக்கு கட்டடம் கட்டுவதற்கு 5 வருடத்திற்கு 1 கோடி ரூபாய் இவ்வளவு பெரிய பட்ஜெட்டில் ஒதுக்கியிருக்கிறது. இதில் இன்னும் கவனம் செலுத்தியிருக்கலாம் என்று வற்புறுத்தத் தான் சொன்னேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, கட்டடங்களுக்கு அதிகம் ஒதுக்க வேண்டும் என்பது தான் அரசின் விருப்பமும். ஆனால், பொதுவாகவே சண்டைக் காலம் வந்த போதெல்லாம் புதிய கட்டிடங்கள் கட்ட வேண்டாம் என்ற உத்தரவு வந்தது. பாகிஸ்தான் போர் வந்த போதும் சரி, பங்களா தேஷ் போர் வந்தபோதும் சரி, புதிய கட்டடங்கள் கட்ட வேண்டாம். அதற்கு பணம் ஒதுக்க வேண்டாம் என்று உத்தரவு வந்தது. இப்போது கட்டிடங்கள் கட்ட அதிகப்படியாக ஒதுக்கப்படுகின்ற நிலைமை வேண்டும் என்று நாங்களும் வாதிட்டு, கேட்டு வருகின்றோம். இந்த ஆண்டு உயர்நிலை பள்ளிகளுக்கு எல்லா கட்டடங்களுக்கும் சேர்த்து ரூ. 3,32,00,000 ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்கு அதிகத் தொகை ஒதுக்க வேண்டுமென்றால், எந்தவகை யிலிருந்து பிரித்து எடுக்கவேண்டும் என்ற பிரச்சினை வரும்போது, பொதுமக்களுடைய ஒத்துழைப்பு, அவரவர்கள் கொடுக்கிற நன்கொடையுடன் ஈட்டுறுதி மான்யத்தின் மூலமாக ஈட்டுத் தொகை தந்து, அந்த அடிப்படையில் ஆங்காங்கு கட்டிடங்கள் எழுப்புகிற முயற்சியை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறோம்.

துவக்கப் பள்ளியைப் பொறுத்தவரையிலும் கட்டடங்களை விரிவு படுத்த வேண்டுமென்பதற்காகத் தனி வாரியம் அமைத்து, ஆயுள் காப்பு கழகத்திடம் நிதி வசதி பெற்று, ஒரே தடவையில் 7,000-த்து சில்லறை கட்டிடங்களுக்கு கட்டிடம் இல்லாமல் இருக்கிறது— அந்தக் கட்டிடங்களை கட்டிவிட்டு இந்தத் தொகையைத் திருப்பித் தரலாம் என்றிருக்கிறது. எல்.ஐ.சி. ஒப்புதல் கிடைத்த பிறகு நல்ல

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1973 மார்ச் 20

சூழ்நிலைகள் ஏற்படும் என்று கருதுகிறேன். அந்த அளவுக்கு வந்த பிறகு அந்தக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதை நாம் எடுத்துக் கொண்டால், துவக்கப் பள்ளிகளைப் பொறுத்த வரையில் 7,000 பள்ளிகளுக்கும் ஓரிரண்டு ஆண்டுகளில் கட்டிடங்களை கட்டி முடித்துவிடலாம். இல்லாவிட்டால் 7, 8 ஆண்டுகள் ஆகும். அதற்கான முயற்சிகளை அரசு எடுத்துக் கொண்டு வருகிறது.

கன்னிமரா நூலக நியமனத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். நூலகத்தில் இருக்கிற திரு. சுந்தரபாபு என்பவர் தகுதியைக் கவனிக்காமல் திரு. சுந்தரராஜன் கன்னிமரா நூலகராக நியமிக்கப்பட்டார் என்று குற்றம் சாட்டினார்கள். கன்னிமரா நூலகர் பதவிக்கு அந்த நூலகத்தில் டெபுடி லைப்ரேரியனாக இருப்பவரைத்தான் தேர்ந் தெடுக்க முடியும். இதுதான் விதி. திரு. சுப்பு குறிப்பிட்ட திரு. சுந்தரபாபு, நூலகர் பதவிக்குக் கீழேயுள்ள பாகுபாடு உதவியாளர் (கிளாசிபிகேஷன் அசிஸ்டெண்ட்) என்ற பதவியில் இருப்பவர். கன்னிமரா நூலகத்தில் பணியாற்றுபவர்களில் ஜூனியர் பணியாளர்களில் இவர் ஒருவர். உதவி நூலகர் பதவிக்கே இவரும் திரு. சுந்தரராஜனும் பொதுத் தேர்வாணைக்குழு (பப்ளிக் சர்விஸ் கமிஷன்) முன்பு விண்ணப்பம் செய்து கொண்டபோது, திரு. சுந்தரராஜன் உதவி நூலகராக கமிஷனால் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டார். அவ்வுத்திரவை எதிர்த்து திரு. சுந்தரபாபு நீதிமன்றத்தில் வழக்குத் தொடுத்தார். அது நீதிமன்றத்தால் தள்ளுபடி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, உதவி நூலகர் பதவியை வகிக்காத ஒருவர், அப்பதவிக்கு அருகதையற்றவர் என்று சர்வீஸ் கமிஷனால் நிராகரிக்கப் பட்ட ஒருவர் என்பதனால் நூலகர் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட வில்லை. கீழ்ப் பதவிக்கே தகுதியற்ற ஒருவர் என்று சர்வீஸ் கமிஷனால் நிராகரிக்கப்பட்டவர். ஆகவே, மேல் பதவிக்கு தேர்ந்தெடுக்கப்பட வில்லை என்பது தான் இருக்கக்கூடிய நிலைமை, திரு. சுந்தரபாபு பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர் என்று கூறினார்கள். திரு. சுந்தர ராஜனும் பிற்பட்ட வகுப்பைச் சார்ந்தவர்தான் என்று சொல்லப் படுகிறது.

* திரு. க. சுப்பு : தலைவரவர்களே, அந்தப் பதவிக்குக் கோரப் பட்டிருக்கின்ற குவாலிபிகேஷன்ஸ் :—

M.A., Diploma in Library Science.

At least two years experience in library techniques and organisation.

திரு. சுந்தரபாபுவிற்கு இருக்கக்கூடிய குவாலிபிகேஷன்ஸ்

M.A. High Second Class.

B.Sc. High Second Class.

B. Libr. Science, High Second Class.

Diploma in Anthropology (Distinction).

Typewriting (English) Higher grade.

Commerce Higher grade.

Commercial Geography Higher grade.

Banking Higher grade.

Hindi-Madyama.

Working knowledge in 14 languages.

14 years experience in Connemera Public Library.

4 years and 6 months as librarian in the Directorate of Tamil Development.

Son of a political sufferer. இப்போதும் suffer பண்ண வேண்டியிருக்கிறது.

Application recommended and forwarded by Director of Tamil Development.

Belongs to Backward Class.

Permanent incumbent of Tamil Nadu Educational Subordinate Service

இதெல்லாம் அங்கேயிருப்பவர்களுக்குத் தெரியும். அங்கே டைரக்டராக இருக்கும் திரு. தில்லைநாயகத்தை, திரு. சுந்தரபாபுவை ஓவர்லுக் செய்து, அவரை பிரமோட் பண்ணியிருப்பதாகவும் இவர் மேலே வந்துவிடக்கூடாது என்பதற்காக அப்ளிகேஷனை அனுப்பக் கூடாது என்று செய்திருப்பதாகவும், இது குறித்து முதலமைச்சருக்கு அப்பீல் செய்திருப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையை மாண்புமிகு அமைச்சரவர்கள் பரிசீலனை செய்து பார்க்கவேண்டும். இவ்வளவு குவாலிபிகேஷன் உள்ளவரைப் புறக்கணிப்பது சரியான நிர்வாகத்துக்கு உதவியாக இருக்காது. மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இப்போது பதில் சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காகச் சொல்லவேண்டாம். நிதானமாகப் பரிசீலித்துப் பதில் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: தலைவரவர்களே, இதைப்பற்றி பரிசிலனை செய்யவேண்டுமென்று மாண்புமிகு உறுப்பினர் சுப்பு அவர்கள் தெரிவித்தார்கள். பரிசீலிக்கக் கூடாது என்பது எங்கள் எண்ணம் அல்ல. திரு. சுந்தரராஜன், திரு. சுந்திர பாபு இருவரும் விண்ணப்பித்து இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு சர்வீசும், தகுதியும் இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் திரு. சுப்பு அவர்களுக்கும் இருக்கலாம்; எங்களுக்கும் இருக்கலாம். ஆனால் சர்வீஸ் கமிஷனில் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கின்ற முறைப்படி திரு. சுந்தர ராஜனை இந்தப் பணிக்குத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். அதற்குப் பின்னால் திரு. சுந்திரபாபு வழக்குத் தொடர்ந்து அந்த வழக்குத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. வழக்கிலே திரு. சுந்திரபாபு தனக்குச் சாதகமான காரணங்களை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருப்பார். அதையெல்லாம் தெரிந்த பின்புதான் வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்திருப்பார்கள்.

திரு. க. சுப்பு: திரு. சுந்தரராஜனைத் தேர்ந்தெடுக்கும்போது திரு. சுந்திரபாபுவின் அப்ளிகேஷன் அனுப்பப்படவில்லை. அப்ளிக்கேஷனை அனுப்பாமல் இங்கே வைத்துவிட்டார்கள். எனவேதான் வேறு சரியான ஆள் இல்லை என்று சொல்லித்தான் சுந்தரராஜனை நியமித்திருக்கிறார்கள். அவருடைய அப்பாயின்ட்மென்ட் ஆர்டரிலே கூட அதைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். வேண்டுமானால் அதைப் படித்துக்காட்டுகிறேன்.

Under Rule 10 (*a*) (i) of the General rules for the Tamil Nadu State and Subordinate Services, Thiru A. M. Sundararajan, Deputy Librarian, Connemera Public Library, Madras in the Tamil Nadu General Subordinate Service, is appointed temporarily as Librarian, Connemera Public Library in the Tamil Nadu Educational Service with effect from the date of his taking charge.

The above appointment is ordered under emergency provisions as there is no approved candidate available for regular appointment. இதற்குக் காரணம் திரு. சுந்திரபாபுவின் அப்ளிகேஷனை அனுப்பவில்லை. சந்திரபாபு முழுத் தகுதி பெற்றிருந்தும் அவருடைய அப்ளிக்கேஷன் அனுப்பப்படாததினால் சுந்தரராஜனைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். நான் அரசாங்கத்தை குற்றம் சொல்லவில்லை. அங்கே ஏற்பட்ட நிலைமை இது. அதனால் இதை மறு பரிசிலனை செய்யவேண்டும் என்பதற்காகத்தான் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்: இந்த வழக்கைப் பொறுத்தவரையில், சுந்திரபாபு அவர்கள் இந்த காரண காரியங்களை எல்லாம் நீதிமன்றத்திலே எடுத்துச் சொல்லியிருப்பார். அவைகளை எல்லாம் பரிசீலித்துப் பிறகுதான் அவருடைய வழக்கைத் தள்ளுபடி செய்திருக்கிறார்கள். நான் இதை மறுபரிசீலனை செய்வதில் ஆட்சேபனை இல்லை. ஆனால் ஏற்பட்டிருக்கிற நிலைமை இது. சர்வீஸ் கமிஷனிலிருந்து சுந்தரராஜனைத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இருவருமே பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள்தான். அதில் தகராறு இல்லை. இவர்கள் இருவருடைய விண்ணப்பங்களும் சென்றனவா இல்லையா என்பதை தனியே பரிசீலனை செய்யலாம். ஆனால் நியமனம் முறைப்படி நடந்திருக்கிறது என்பதை நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, சட்டக் கல்லூரி நியமனம்பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. சுப்பு அவர்கள் சில குறைபாடுகளைச் சொன்னார்கள். 1972 ஜூலை மாதத்தில் சட்டக் கல்லூரியில் விரிவுரையாளர்களாக நியமிக்கப்பட்டவர்கள் அனைவரும் சர்வீஸ் கமிஷனால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள். இப்போது இருக்கின்றபடி டைரக்டர் ஆஃப் லீகல் ஸ்டடீஸ் ஒருவர், ப்ரொபஸர்ஸ் 3 பேர், ஜூனியர் ப்ரொபஸர்ஸ் 14 பேர். அவர்களில் 7 பேர் டெம்பரரியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். பார்ட் டைம் லெக்சரர்ஸ் 42 பேர். அவர்களில் 20 பேர் டெம்பரரியாக நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். மொத்தமாக உள்ள 60 பேர்களில் 29 பேர் டெம்பரரியாக இருக்கிறார்கள். மொத்தத்தில் எம்.எல். படித்தவர்கள் 25 பேர். பி.எல். ஃபஸ்ட் கிளாஸ் 3 பேர், பி.எல். தேர்ட் கிளாஸ் 5 பேர். டெம்பரரியாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் இடங்களுக்குக் கூட மீண்டும் சர்வீஸ் கமிஷன் விளம்பரம் செய்து, தேர்ந்தெடுத்து முறைப்படி நியமிக்கும். இப்போது தற்காலிகமாக நியமிக்கப்பட்டிருப்பவர்கள் கூட மனுச் செய்து கொண்டவர்களில் சிறந்த தகுதியுடையவர்களே. அதனால் இந்த நியமனங்களில் எந்தவிதமான தவறுதலும் நடந்துவிடவில்லை என்பதைக் கூறிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் திரு. ஏ. ஆர். ஜெனகன் நியமனம் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். அவர் 1962-ல் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தார். பின்னால் 1965-ல் அன்றிருந்த காங்கிரஸ் அரசு காலத்தில் அவர் சி.இ.ஓ.க்கு அரசிதழ் பதிவு பெற்ற பி.ஏ. ஆக நியமிக்கப்பட்டார். அதன் பின்னால் அவர் 1970-ல் சட்டக்

கல்லூரியில் செக்ரட்டரியாக நியமிக்கப்பட்டார். இப்போது அவருடைய கல்வித் தகுதிகள்—பி.ஏ., பி.எஸ்.சி., பி.டி. அதற்குப் பின்னால் அவர் பி.எல். தேர்ச்சி பெற்றார். பின்னால் 1972-ல் எம்.ஏ. தேர்ச்சி பெற்றார். இப்போது எம்.எல். கோர்ஸ் படித்துக் கொண்டிருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. இவ்வளவு தகுதியும் பெற்றவர் இப்போது லெக்சரராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். அப்படி இருந்தும் வேறு நபர் கிடைக்காததால் இவர் அந்தப் பதவிக்கு சிபாரிசு செய்யப் பட்டிருக்கிறார். இதுதான் நிலைமை. ஆகவே, முறைதவறி எதுவும் நடைபெறவில்லை என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் பதவிகளில் இருக்கின்ற செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. மதியழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நீண்ட நெடுங்கால மாக செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் அந்தப் பதவிக் கான இடம் காலி இல்லாததால் அவர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் பதவியிடங்களில் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் களுக்கான சம்பளம்தான் அவர்களுக்கும் வழங்கப்பட்டது. அப்படிப் பட்டவர்கள் தங்களுடைய பதவிகளை செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பதவிகளாக மாற்றவேண்டும் என்று கோரிக்கை விடுத்தார்கள். அந்தக் கோரிக்கையை அரசு பரிசிலித்து படிப்படியாக நிறைவேற்றி வருகிறது. மொத்தமாக 33,000 பேர் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பயிற்சிப் பெற்றவர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் பதவிகளில் இருந் தார்கள். நிதி நிலைமைக்கு ஏற்றபடி ஆண்டுக்காண்டு ஒரு குறிப்பிட்ட தொகையினரை செகண்டரி கிரேடு பதவிக்கு அரசு மாற்றி வந்துள்ளது. 4,000 பேர், 3,500 பேர், 5,000 பேர் என்று அவர்கள் ஹையர் கிரேடு பதவிகளிலே இருந்தாலும் அவர்களை செகண்டரி கிரேடு பதவிகளில் இருப்பதாக மாற்றி, அதற்கானச் சம்பளமும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது. இன்னும் 3,500 பேர்கள் அப்படி மாற்றப் படாமல் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் பதவிகளும் விரைவிலே மாற்றப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, ஆண்கள் பள்ளிகளிலே பெண்களையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று திரு. சௌடி சுந்தரபாதி அவர்கள் குறிப் பிட்டார்கள். அவர்கள் இரண்டு கட் மோஷன்களைக் கொடுத்திருக் கிறார்கள். ஒன்றில் ஆண்கள் பள்ளிகளில் பெண்களை சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அடுத்ததில் ஆண்கள் பள்ளிகளில் பெண்களை சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது;

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அருப்புக்கோட்டை என்றால் பெண்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். அடுத்த இடங்கள் என்றால் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாது என்று சொல்கிறார்கள்.

ஆங்காங்கே வசதியுள்ள இடங்களில், 300, 400 பெண்கள் ஒரே இடத்தில் படிப்பதற்குள்ள வாய்ப்பு இருக்குமானால் அங்கெல்லாம் பெண்களுக்கு என்று தனியாகப் பள்ளிகளை ஏற்படுத்துகிறோம். அதற்கு வாய்ப்பில்லாத இடங்களில் 11-வது வகுப்பு வரையில் ஆண் களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிப்பதற்கு வகை செய்யப்பட்டிருக் கிறது. மற்றபடி ஆண்கள் பள்ளியிலே சில பெண்களை மட்டும் சேர்த்துக்கொள்வது என்பதில் சில பல சங்கடங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஏனென்றால் பெண்களுக்கு என்று தனியாக கழிப்பிடங்கள் போன்ற வேறுபல வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். 10, 15 பெண்கள் படிக்கிற பள்ளியில் ஒரு ஆசிரியையாவது நியமிக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது.

ஆண்கள் பள்ளியில் பெண்களுக்கு உடற்பயிற்சி வகுப்புகள் நடத்துவதில் சில பல சங்கடங்கள் ஏற்படும். ஆண்கள் தங்கள் விளையாட்டு இடங்களை விட்டுவிட்டு, பெண்கள் விளையாடும் இடங் களில் வந்து வேடிக்கைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அதனால் ஏற்படுகின்ற சங்கடங்களைப் பற்றி பல பெற்றோர்களிடமிருந்து புகார்கள் வந்திருக்கின்றன.

இவைகளை எல்லாம் சீரிய முறையிலே ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் பெண்களுக்குத் தனியாகப் படிக்க வசதி இருந்தால் ஆண்கள் பள்ளி யிலே பெண்களைச் சேர்க்கக் கூடாது என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது நாங்கள் வந்தபிறகு புதிதாக பிறப்பித்த உத்தரவு அல்ல. இந்த உத்தரவு முன்னாலேயே இருக்கிறது. அதை நினைவுபடுத்துகிற வகையிலேதான் இப்போது ஒரு சுற்றறிக்கை அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. அதிலும் ஒரு விதிவிலக்கு இருக்கிறது. ஒரு குறிப்பிட்ட பள்ளியிலே பெண்களைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று விரும்பினால், அதுபற்றி அதிகாரிகளுக்கு விண்ணப்பித்து, அவர்கள் அனுமதியோடு சேர்த்துக்கொள்ளலாம் என்ற ஒரு விதி விலக்கும் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பாட புத்தகத்தைப் பற்றி திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒரு கருத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். 11-வது வகுப்பு வரலாற்று புத்தகத்திலே நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸைப் பற்றி

தவருன கருத்து ஏற்படும் வகையில் எழுதப்பட்டிருப்பதாகச் சொன்னூர்கள். "இந்திய தேசியப் படை" என்ற தலைப்பிலே அதைப்பற்றி விளக்கம் தந்திருக்கிறார்கள். "சுபாஷ் சந்திர போஸ்" என்றிருந்தால் அவருடைய வரலாற்றுக் குறிப்பைத் தந்திருப்பார்கள். "இந்திய தேசியப் படை" என்றிருப்பதால் இந்தக் கருத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ள கருத்துக்களை நாம் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளுகிறோம் என்றில்லை. அந்தக் கருத்துக்கள்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இல்லை. நாட்டு மக்களுக்குப் பயன் தரத்தக்க உணர்வுகளை ஊட்டத்தக்க வகையில் கருத்துக்களைச் சொல்லலாம். எனவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் மனதில் கொள்ளப்படும். நேதாஜி அவர்கள் ஜப்பானியப் படையோடு சேர்ந்திருந்தது உண்மைதான். அது இந்திய தேசீயப் படை என்ற காரணத்திஞல் அதை இப்படிக் குறிப்பிட்டு விட்டார்கள். ஆகவே மாண்புமிகு உறுப்பினர் அதில் ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கின்றூர்கள் என்பதற்காக...............

ஏ. சுப்பிரமணியம் : தலைவரவர்களே, மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் "ஏதோ ஒன்றைச் சொல்லியிருக்கின்றூர்கள்" என்று சொன்னூர்கள். அப்படியில்லை. மாருக, "விடுதலைப் போராட்டத்திற்காக அமைக்கப்பட்ட அந்தப் படை ஜப்பானுக்கும் ஜெர்மனிக்கும் உதவி செய்து, ஜப்பானியர் இந்திய எல்லையிலுள்ள இம்பாலாவிற்கு வர உதவி செய்த படை" என்று சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. ஆக அது எதற்காக அமைக்கப்பட்டதோ அதைத் திரித்துக்கூறி அதை மாசுபடுத்தி, உண்மைக்கு மாருகச் சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது. எனவே. உண்மைக்கு மாருகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதை மாற்ற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுடைய கருத்து நினைவில் கொள்ளப்பட்டு, அடுத்த முறை இந்தப் பாடப் புத்தகம் திருத்தி அமைக்கப்படும்போது அவை முறையாக திருத்தி அமைப்பதற்கு வழிவகை செய்து தரப்படும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். மேலும்...........

திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள் : இதிலுள்ள வாசகம், நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் அவர்கள் இந்தப் படையை வைத்துக்கொண்டு ஜப்பானியர் இந்தியாவிற்குள் வருவதற்கு துணை புரிந்தார் என்று பொருள்படத்தக்க விதத்தில் அமைந்திருப்பதாகக் கொள்ளுகிறேன்.

1973 மார்ச் 20] [திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள்]

அப்படியிருந்தால், "அவர் ஜப்பானின் துணையோடு இந்திய விடுதலைக் காகப் போராடினார்" என்றுதான் இருக்க வேண்டும். எனவே அந்த முறையில் திருத்தியமைக்குமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் இது பற்றிக் கூறிய கருத்துக்கள் மனத்தில் கொள்ளப் பட்டு, அவை திருத்தி அமைக்கப்படலாம் என்று கூறிக்கொள்ளு கிறேன்.

சுதந்திரப் போராட்ட வீரர்கள் பற்றி பாடப் புத்தகங்களில் போட வேண்டும் என்று மாண்புமிகு அங்கத்தினர்கள் குறிப்பிட்டார் கள். இப்போதே பல பாடப் புத்தகங்களிலே திருப்பூர் குமரனைப் பற்றியும், சர்தார் வல்லபாய் படேலைப் பற்றியும், சிவாஜி பற்றியும், அண்ணல் காந்தியடிகள் பற்றியும், லால்பகதூர் சாஸ்திரி பற்றியும், கப்பலோட்டிய வ. உ. சி. பற்றியும், தில்லையாடி வள்ளியம்மை பற்றியும், பண்டித ஜவஹர்லால் நேருவின் நிகழ்ச்சிகள் பலவும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன.

திரு. கே. கந்தசாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, தேசம் விடுதலை பெற்ற பிறகு, விடுதலை உணர்வோடு தேசீய உணர்ச்சி, நாட்டின் பாதுகாப்பு, தமிழ் உணர்ச்சி பெற வேண்டிய இந்த நேரத்தில் தியாகத்தையும் தேசீய உணர்வையும் குறைத்து மதிப்பிடும் வகையில் எழுதி இளம் மாணவர்கள் உள்ளத்தில் பெருந்தலைவர்களைப் பற்றி சந்தேகம் எழத்தக்க விதத்தில் எழுதக் காரணமாக இருந்த ஆசிரியர்கள்மீது தக்க நடவடிக்கை எடுக்க அரசு ஆராயுமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : எந்தெந்தத் தலைவர்களைப் பற்றி எழுத வேண்டும் என்று சொல்லுவது நாங்கள் இல்லை. அதற்கென வல்லுநர் குழு ஒன்று இருக்கின்றது. அவர்கள் தான் இதுபற்றிய முடிவெடுக்கின்றார்கள். அங்கத்தினர் குறிப்பிடும் வாசகம் தவறுதலாகத்தான் வந்திருக்க வேண்டும். அவசியம் என்னும்போது அதைத் திருத்திக் கொள்ளுவதில் தவறேதுமில்லை. இது திருத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றே தவிர நடவடிக்கை எடுக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று இல்லை என்று எடுத்துச் சொல்லி, இதைத் திருத்து வதற்கான முயற்சிகள் எடுத்துக்கொள்ளப்படும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் இப்படிப் பாடத் திட்டங்களில் வரக்கூடிய தலைவர்களின் பெயர் களைப் படித்தார்கள். அதில் பெருமதிப்பிற்குரிய டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் பற்றியும் நமது மதிப்பிற்குரிய இராஜாஜி அவர்கள் பற்றியும் குறிப்பிடவில்லை. இவர்களையும் அந்தப் பெயர்ப் பட்டியலில் சேர்த் தால் நன்றாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : சேர்த்துக்கொள்ளு வதில் ஆட்சேபனை ஒன்றுமில்லை. ஆனால் இவையெல்லாம் வல்லுநர் குழுவின் முடிவிற்கே விடப்படுகின்றது. அவ்வப்பொழுது அவர்கள் ஆராய்ந்து முடிவெடுக்கின்றார்கள்.

திரு. க. சுப்பு : வல்லுநர் குழுவில் "ப்ரோ–பிரிட்டிஷ்" என்று சொல்லத்தக்க அளவிற்கு உள்ள பேராசிரியர்கள்—மால்கம் ஆதிசேஷய்யா போன்றவர்கள்தான் இருக்கின்றார்கள். நமது நாடு விடுதலை அடைந்த பிறகு அதற்கு ஏற்ப விடுதலைக்காகப் போராடிய பெருந்தலைவர்களைப்பற்றி இவர்கள் பாடப் புத்தகங்களில் எழுத அவ்வளவாக ஆர்வம் காண்பிப்பதில்லை. எனவே அதற்கு ஏற்ப வல்லுநர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து..............

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா நெடுஞ்செழியன் : ஒன்றைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். வல்லுநர் குழுவில் மால்கம் ஆதி சேஷய்யா அவர்கள் இப்போது இல்லை. அவர்களைப்பற்றி யாரோ, எப்போதோ ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டார் என்பதற்காக அவரைப் பற்றி மாண்புமிகு அங்கத்தினர் தவறாகக் கருதிவிடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அவர் எவ்வளவு அறிவாற்றல் உடையவர், அவர் "யுனெஸ்கோ" ஸ்தாபனத்தில் இருந்துகொண்டு எப்படிப்பட்ட பணியினை ஆற்றியுள்ளார் என்பதையெல்லாம் பலர் அறியாமலிருக் கலாம். அவருடைய அறிவாற்றல் சாதாரணமானதில்லை. காழ்ப் புணர்ச்சி இருக்கிறது ஒவ்வொருவருக்கும். யாருமே 100-க்கு 100 செம்மையானவர்கள் என்று சொல்லவில்லை. கூடுமானவரையில் காழ்ப்புணர்ச்சிக்கு அப்பாற்பட்டவர்களையே வல்லுநர் குழுவில் அமர்த்துகின்றார்கள்.

திரு. ஏ. ஆர். பெருமாள் : திரு. சுப்பு அவர்கள் சுபாஷ் போஸைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். ஆனால் அவர் சார்ந்துள்ள கட்சி ஒரு சமயம் சுபாஷ் போஸ் அவர்களை ஜப்பான் நாட்டின் கைக்கூலி என்று சொன்ன கட்சிதான்.

1973 மார்ச் 20]

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : பதில் சொல்ல வேண்டியது தலைவர் மூலமாக எனக்குத்தானே தவிர அங்கத்தினர்களே ஒருவருக்கொருவர் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தால் விவாதம் வேறு திசையில் போய்விடக் கூடும்.

திரு. க. சுப்பு : நான் திரு பெருமாள் அவர்களையும் யாருடைய கைக்கூலி என்று சொல்லவில்லை, சுபாஷ் போஸ் அவர்களையும் சொன்னதில்லை.

திரு. கே. கந்தசாமி : பேரவைத் துணைத் தலைவரவர்களே, நான் சமீபத்தில் மதிப்பிற்குரிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நண்பர்களுடன் பேசிக் கொண்டு இருக்கும்போது இது பற்றிக் குறிப்பிட்டபோது, அவர்களே வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். இப்போது மதிப்பிற்குரிய சுப்பு அவர்கள் வேண்டுமானால் வேறுவிதமாகச் சொல்லலாம். ஆனால் அவர்கள் வருத்தம் தெரிவித்தார்கள். "நாங்கள் சுபாஷ் அவர்களைப் பற்றித் தவறாக எண்ணிவிட்டோம். ரஷ்யாவிலிருந்து வந்த அறிக்கைகளின் அடிப்படையில் நாங்கள் அப்படி எண்ணிவிட்டோம்" என்று உண்மையிலேயே வருந்தினார்கள். அவ்வப்பொழுது ஒன்றைச் சொல்லிக் கொண்டு காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டு இருக்கவில்லை.

திரு. க. சுப்பு : நேத்தாஜி இன்னும் உயிரோடுதான் இருக்கிறார் என்று சொல்லிக்கொண்டு காலத்தை ஓட்டிக்கொண்டு இருப்பவர்கள் அவர்கள், நாங்கள் அப்படி இல்லை. தனிப்பட்ட முறையில் சொன்னால்...............

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : விவாதம் என்னையும் விட்டு, கல்வித் துறையையும் விட்டு எங்கேயோ போய்க்கொண்டு இருக்கின்றது. ஆகவே தயவுசெய்து அங்கத்தினர்களை என்னிடத்திலும் கல்வித் துறையினிடத்திலும் வரும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : அளவு கடந்து போய் விட்டது விவாதம்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவரவர்களே, நல்ல முறையில் பாடங்களை வெளியிட வேண்டும் என்பதற்காகவும் குறைந்த விலையில் புத்தகங்கள் குழந்தைகளுக்குக் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும் என்றும் எல்லா மாநிலங்களிலும் பாடப் புத்தகங்களைத் தேசிய மயமாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கை ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு அதன்படி பல மாநிலங்களிலே பாடப் புத்தகங்களை அரசாங்கமே

வெளியிட்டு வருகின்றார்கள். அந்த வகையிலேயே தமிழ் நாட்டிலும் கிட்டத்தட்ட சிறப்புப் பாடங்களைத் தவிர மற்ற பாடங்களையெல்லாம் வெளியிடும் அளவிற்கு இரண்டு கோடிக்கு மேலே வெளியிட்டிருக்கிறோம். முன்பெல்லாம் முதல் வகுப்பிலிருந்து ஐந்தாம் வகுப்புகளுக்கான பாடப் புத்தகங்களையெல்லாம் பார்த்தால் அவை மிகமிகச் சாதாரணமாக இருந்ததைப் பார்த்திருக்கலாம். அட்டையும் மிகமிகச் சாதாரணமாக இருந்திருப்பதைப் பார்த்திருக்கலாம்—அவைகளெல்லாம் தனியார் அச்சிட்டு வெளியிட்டுக்கொண்டு இருந்தபோது. விலையும் ஒண்ணரை ரூபாய், இரண்டு ரூபாய் என்ற அளவிற்கு இருந்து வந்தது. ஆனால் அரசு அவற்றை மேற்கொண்ட பின்னர் அட்டையும் மிகவும் அழகாக நான்கு ஐந்து வண்ணங்களில் போட்டு, உள்ளிருக்கும் பாடங்களில் வரும் படங்களையும் நான்கைந்து வண்ணங்களில் தீட்டி, எழுத்துக்களையும் குழந்தைகளின் உள்ளத்தைக் கவரத்தக்க விதத்தில் பெரிதாகவும் தெளிவாகவும் அச்சிட்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். அத்துடன் விலையும் மிகவும் குறைவாகவே வைத்திருக்கின்றார்கள்.

இப்படி வைத்தும் அதிலும் 20, 25 லட்ச ரூபாய் லாபம் கிடைத்திருக்கின்றது. இப்படிக் கிடைத்த லாபமும் மிகமிக ஏழை எளிய மாணவர்களுக்கு இலவசமாக புத்தகங்கள், ஸ்லேட்டுகள் போன்றவற்றை வழங்குவதற்கே பயன்படுத்தப்பட்டது. இப்படிக் கிடைக்கும் லாபத்தை வேறு எந்தத் துறைக்கும் பயன் படுத்தாமல் இப்படி ஏழை எளியவர்களுக்கே செலவிடத்தக்க நோக்கத்தோடுதான் அதை இந்த அரசு செலவிட்டு வருகிறது.

பாலிடெக்னிக் பற்றி திரு. சுப்பு அவர்களும் மற்றவர்களும் குறிப்பிட்டுக் காட்டினார்கள். இதுபற்றிய விளக்கங்களை பல தடவை தொழில் நுட்ப கல்வி இயக்குநர் அவர்கள் கண்டு பேசியிருக்கிறார்கள். நான் முதலிலேயே தெரிவித்தபடி, கோவை மற்றும் மதுரை மாணவர்களுடன் பேசிய சந்தர்ப்பத்திலும் அவர்களிடம் விளக்கியிருக்கிறேன். பல மாணவர்கள் சந்தித்திருக்கிறார்கள். சந்திக்கவில்லை என்று சொல்வது தவறு. அப்படிச் சந்தித்த மாணவர்களின் பெயரைக் கேட்டால் அவர்கள் கொடுக்க மறுத்திருக்கிறார்கள். பெயரைக்கூடத் தர மறுக்கிறார்கள். அவர்களின் படிப்புக்கு வசதியான வாய்ப்புகளை எந்த அளவுக்குச் செய்ய முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் செய்து தர அரசு தயாராக இருக்கிறது என்பதை விளக்கமாக எடுத்துச் சொன்னேன்.

இதிலே பிரச்சினை என்னவென்றால், பத்தாவது வகுப்பு படித்து விட்டு பாலிடெக்னிக்கில் சேர்கிறார்கள். ஆனால் என்ஜினியரிங் காலேஜில் சேர்கிறவர்கள் புகுமுக வகுப்பு படிப்பு படித்து, போட்டா

1973 மார்ச் 20]

போட்டி அடிப்படையில் சேர்கிறுர்கள். ஏ. ஏ. ஏ—டி. டி. டி வாங்கியவர்கள்தான் சேரக்கூடிய அளவுக்கு பொறியியல் கல்லூரியில் போட்டா போட்டி இருக்கிறது. ஆனுல் பாலிடெக்னிகில் 100 மார்க் வாங்க வேண்டும் என்று இருந்தது. பிறகு 90 வாங்கினுல் போதும் என்று வைத்து, பல பேரை சேர்த்திருக்கிறுர்கள். பிரி டெக்னிகல் படித்து விட்டு பி.இ-க்குப் போகிறுர்கள். பி.இ-க்குப் போகாவிட்டால் மூன்றுண்டு காலம் பாலிடெக்னிக் படித்துவிட்டு டிப்ளமா வாங்கலாம் என்ற வாய்ப்பை அறிவித்திருக்கிறேம். அதற்கு முன்பு அந்த வாய்ப்பு இல்லே.

அது மட்டுமல்ல. 2, 3 ஆண்டுகள் பல்வேறு துறைகளில் பணி யாற்றியவர்கள் பார்ட் டைம் கோர்ஸ் படிக்க பல்கலேக் கழகத்திடம் அனுமதி பெற்று அப்படி மூன்றுண்டு காலம் படித்தால் பி.இ-க்கு ஈக்வலாக வர வாய்ப்பு இருக்கிறது. பி.இ. படிப்பவர்கள், நாங்கள் 6½ ஆண்டு காலம் படித்துவிட்டுத்தான் பி.இ. பட்டம் பெறுகிறேம். பாலிடெக்னிக் படிக்கிறவர்கள் மூன்று ஆண்டுகள் படித்து விட்டு பி.இ-க்கு ஈக்வலாக வருகிறுர்களே என்ற கோரிக்கை தரப்பட்டிருக் கிறது. அகில இந்திய ஏ.எம்.ஐ.இ-ல் எல்லோருக்கும் வாய்ப்பு தரப் பட்டிருக்கிறது. அதை ஒரு சங்கம் நடத்துகிறது. ஏ.எம்.ஐ.இ. பட்டம் பெற்றவர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு பி.இ.-க்குச் சரி சமமாக கருதப்படுகிறுர்கள். அப்படி மதிக்கப்படவில்லே என்று சொல்வது உண்மைக்குப் புறம்பானது. ஏ.எம்.ஐ.இ. பட்டம் பெற்றவர்கள் ஜே. இ-ஆக வரக்கூடிய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. எனவே பி.இ-க்கு ஈக்வலாக மதிக்கப்படுவதில்லே என்பது சரியல்ல.

இப்படி பாலிடெக்னிக் பட்டதாரிகள் பல்வேறு கோரிக்கைகளே வைத்திருக்கிறுர்கள். இதிலே முக்கியமானது என்னவென்றுல், 4½ ஆண்டுகளுக்குள் அந்த பி.இ. பட்டத்தை தந்து விடுங்கள் என்கி றுர்கள். இதில் பி.இ. பட்டதாரிகள், நாங்கள் 6½ ஆண்டுகள் படித்து விட்டுத்தான் பி.இ. பட்டம் பெறுகிறேம். இவர்கள் 4½ ஆண்டு களுக்குள் பி.இ. பட்டம் பெறுவதா என்று எதிர்க்கிறுர்கள்.

அதேமாதிரி பார்ட் டைம் கோர்சில், வருடத்திற்கு இரண்டு தடவை பயிற்சி தரலாம் என்று வைத்தோம். அதை எதிர்த்து பி.இ. பட்டதாரிகள் வேலே நிறுத்தம் செய்து, இந்த வாய்ப்பு தரக் கூடாது என்று சொன்னதற்குப் பிறகு அவர்கள் ஒரு சமாதான முறைக்கு வருகின்ற முறையில், குறைந்தபட்சம் 3 ஆண்டுகள் வேலே பார்த்தவர் கள் என்பதை 5 ஆண்டுகள் என்றும், வருடத்திற்கு ஒரு முறை பயிற்சி என்று இருந்ததை 2 வருடத்திற்கு ஒரு முறை பயிற்சி என்ற நிலே

வந்தது. மேலும், அந்த 5 ஆண்டுகள் என்பதில் கூட, மொபசலில், போதிய அளவு மாணவர்களின் எண்ணிக்கை இல்லை என்ற காரணத்தால், 5 ஆண்டுகள் தேவை இல்லை, 3 ஆண்டுகள் போதும் என்ற அளவுக்கு முடிவெடுத்து அந்த முடிவு அறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, இப்படி, இவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் அவர்கள் மறுக்கிறார்கள். பி.இ. ஏற்றுக்கொண்டால் பாலிடெக்னிக் டிப்ளோமாதாரர்கள் மறுக்கிறார்கள்: பாலிடெக்னிக் டிப்ளமோதாரர்கள் ஏற்றுக் கொண்டால் பி.இ. பட்டதாரிகள் மறுக்கிறார்கள். ஆகவே, போதிய அவகாசம் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். இதில், தொழில் நுட்பக் கல்வி இயக்குநர் அவர்கள் பல்கலைக் கழகத்திற்கு எழுதியிருக்கிறார்கள். பல்கலைக் கழகம், பி.இ. பட்டதாரிகளுக்கு எத்தனை ஆண்டு, பாலிடெக்னிக்கு எத்தனை ஆண்டு, என்னென்ன நடைமுறை என்று பல்கலைக் கழகம் ஒரு முறையை நிர்ணயித்து விட்டால் அந்த முறையை நாங்கள் அமல்படுத்த ஆயத்தமாக இருக்கிறோம்.

இவைகளையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லி, போராட்டம் வேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தும், தொடர்ந்து போராட்டத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது வருத்தப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

இந்த இண்டர்னல் அசெஸ்மெண்ட் பற்றி இந்திய அரசு அறிக்கை வைத்திருக்கிறார்கள். இதில், மாணவர்கள் நெட்டுரு—பாடத்தை மனப்பாடம் பண்ணி பரிட்சையில் பாஸ் பண்ணுகிற நிலை—பரீட்சைக்கு முன்னால் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் உட்கார்ந்து பாடங்களை மனப்பாடம் செய்து பரீட்சை எழுதுவதால், மாணவர்களுக்கு ஆழ்ந்த அறிவு இல்லை என்ற குறை கூறப்பட்ட காரணத்தால் எப்படியாவது வெற்றி பெற வேண்டுமென்ற எண்ணத்தைப் போக்கி அவர்கள் உண்மையிலேயே ஆழ்ந்த அறிவினை அடைய முடியுமா என்று யோசித்து ஒரு முறையைத் தந்திருக்கிறார்கள். தற்போதுள்ள முறையினால் மாணவர்களுக்கு ஒரு ஷேலோ நாலெட்ஜ் தான் ஏற்படுகிறது. பரீட்சைக்கு முன்னால் உட்கார்ந்து, பிராபபிள் கொஸ்சன்கள் எவையெவை வரும் என்று பார்த்து, சென்ற ஆண்டு இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டு விட்டார்கள்—செப்டம்பரில் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு விட்டார்கள், எனவே, மார்ச்சில் இவை வராது, என்று ஒரு எமினேஷன் பிராசஸ் செய்து, பிராபபிள் கொஸ்சன்களை மனப்பாடம் செய்து பரீட்சைக்கு வருகிறார்கள். அதிலும் அவர்களுக்கு

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

சாய்ஸ் கொடுக்கப்படுகிற தன்மை இருக்கிற காரணத்தால், 12-ல் 6 எழுதினுல் போதும்—அந்த ஆறில் 75 மார்க் வாங்கினுல் போதும்—இரண்டு சப்ஜெக்ட்களில் 45 வாங்கினுல் போதும் என்றெல்லாம் இருக்கிற காரணத்தால், ஆழ்ந்த அறிவை அவர்களுக்குத் தரவும், அவர்களுடைய உண்மையான அறிவைக் கணக்கிடவும் முடியவில்லை. இப்போது புகுத்தப்படவிருக்கிற இன்டர்னல் அசெஸ்மெண்ட்படி மாணவர்கள் வகுப்பறைக்கு வந்த எண்ணிக்கையையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு கடைசியாக ஒரு எண்ணிக்கை தருவது என்று இருக்கிறது. இது முதலில் பொறி இயல் கல்லூரியில் புகுத்தப்பட்டு முதலில் வரவேற்கக் கூடிய அளவில் இருக்கிறது என்ற காரணத்தால் மற்ற கல்லூரிகளிலும்கூட இந்த முறை கொண்டுவரப்பட வேண்டு மென்ற எண்ணம் இருக்கிறது. பல்கலைக் கழகத்தால் தரப்பட்டுள்ள புள்ளி விவரங்கள் சாதகமாக இருக்கின்றன. முன்பு 15 சதவிகிதம் தான் தேர்வு பெற்றிருப்பதாக திரு. சுப்பு அவர்கள் மாணவர்கள் குறிப்பிட்டதாகக் குறிப்பிட்டார்கள். முழு புள்ளி விவரமும் இருக்கிறது.

செமிஸ்டர் முறை வருவதற்கு முன்னுல் இன்டர்னல் அசெஸ் மெண்ட் வருவதற்கு முன்னுல் 470 பேரில் 106 பேர்கள்—அதாவது 22.55 சதவிகிதம்தான் சிவில் இன்ஜினியரிங்கில் வெற்றி பெற்றிருக் கிருர்கள். இப்போது 758-ல் 247 பேர்கள் வெற்றி பெற்றிருக் கிருர்கள்–அதாவது 32.15 சத விகிதம்; தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் 555 பேர்களில் 193 பேர்கள்—அதாவது 34.7 சத விகிதம் தேர்ச்சி அடைந்திருக்கிருர்கள். 1972-ல் செமிஸ்டர் முறை புகுத்தப்பட்ட பிறகு 710 பேர்களில் 297 பேர்கள் வெற்றி பெற்றிருக்கிருர்கள்—அதாவது 41.8 சத விகிதம். முன்பு 22.55 சத விகிதம். எனவே, இந்தத் திட்டத்தின் மூலம் நல்ல பலன் இருக்கிறதே தவிர வேறல்ல. இந்த முறை புகுத்தப்பட்ட பிறகு 41.8 சத விகிதம் வெற்றி பெற்றிருக் கிருர்கள்.

மெக்கானிகல் இன்ஜினியரிங் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் ஏற்கெனவே 32.99 சதவிகிதத்தினர் தேறினுர்கள் என்ருல் இப்போது 39.1 சதவிகிதம் தேறியிருக்கிருர்கள். அதேபோல எலக்ட்ரிகல் துறையை எடுத்துக்கொண்டால் முன்பு 34.77 சதவிகிதம் தேறியிருக் கிருர்கள் என்ருல் இப்போது 43.31 சதவிகிதம் தேறியிருக்கிருர்கள்.

இன்னென்றையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். பைனல் பரீட்சையில் வெற்றி பெருத மாணவர்கள் இதில் ஒரு கேஸ்கூட இல்லை. ஆக, இந்த செமிஸ்டர் முறைதான் மாணவர்களுக்கு நல்லது. ஆயினும்

[டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்] [1973 மார்ச் 20

ஏற்கெனவே நான் குறிப்பிட்டதைப் போல சிலபல குறைபாடுகள் இருந்தால், ஆசிரியர்கள் வேண்டுமென்றே மாணவர்களைப் பழிவாங்க இதில் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது என்றால், அவற்றை எல்லாம் போக்க என்ன பரிகாரம் காணலாம் என்பதை இந்தத் துறை தொடர்ந்து ஆராயும் என்று நான் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இந்த முறைதான் எல்லா நாடுகளிலும் பின்பற்றப்பட்டு வருகிறது என்றும் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

அடுத்து, பட்டதாரி ஆசிரியர்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டார்கள். பலதடவை அதைப்பற்றி இங்கே எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறேன். டாக்டர் ஹாண்டே போன்றவர்களும், மற்றவர்களும் இந்தத் துறையின் தன்மையைக் கருத்தில் கொண்டு எதிர்காலத்தில் இதில் ஒரு ஒழுங்கை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்கிற அக்கறை உடையவர்கள்— அத்தகைய அக்கறை உடையவர்களாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்ற ஆண்டே இதுபோன்ற கிளர்ச்சியை நடத்தினார்கள். சட்டத்தை மீறி, கோட் ஆப் காண்டெக்டை மீறி செயல்பட்டார்கள். சென்ற ஆண்டும் நான்கைந்து நாட்கள் சிறையில் இருந்தார்கள். அவர்கள் விடுதலை செய்யப்பட்டவுடன் அவர்கள்மீது அரசு எந்தவிதமான நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. யாரும் பழி வாங்கப்படவில்லை. ஏற்கெனவே அவரவர்கள் இருந்த பதவியில் அவரவர்கள் அமர்த்தப்பட்டார்கள்.

அதேபோல இந்த ஆண்டும் 6 கோரிக்கைகளை முன்வைத்தார்கள். அவற்றில் 2 கோரிக்கைகளை உடனடியாக ஆராய்ந்து கல்வி மானியம் வரும்போது தக்க நடவடிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு அறிவிப்புச் செய்வேன் என்பதாக நான் அவர்களுக்கு வாக்குறுதி அளித்தேன். பேச்சுவார்த்தைகளின்போது மேலவை உறுப்பினர் திருவாளர்கள் ராஜா ஐயர், கணபதி, சந்தோஷம், சாமிநாதன் ஆகியவர்கள் இருந் தார்கள். அவர்கள்கூட இந்த இரண்டு கோரிக்கைகள் பற்றியும் நீங்கள் இப்போதே அறிவித்துவிடுங்கள், அவர்கள் போராட்டத்தைக் கைவிட்டுவிடுவார்கள் என்று தெரிவித்தார்கள். நிதித் துறையினர் ஒத்துக்கொள்ள முடியாத நிலை இருந்தும் முதலமைச்சர் அவர்கள் அளித்த வாக்குறுதியின்பேரில் நான் அந்த இரண்டு கோரிக்கைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதாக இந்த அவையிலும் சரி, மேலவையிலும் சரி அறிவித்திருக்கிறேன். இருந்தும், அவர்களது தலைவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களது பேச்சையே கேட்காமல் பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் போராட்டத்தில் இறங்கினார்கள்.

மற்றென்று. ஜில்லா போர்டு பள்ளிகள் எல்லாம் 66-லேயே ஜில்லா போர்டுகள் எடுக்கப்பட்டவுடன் அவை தனித்து இயங்கி வந்தன என்றாலும், அந்த ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளை எல்லாம் 1—4—1970-ல் அரசாங்கப் பள்ளிகளாக எடுத்துக்கொண்டு அறிவித்ததும், அரசாங்கப் பள்ளிகளில் இருந்த ஆசிரியர்கள் ஏ விங் என்பதாகவும், ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளில் இருந்த ஆசிரியர்கள் பி விங் என்பதாகவும் தனியாகவேதான் இருந்தார்கள்.

இப்படி ஏ விங், பி விங் என்று இருப்பது அரசாங்கத்திற்கே சில சங்கடங்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு வந்தது. என்றாலும் அந்த இரண்டு சாரார்களும் விரும்பு மட்டும் அவை தனித்தனியாகவே இருக்கட்டும் என்றுதான் நாங்கள் நினைத்தோம். ஜில்லா போர்டு களில் இருந்தவர்கள் நான்கைந்து வருடத்திற்குள்ளாகவே தலைமை ஆசிரியர்களாக வந்திருந்தார்கள். அரசாங்கப் பள்ளியில் இருந்தவர் கள் பத்துப் பதினைந்து ஆண்டு சர்விஸ் ஆன பிறகும் கூட தலைமை ஆசிரியர்களாக வர முடியாத நிலைமை இருந்தது. இன்றைக்கு இந்த இரண்டு பேர்களையும் ஒன்றாக இணைத்து பத்து ஆண்டு சர்வீஸ் உடையவர்களை தலைமையாசிரியர்களாகப் போடுவது என்றால் ஏ விங்கில் இருந்தவர்களைத்தான் பெரும்பாலும் போட வேண்டியதாக இருக்கும். ஜில்லா போர்டு பள்ளிகளில் ஏற்கெனவே தலைமையாசிரி யர்களாக இருந்தவர்கள் கீழே இறங்க வேண்டியதாக இருக்கும் என்கிற காரணத்தினால்தான் அவர்கள் இரண்டு பேர்களுமே ஒத்துப் பேசி நாங்கள் இன்ன முடிவுக்கு வந்துவிட்டோம் என்று அறிவித்தால் மறு நாளே அரசு அதனை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராய் இருப்பதாகத் தெரிவித்தோம். நீங்கள் கலந்து பேசுங்கள், உங்களிடையே வேண்டு மென்றால் திரு ராஜா அய்யர் இருக்கட்டும். இல்லையென்றால் கல்வி இயக்குநர் இருக்கட்டும். நானே இருக்க வேண்டுமென்றாலும் இருக்கத் தயார் என்று தெரிவித்திருக்கிறேன்.

ஹெட்மாஸ்டர்களாக தமிழாசிரியர்களைப் போடக்கூடாது என்று கிளர்ச்சி செய்தார்கள். அது பற்றியும்கூடத் தெரிவித்தேன். தலைமை ஆசிரியராக வருவதற்கு இன்ன இன்ன தகுதிகள் இருக்க வேண்டும் என்று நிர்ணயித்துக்கொள்வோம். அந்தத் தகுதி அவர்களிடம் இருந்தால் அவர்கள் வரட்டும், உங்களிடம் இருந்தால் நீங்கள் வாருங்கள். பல்கலைக் கழகம் அதுபற்றி முடிவு செய்யும் என்று சொன்னோம்.

அவர்களது மற்றொரு கோரிக்கை சம்பளத்தை 375 ஆக மாற்ற வேண்டும். 50 ரூபாய் ஸ்பெஷல் அலவன்சு தரப்பட வேண்டும் என்பதாகும். இந்த ஒரு இனத்திற்கு நாம் சம்பளத்தை உயர்த்தினால்

இதுபோல உள்ள 8 காட்டகிரிக்கு உயர்த்தியாக வேண்டும். அதோடு இவர்களுக்கு மேலே உள்ளவர்களது சம்பள விகிதத்தையும் உயர்த்தியாக வேண்டும். இதில் எந்த அளவுக்குப் பொருளாதாரப் பிரச்சினை எழுகிறது என்பதை உறுப்பினர்கள் அறிவார்கள். இவர்களுக்கு உயர்த்திய உடனே மற்றவர்களும் கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பிக்கலாம். இதுபற்றி நிதித் துறையும், மற்றவர்களும் நன்கு ஆராய்ந்தே முடிவு எடுக்க வேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே, இது நன்கு பரிசீலிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்று எனத் தெளிவாகச் சொன்னோம்.

நாங்கள் இதுபற்றி அவர்களுடன் பேசவே இல்லை என்பது சரியல்ல. பேசினோம். அவர்களும் தங்கள் உறுப்பினர்களிடம் சொல்வதாகவும், கிளர்ச்சியைக் கைவிடுவதாகவும் சொன்னார்கள். முடிவில் ஒருவருக்கொருவர் கைகுலுக்கிக் கொண்டோம். ஆனால், பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் இவர்களது பேச்சைக் கேட்காது போராட்டத்தில் இறங்கிவிட்டார்கள். பள்ளி இறுதிப் பரிட்சை நடக்கிற சமயம்—மாணவர்கள் சரியான முறையில் பாடம் படிக்க சூழ்நிலை இருக்க வேண்டும், இந்த நேரம் வேண்டாம், அதோடு மறியல் செய்வது, உண்ணா நோன்பு இருப்பது எல்லாம் சட்டப்படி, கோட் ஆப் காண்டெக்ட்படி குற்றமாகும் என்றெல்லாம் அறிவித்தோம். அவர்களிடம் கெஞ்சிக் கேட்டோம். அதற்கெல்லாம்தான் இதனை துச்சமென்று மதிப்போம் என்பதாக எல்லாம் அறிக்கை விட்டார்கள். அதை இந்த அவையிலேயே நான் படித்துக் காட்டியிருக்கிறேன். மீண்டும் படித்துக் காட்ட வேண்டிய தேவையில்லை என்று கருதுகிறேன்.

மொத்தமுள்ள 25 ஆயிரம் ஆசிரியர்களில் ஏழாயிரம், எட்டாயிரம் பேர்கள் உண்ணா நோன்பு போராட்டம் நடத்தியும், மற்ற கிளர்ச்சிகளில் ஈடுபட்டும் சிறைக்குச் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்களில் பலபேர் இன்றைக்குத் தங்கள் செய்கைக்கு வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். சட்டத்திற்குப் புறம்பாக, ஒழுக்க விதிகளுக்குப் புறம்பாக நடந்து கொண்டதற்காக வருத்தம் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது போல வருத்தம் தெரிவித்த 1732 பட்டதாரி ஆசிரியர்கள் மறுபடியும் வேலையில் சேர்ந்து பணியாற்றி வருகிறார்கள். இப்படிச் சட்டத்தை மீறி, ஒழுங்கை மீறி கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டதற்காக டிபார்ட்மெண்டல் ஆக்ஷன் எடுத்து, சிறை சென்றார்கள் என்பதை வைத்து ஷோ காஸ் நோட்டீஸ் கொடுத்து அவர்களை வேலையில் இருந்தே நீக்கிவிட முடியும். சட்ட விதிகள் அப்படி இருக்கின்றன. அவர்களைப் பழிவாங்க வேண்டும் என்று கூட அரசு கருதவில்லை. தங்களுடைய செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவித்து எழுதித் தரவேண்டும் என்று கேட்கிறோம்.

அது கூடக் கூடாது! என்றால் ஏற்கனவே வருத்தம் தெரிவித்து எழுதிக் கொடுத்தவர்கள் பைத்தியக்காரர்கள், முட்டாள்கள், வருத்தம் தெரிவிக்காது வீரர்களாக இருந்து வந்து நாங்கள் சேர்ந்தோம் என்கிற நிலை உண்டாவது இருக்கிற கட்டுப்பாட்டைக் குலைக்கக் கூடியதாக ஒழுங்கைச் சிதைக்கக்கூடிய சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துவதாகத்தான் அமையும்.

நாங்கள் சொல்வது செயலுக்கு மன்னிப்பு கேளுங்கள் என்றுகூட அல்ல. வருந்துகிறோம் என்று இவர்கள் எப்படித் தனித்தனியாக எழுதிக் கொடுத்திருக்கிறார்களோ அது மாதிரி எழுதிக் கொடுத்தாலே போதும் என்று சொல்கிறோம். அதிலே தவறு இல்லை. ஆகவே, செயலுக்கு வருந்ஏதுவதிலே தவறு இல்லை. கேரளத்தைப் பற்றி மாண்புமிகு உறுப்பினர் கே. டி. கே. தங்கமணி அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். கேரளத்திலே, நாங்கள் சொல்கிற அளவுக்குக் கூட இல்லை.

The strike by section of N.G.O.s and school teachers was withdrawn 'unconditionally' today after lasting for 52 days, the longest such strike so far in this State என்று சொல்கிற அளவுக்கு நிபந்தனையற்ற வாபஸ் வாங்கினார்கள்.

The Kerala Chief Minister, Mr. C. Achutha Menon, today reiterated that the State Government staff who were on strike would not be paid their salaries for the strike period.

ஸ்டிரைக் வாபஸ் ஆன பிறகு, ஸ்டிரைக் நாட்களுக்கு அவர்களுக்குச் சம்பளம் தரப்பட மாட்டாது. அவர்கள் விரும்பினால் ஒரு மாத சம்பளம் வேண்டுமென்றால் அட்வான்சாகத் தருவோம். பின்னால் 6 தவணைகளாக பிடித்துக் கொள்வோம். அட்வான்சாகத்தான் தருவோம், அந்த ஸ்டிரைக் பீரியடுக்குச் சம்பளம் தரமாட்டோம் என்று சொன்னார்

' one month's salary would be given to them as advance to be reimbursed in six equal instalments'.

'Government was firm in its earlier resolve to take suitable action against the N.G.O.s' who indulged in violence or insulted women staff. Action would also be taken against the headmasters who struck work without handing over the keys of the schools to the assistant or district education officers.'

'suspension orders served on the headmasters would be temporarily withdrawn. They would be allowed to rejoin duty while proceedings against them would be continued. But they would not be allowed to rejoin duty in the institutions where they were working.'

அவர்கள் மீது நடவடிக்கை இருக்கும்போது வேலை செய்கிற இடத்திலே மறுபடியும் சேர விடமாட்டோம். ஆனல், மறுபடியும் டெம்பரரியாக வேறு இடத்திலேதான் சேர விடுவோம் என்று சொன்னர்.

திரு. க. சுப்பு : நமது தமிழகத்திலே போராடிய ஆசிரியர்கள் அரசு தங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றவில்லை யென்று போராடினர்கள். கேரளத்திலே ரூ. 192 கோடி பட்ஜெட்டிலே ரூ. 112 கோடி அவர்களுக்காக, என்.ஜி. ஓ-க்களுக்காக கொடுத்திருந்தும் கூட அவர்கள் எந்தவிதக் காரணமுமில்லாமல் அரசியல் காரணத்திற்காகப் போராடுகிருர்கள் என்பதற்காக அவர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டது. அவர்கள் தொடர்ச்சியாகப் போராட்டம் நடத்தினர்கள் தேவையில்லாமல். ஆனல் நமது ஆசிரியர்கள் நிலை அப்படி அல்ல. அவர்கள் கோரிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்டும், அதை நிறைவேற்றவில்லை என்பதற்காகப் போராடினர்கள். அவர்களையும், இவர்களையும் ஒன்ருக வைப்பது சரிதான என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, அவர்களுடைய தலைவர் தங்கமணி அவர்கள் கேரளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டதன் காரணமாகத்தான் அந்தப் பதிலை சொல்லியிருக்கிறேனே தவிர, கேரளத்தை இழுப்பதற்காகச் சொல்லவில்லை. திரு. அச்சுத மேனன் அவர்கள் என்ன சொன்னர்.

Government and private school teachers and Secretariat employees alleged that cases had been registered against 10,000 employees and that an equal number had been placed under suspension.

என்று ஆசிரியர்களையும், என்.ஜி.ஓ-க்களையும் சேர்த்துத்தான் சொன்னர் 10,000 பேரை சஸ்பென்ட் செய்திருக்கிருர்கள். 10,000 பேர் மேல் வழக்குத் தொடுத்திருக்கிருர்கள். அங்கே நடக்கிறவை

களைச் சொன்னதன் காரணமாகத்தான் இவைகளைச் சொன்னேனே தவிர, வேறு எதற்கும் அல்ல. ஆக, அந்த வகையிலேகூட நாங்கள் இல்லை. மிகக் குறைந்த அளவிலே, வருத்தம் தெரிவித்தாலே போதும் என்கின்ற நிலைமையிலேதான் பழி வாங்கப்பட மாட்டார்கள் என்று சொல்லி............

திரு க. சுப்பு : கேரளத்தில் அவர்கள் வன்முறையில் இறங்கினார்கள் என்று குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டுகளுக்காக வழக்குப் போட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், தமிழகத்திலே வன்முறையிலே இறங்கினார்கள் என்று அப்படிச் சொல்லவில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : அப்படியானால் எந்தச் சட்டத்தை மீறியிருந்தார்களோ, அதை மீறிய அளவில் வழக்கு தொடரலாமா? விதி 41-ஐ மீறி இருக்கிறார்கள். அதன்படி வழக்குத் தொடர்வதற்கு, அவர்கள்மீது புரசீடிங்ஸ் நீடிக்கலாம் என்று சொல்கிறார்களா? அதே வகையிலே வழக்கு நீடிக்கும், கோர்ட்டு தண்டனைக்கு அவர்கள் ஆளாகட்டும் என்று சொல்கிறார்களா? சென்ற ஆண்டு ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை. ஆண்டுக்காண்டு இப்படி செய்வோம் நீங்கள் நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என்றால் என்ன பொருள்?

அதே மாதிரி செக்கண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள்மீது நடவடிக்கை எடுத்தோம். என் வீட்டிற்கு வந்து மறியல் செய்தார்கள். நான் வீட்டில் இருக்கும்போது மறியல் செய்தார்கள், நான் வெளியிலே சென்றபொழுது மறியல் செய்தார்கள். நான் ஊரில் இருந்தபொழுது மறியல் செய்தார்கள், நான் ஊரில் இல்லாதபொழுது மறியல் செய்தார்கள். அப்பொழுது ஒரு நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லையென்பது மட்டும் அல்லாமல், மறியல் செய்தவர்களுக்கெல்லாம் வெற்றி வீரர்கள் என்று பதக்கம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பற்றி ஆட்சேபணை இல்லை.

ஆக, அப்படிப்பட்டவர்கள் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் செய்கின்ற நிலைமைகள் ஆண்டுக்காண்டு ஏற்படும்போது, அப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை ஏற்படும்போது, இதிலே மற்றவர்கள் தகுந்த அளவுக்கு கடமை ஆற்றி இருக்கிறார்கள். 25,000 பேரிலே, 8,000 பேர் போராட்டத்திலே ஈடுபட்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் கடமையாற்றியவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஈடுபட்டவர்களில் பலர் வருத்தம் தெரிவித்து வந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலைமையிலே வருத்தம்

தெரிவித்து வந்தவர்களை விட்டுவிட்டு இவர்களை மட்டும் வருத்தம் தெரிவிக்காமல் இருந்தால்கூட விட்டுவிட வேண்டுமென்று கூறுவது எந்த வகையிலேயும் நியாயம் அல்ல.

குறைந்த அளவு இருக்க வேண்டுமென்ற தன்மையிலே வைத்திருக்கிறோமே தவிர, பழி வாங்க வேண்டுமென்று அல்ல. நாங்களே அவர்களிடத்திலே சொல்லி இருக்கிறோம், கேட்டு இருக்கிறோம், அவர்களுக்குப் பரிந்து பேசுகிற டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் இந்த அரசுக்கும் பரிந்து பேசவேண்டும். இந்த அரசினுடைய தன்மைகளைப் புரிந்து; பரிந்து பேச வேண்டும். நாளைக்கு அவர்களேகூட அமைச்சராக வரலாம், என்றாவது ஒரு நாள் வரலாம். அவர் அப்படி வந்தால் என்ன நடவடிக்கை எடுப்பார்? என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் அவர்களுடைய கட்சிக்காரர்கள்? யார் இருந்தாலும் கூட அரசினுடைய மதிப்புக் குறையக் கூடாது. இதிலே கவுரவத்தைப் பார்க்கிற நிலைமைகள் இல்லை. ஒழுங்கை விட்டுவிட முடியாது. இதிலே கவுரவம் என்றால் நாங்கள் ஏன் இறங்கிப் போனோம். இந்தப் பிரச்சினைகள் முடிந்த பிறகுதான் வரவேண்டும், அதுவரை நாங்கள் வரமாட்டோம் என்று அவர்களிடம் சொல்லியிருக்கலாம்.........

திரு ஏ. சுப்பிரமணியம் : டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் நாளைக்கே கூட அமைச்சராக வரலாம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், அமைச்சர் அவர்கள். டாக்டர் ஹாண்டே இங்கிருந்து அந்தப் பக்கம் வருவார் என்ற வாய்ப்பு இருக்கிறது என்று கூறுகிறாரா, அல்லது, இரண்டும் கூட்டாக ஏற்படும் என்று நினைக்கிறார்களா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : வரலாம் என்று சொன்னால், வந்து விடுவார் என்று அர்த்தம் கிடையாது. ஜனநாயக இலக்கணத்தை நான் எடுத்துச் சொன்னேன். இங்கிலாந்திலே கன்சர்வேடிவ் கட்சி ஆட்சிக்கு வருகிறது, பிறகு லேபர் கட்சி ஆட்சிக்கு வருகிறது. இதே மாதிரி ரிபப்ளிக்கன் பார்ட்டி அமெரிக்காவிலே ஆட்சிக்கு வருகிறது, டெமாக்ரட்டிக் பார்ட்டி ஆட்சிக்கு வருகிறது. அப்படி ஒரு ஆசையைக் காட்டினாலாவது அடங்குவாரா என்று தான் அப்படிச் சொன்னேன். (சிரிப்பு.)

டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே : எந்த ஆசைக்கும் நான் அடங்க முடியாது. இங்கே எதிர்க் கட்சியிலே இருக்கும்போது சந்தோஷமாக இருக்கிறேன். அமைதியாக இருக்கிறேன். ஆளும் கட்சியிலே இருப்பவர்களைவிட அமைதியாக இருக்கிறேன்.

மதிப்பிற்குரிய சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கூட்டு சேரவேண்டு மென்று சொன்னார்கள். அவர்கள் உங்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்து தான் வந்திருக்கிறார்கள். நான் எதிர்த்துதான் வந்திருக்கிறேன். உங்கள் நபரை எதிர்த்து, தோற்கடித்துதான் வந்திருக்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : 1967-லே அவர்களும் நாங்களும் கூட்டாக இருந்தோம். 1971-லே..................

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் : நான் லேட்டஸ்ட் பொசிஷனைச் சொல்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : இது ரொம்ப லேட், ஏற்கெனவே நேரமாகிவிட்டது.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : மற்றும் தனித் தனியாக கருத்துக்களையும் முறைகளையும் வேறு பலவற்றையும் இங்கே எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

மாண்புமிகு உறுப்பினர் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் அவர்கள் சிந்தாதிரிப்பேட்டை பள்ளியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அது பற்றிய முழு விவரங்கள் இப்பொழுது இல்லை. விவரத்தைப் பெற்று, நோக்கங்களை நிறைவேற்ற, அதைக் கண்டறிந்து, அதனுடைய நிலைமைகளை ஆராய்ந்து தக்க நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

உறுப்பினர் பலரும் பல கருத்துக்களை எடுத்துச் சொன்னார்கள். அந்தக் கருத்துக்களை இந்த அரசு கவனிக்கும். இந்தக் கல்வித் துறைப் பணியை நான் நிறைவேற்றுகிறேன் என்று சொன்னால், இதிலே வல்லுநன் என்ற காரணத்தால் அல்ல. கல்வித் துறையிலே உங்களைப் போல, நானும் ஆர்வம் கொண்டவன் என்ற அளவில்தான் இவைகளை நிறைவேற்றுகிறேன். இதற்கு அத்தனை பேருடைய ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் இருந்தால்தான் இந்தத் துறை வளரும்.

மொத்தம் இருக்கிற 27 ஆயிரத்து சொச்ச உயர்நிலைப் பள்ளி களிலே, அமைதியின்மை என்று சொன்னால் 100-க்குக் குறைவான பள்ளிகளிலேதான் அப்படிப்பட்ட நிலைமைகள் இருந்திருக்கும். 176 கல்லூரிகளிலே, 30, 40 கல்லூரிகளிலேதான் இம்மாதிரி நிலைமைகள் ஏற்பட்டிருக்கக்கூடும். ஆக, இந்த நிலைமைகளை எல்லாம் ஆராய்ந்து பார்த்து, நல்ல சூழ்நிலையைப் பெறவேண்டு மென்பதற்காகத்தான் நான் இவைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்கிறேன்.

இறுதியில் ஒன்றே ஒன்றை மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். பல கல்லூரிகளிலே இருக்கிற உதவிப் பேராசிரியர்கள் எல்லாம் தங்களை அரசிதழ் பதிவு பெற்ற ஆசிரியர்களாக ஆக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையை நீண்ட பெரும் காலமாக வலியுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கோரிக்கையை ஏற்று, அசிஸ்டன்ட் புரபசர்ஸ், தகுதி உடையவர்கள் அத்தனை பேரும் அரசிதழ் பதிவு பெற்றவர்களாக ஆக்கப்படுவார்கள் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதனால் 1,800 பேர்கள் அரசாங்கத்திலே பணி புரிபவர்கள் பயன் பெறுவார்கள் என்று கூற விரும்புகிறேன்.

இந்த ஆண்டு 5,000 செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்கள் பதவி ஏற்பட்டு, அந்த செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களுக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப்படும் என்று குறிப்பிலே கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆக, இந்த ஆண்டு 5,000 பேருக்கு செகண்டரி கிரேட் பதவிகள் அளிக்கப்படும் என்பதைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து தேக்கப்படி, ஊதியத்தின் உச்சக் கட்டத்தை அடைந்து, பதவி உயர்வு பெற வாய்ப்பு இல்லாமல் இருக்கும் அரசு ஊழியர்களுக்கு தேக்கப்படி, ஸ்டாக்னேஷன் அலவன்ஸ் வழங்கவேண்டுமென்று இரண்டாவது ஊதியக் குழு பரிந்துரை செய்திருக்கிறது. அந்த தேக்கப்படி இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை வழங்கப் படலாமென்றும், 5 முறைகளுக்கு மேற்படாமலும் பணியாளர்களின் அடிப்படைச் சம்பளம் ரூ. 1,000க்கு மேற்படாமலும் இருக்கும்வரை கொடுக்கப்படலாமென்றும் அது அறிவுரை கூறியிருந்தது. அரசுப் பள்ளிகளில் வேலை செய்யும் ஆசிரியர்களுக்கு இந்தச் சலுகையை அளித்து ஏற்கனவே அரசு ஆணையிட்டுள்ளது. இப்போது தனியார் பள்ளிகளிலும், ஊராட்சி மன்றப் பள்ளிகளிலும் பணியாற்றும் ஆசிரியர்களுக்கும் இந்தத் தேக்கப்படியை அளிக்க அரசு முடிவு செய்திருக்கிறது என்று கூற விரும்புகிறேன். அரசுப் பள்ளிகளுக்கு மட்டும் தரப்பட்ட சலுகை இன்றைய தினம் தனியார் பள்ளிகளுக்கும், ஊராட்சி ஒன்றியப் பள்ளிகளுக்கும் தரப்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

மேல்பட்டப் படிப்புக் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் முதல்வர்களுக்கு—அரசுக் கல்லூரிகளைப் பொறுத்தவரையிலும்—1,000—50—1,400 என்று சம்பள விகிதம் இருந்தது; பேராசிரியர்களுக்கு 800–40–1,000–50–1,250 என்று சம்பள விகிதம் இருந்தது. ஆனால் தனியார் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற முதல்வர்களுக்குச் சம்பள விகிதம் 900–50–1,300 என்ற அளவிலும், பேராசிரியர்களுக்கு சம்பள

விகிதம் 600–40–1,000 என்ற அளவிலும் இருந்தது. அரசினர் மேல் பட்டப் படிப்புக் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற முதல்வர்களுக்கும் பேராசிரியர்களுக்கும் தனியார் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற முதல்வர்களுக்கும் பேராசிரியர்களுக்கும் ஒரேவிதமான சம்பளம் இருக்க வேண்டுமென்ற கோரிக்கையைத் தந்தார்கள். எனவே, அந்த அடிப்படையிலே அரசினர் மேல்பட்டப் படிப்புக் கல்லூரிகளில் பணி யாற்றுகின்ற முதல்வர்கள், பேராசிரியர்களுக்குப் போலவே தனியார் மேல்பட்டப் படிப்புக் கல்லூரிகளிலே பணியாற்றுகின்ற முதல்வர் களுக்கும் 1,000–50–1,400 என்ற அளவிலேயும் பேராசிரியர்களுக்கும் 800–40–1,000–50–1,250 என்ற அளவிலேயும் சம்பள விகிதங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நான் மகிழ்ச்சியோடு இந்த நேரத்தில் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஒரு மாணவருக்கு இப்பொழுது ரேட் ஆப் காம்பன்சேஷன் ரூ. 50 அல்லது 60 என்ற அளவிற்குத்தான் கொடுக்கப்படுகின்ற நிலை இருக்கிறது. இப்பொழுது எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் புதிய கல்லூரி களாக இருந்தாலும் சரி, பழைய கல்லூரிகளாக இருந்தாலும் சரி எல்லாக் கல்லூரிகளுக்கும் ஒரு மாணவருக்கு 80 ரூபாய் என்ற அளவிலோ அல்லது 1971–72 ஆம் ஆண்டிலே கொடுக்கப்பட்டு வந்த விகிதம் இந்த இரண்டு வகைகளிலே எது குறைவோ அதைத் தருவதற்கு—80 ரூபாய் குறைவாக இருந்தால் 80 ரூபாய் அளவிலே யும் அல்லது 1971–72 ஆம் ஆண்டிலே கொடுக்கப்பட்ட விகிதம் குறைந்திருந்தால் இது இரண்டிலே எது குறைவோ அதைக் கொடுப் பதற்கு—அரசாங்கம் முடிவு செய்திருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித் துக் கொள்கிறேன்.

டீச்சிங் கிராண்ட் அவர்களுடைய மொத்த டெபிஸிட்டில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு என்ற அளவிற்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. ஆனால் வருமானக் கணக்கைப் பொறுத்தவரையில் நேஷனல் இன்கம்-தான் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டது, கற்பனைக் கணக்காகத்தான் இதுவரை யிலே என்ன காரணமோ வைத்திருந்தார்கள். நன்கொடைகள் மூல மாக வருகின்ற வருமானத்தை யெல்லாம் வருமானக் கணக்கிலே சேர்க்காமல் இருந்தார்கள். ஆக்சுவல் இன்கம் எடுத்துக்கொள்ளப் படாமல் இருந்தது. கற்பனையாக வரவு 40 என்றும் செலவு 80 என்றும் கணக்கு வைத்திருந்தார்கள். இது எந்தக் காலத்திற்கும் பொருந்தி வராத கணக்கு. இந்த முறையை நீக்கிவிட்டு எல்லா வர வினங்களையும் சேர்த்துக் கணக்கு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்றும் செலவினம் அதற்குமேலே வருகின்ற நிலையில் மீதியிருக்கிற

தொகையில் 80 சத விகிதம் அரசு தருவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மீதம் உள்ள 20 சதவிகிதத்தை அந்த அந்த தனியார் ஸ்தாபனங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இது 1972–73 ஆம் ஆண்டிலிருந்து நடைமுறைக்கு வரும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அவர்கள் எண்டோமெண்ட் கணக்கு என்று வைத்திருந்து அதிலே லாபம் வந்தால் அந்த லாபத்தையும் அவர்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம். ஆனுல் நன்கொடை போன்றவற்றை வாங்கினுல் அதற்குக் கணக்கு காட்டி அதையும் வரவு இனத்திலே காட்டியாக வேண்டும், நன்கொடை இரண்டாயிரம், மூவாயிரம் என்று வந்தால் அவையும் கணக்குக்கு வந்துவிட வேண்டும். இந்த முறையிலே அவர்களுக்கு டெபிஸிட் ஏற்படுவதிலே 80 சத விகிதத்தைக் கொடுக்கிருேம் மீதிக்கு அவர்கள்தான் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். ஆகவே, அரசு இப்படிப்பட்ட ஒரு நல்ல வாய்ப்பையும் ஏற்படுத்தித் தந்திருக்கிறது என்பதை இந்த நேரத்திலே தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

பி.ஹெச்.டி. பட்டம் பெற்றவர்களும் மற்றவர்களும் இப் ...ரேவிதமான முறையிலேதான் சம்பளம் பெற்றுவருகிருர்கள். பி.ஹெச்.டி. என்ற முறையிலே ஆராய்ச்சி செய்து அதற்குப் பிறகு பணிபுரிந்து அவர்கள் தங்களுடைய திறமையையும் தகுதியையும் உயர்த்திக் கொண்டு கல்லூரிகளுக்கு நல்ல முறையிலே தொண்டாற்றி வருகிருர்கள். அந்த முறையிலே அப்படிப்பட்டவர்களை ஊக்குவிக்கின்ற முறையிலே இரண்டு பேராசிரியர்களையும் இரண்டு துணைப் பேராசிரியர்களையும் தேர்ந்தெடுத்து அவர்களை டெபுட்டேஷன் செய்து அவர்கள் பி.ஹெச்.டி. பட்டம் பெறக்கூடிய முறையிலே ஏற்பாடு நடந்து வருகிறது. பி.ஹெச்.டி. பட்டம் பெற்றவர்களுக்கு ஸ்பெஷல் பே என்று வழங்கினுல்தான்—அவர்கள் எம்.ஏ., எம்.எஸ்ஸி. பர்ஸ்ட் கிளாஸிலே தேர்வுபெற்று இரண்டு மூன்ருண்டுக் காலம் கஷ்டப்பட்டு படித்த நிலையில்—அவர்களுக்கு ஸ்பெஷல் பே என்று வழங்கினுல்தான் நல்லது என்ற கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டது. அதை அரசாங்கம் கொள்கையளவிலே ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது, அந்த வகையிலே விரைவிலே முடிவு செய்வதுபற்றி ஆராயப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதைத் தவிர உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி நிறுவனத்திற்காகத் தனிக் கட்டடம் கட்டுவதற்கு 5.25 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்ற நல்ல செய்தியையும் இந்த நேரத்திலே நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

1973 மார்ச் 20] [டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன்]

இங்கே பல்வேறு பிரச்சினைகளை எடுத்துக் கூறியிருக்கிறார்கள், அவற்றை யெல்லாம் நம்முடைய நிதி நிலைமைக்கேற்பவும், வாய்ப்பு வசதிகளுக்கேற்பவும் ஆராய்ந்து செயல்படுவதற்கு வேண்டிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இதற்கு எல்லோருடைய ஒத்துழைப்பையும் ஆதரவையும் நான் விரும்பி வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

"கேடில் விழுச்செல்வங் கல்வி யொருவற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை."

என்ற முறையிலே கேடில்லாத விழுச் செல்வத்தைப் பெறுவதற்கு இந்தத் துறை தன்னால் இயன்ற அளவிற்கு எல்லோருடைய ஆதரவோடும் முயற்சி செய்யும் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொண்டு, பணத்தை இதற்குக் கூட்ட வேண்டும், கூட்ட வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கிறார்கள். கூட்டிக்கொண்டே போனால் இருநூறு கோடியாகப் போய்விடும். எனவே, கூட்டச் சொல்லிவிட்டு வெட்டச் சொல்வது முறையாகாது, ஆகவே வெட்டுத் தீர்மானங்களையெல்லாம் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு இந்தக் கோரிக்கையை நிறைவேற்றித் தரவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : சிந்தாதிரிப்பேட்டை பள்ளியைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் கூறும்பொழுது தகவல் இல்லை என்று சொன்னார்கள். நான் மிகவும் வருத்தத்துடன் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இது என் சொந்த விஷயம் அல்ல. ஐந்து வருஷம் ஆகிறது. எவ்வளவோ முறைகள் முயற்சி செய்யப்பட்டாகி விட்டது.

All requests had been complied with as per D.P.I.'s Office instructions. In spite of this, I am at a loss to understand how the Hon. Minister is unable to give me a proper reply on this.

இன்னும் அதைப்பற்றிய தகவல் இல்லை என்றால் எனக்கு வருத்தமாக இருக்கிறது. அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றி பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, அதுபற்றிய தகவலே இல்லை என்று நான் சொல்லவில்லை. இப்பொழுது அதுபற்றி இருக்கிற சூழ்நிலை பற்றித் தகவல் தெரியவில்லை என்றுதான் சொன்னேன். இப்பொழுது அதனால் பக்கத்திலே இருக்கிற உயர்நிலைப் பள்ளி பாதிக்கப்படும் என்ற அப்ஜெக்ஷன்

ஒன்று இருக்கிறது. இதைத் தவிர இட வசதிகள் பற்றி எல்லாம் எந்த வகையிலே தீர்ப்பது என்ற பிரச்சினை இருக்கிறது, அது உட்கார்ந்து பேசவேண்டிய ஒன்று. இயலுமானல் நான் அதை எடுத்துச் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கிறேன். எனவே அவர்கள் எழுந்தவுடனே அதைப்பற்றிய தகவல் தரமுடியவில்லை என்றுதான் சொன்னேனே தவிர அதைப்பற்றிய தகவலே இல்லை என்று சொல்லவில்லை.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : ஏற்கனவே ஒரு பள்ளிக்கூடம் இருக்கிறது ஆராயவேண்டுமென்று சொன்னர்கள். எந்தக் காரணத்தினல் அதிலே தாமதம் ஏற்படுகிறது என்று எனக்குத் தெரியும். இந்தச் சபையில் நான் அதைச் சொல்லவில்லை. இருந்தாலும், அமைச்சர் அவர்கள் அதைப்பற்றிப் பரிசீலனை செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : தலைவர் அவர்களே, அவர்களுடைய கணவர் பெயரால் வரக்கூடாது என்ற எண்ணம் எங்களுக்கில்லை. சிந்தாதிரிப்பேட்டை என்னுடைய தொகுதி. அம்மையார் அவர்கள் 25 ஆயிரம் ரூபாய் திரட்டிக் கொடுத்து ஒரு புதிய பள்ளி வேண்டுமென்ருல் நான் அதை மகிழ்ச்சியோடு செய்யத் தயாராக இருக்கிறேன், எனக்குத் தொல்லைகளை அந்த அளவிற்குக் குறைத்திருக்கிருர்கள் என்றுதான் பொருள். ஏற்கனவே ஒரு பள்ளி இருக்கிறது. ஆகவே அந்த முறையிலே அதைப் பற்றிப் பரிசீலனை செய்ய வேண்டியிருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : ஏற்கெனவே அங்கே பள்ளி இருக்கலாம். அந்த இடமும் பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வெங்கிடாசலம் அவர்களுடைய பூர்வீக சொத்தாக இருந்தது என்பதையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். என்ன காரணத்தினல் அது தாமதப்படுகிறது என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனல் அந்தக் காரணத்தை இந்தச் சபையிலே நான் சொல்ல விரும்பவில்லை.

மாண்புமிகு டாக்டர் இரா. நெடுஞ்செழியன் : அவர்கள் இங்கே சொல்லாவிட்டாலும் தனியாக என்னிடம் சொல்வார்களானல் நான் பரிகாரம் காணுவதற்கு முயற்சிக்கிறேன் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : விவாதம் முடிவுற்றது. இப்பொழுது வாக்கெடுப்பு.

1973 மார்ச் 20]

கோரிக்கை எண் 16-க்கு திரு. கே. எம். சுப்பிரமணியம், திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம், திரு. க. சுப்பு, திரு. கே. எஸ். கோதண்டராமய்யா, டாக்டர் எச். வி. ஹாண்டே ஆகியோர் கொடுத்திருந்த வெட்டுத் தீர்மானங்களை வற்புறுத்தவில்லையாதலால் அவை பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டன.

திரு. சௌடி. எஸ். சுந்தரபாரதி : திரு. என். டென்னிஸ், திரு. கே. எ. வகாப் ஆகியோர் தங்களுடைய இருக்கையில் இல்லாததால் அவர்களுடைய வெட்டுத் தீர்மானங்கள் பேரவையின் அனுமதியுடன் திரும்பப் பெறப்பட்டனவாகக் கருதப்பட்டன.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவை முன்னுள்ள கேள்வி—

"நிதிக் கோரிக்கை எண் 16 கல்வி என்ற தலைப்பின்கீழ் ரூ. 98,65,64,100-க்கு மேற்படாத தொகை அரசுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும்".

நிதிக் கோரிக்கை பேரவையின் முடிவுக்கு விடப்பட்டு, நிறை வேற்றப்பட்டு கோரிய தொகை வழங்கப்பட்டது.

மாண்புமிகு பேரவைத் துணைத் தலைவர் : பேரவையின் இன்றைய நிகழ்ச்சிகள் இத்துடன் முடிவுற்று மீண்டும் பேரவை நாளைக் காலை 9 மணியளவில் கூடும். வணக்கம்.

பின்னர் பேரவை இரவு 7 மணி அளவில் ஒத்திவைக்கப்பட்டது.

(5) பேரவைமுன் வைக்கப்பட்ட ஏடுகள்.

A. *Statutory Rules and Orders*

'Nil'